ÎN PRAGUL MILENIULUI III

—— Ion HALMAGHI ——

Vom intra în viitorul mileniu cu un sentiment straniu, mai ales că am asistat în anii care au trecut la tot felul de discuţii, ce priveau semnificaţia şi direcţiile pe care le va lua istoria viitorului, a omenirii întregi.

O retrospectivă asupra câtorva secole, cel puţin, din mileniul al doilea, ajunge să ne creeze sentimente de panică, dacă nu de groază, legat de destinul omenirii. Sentimente care vor genera conştiinţe încărcate de tragism, de frământări, confruntări şi intuiţii care privesc nu progresul social sau moral, nici dezvoltarea tehnologiei, ci însuşi destinul lumii şi al omului. Căci din stările existenţiale ale omenirii de până acum, oricâte analize s'ar fi făcut, nici una nu a putut desprinde, cu mijloacele raţiunii şi ale ştiinţelor, adevăruri sau certitudini asemenea celor creştine, ca măcar să satisfacă parţial exigenţele fundamentale ale existenţei spirituale ale omului.

Învăţătura creştină care este temeiul credinţei, este o învăţătură ***revelată,*** nu o născocire a minţii omeneşti. După revelaţie, omul este o creaţie a lui Dumnezeu, nu o apariţie din senin, şi nici o apariţie ocazională. Deci, este greu de crezut că omenirea va cuprinde înţelesul adevărat al existenţei în istorie a omului, în afara spiritualităţii creştine. Aici este punctul de sminteală al tuturor rătăcirilor omenirii de-a lungul celor două milenii care au trecut, neaducând mângâieri decât celor ce s'au împăcat cu Dumnezeu.

Este nevoie de o reîntoarcere la adevărurile cuprinse în revelaţia divină a creştinismului, pentru salvarea omenirii, dela cine ştie ce dezastre pe care le-ar putea aduce viitorul.

Dacă ne referim la viitor, în spaţiul mileniului care începe odată cu anul 2001, noi nu putem face această referinţă în afară de realitatea cuprinzătoare, care este fiinţa existenţială, omul ca fiinţă creată.

Omul nu s'a înţeles pe sine şi nici nu a cuprins, cu adevărat, dimensiunile spirituale ale fiinţării sale în istorie.

Variatele explicaţii antropologice au fost şi au rămas până astăzi palide şi fără valoare. Orice explicaţie antropologică are un caracter *"laic"* şi *"ştiinţific"*, deci superficial, faţă de specificitatea umană a existenţei omului. Numai învăţătura creştină arată adevărata faţă a omului şi a existenţei sale spirituale, atât ca individualitate cât şi ca fiinţă componentă a societăţii şi a structurii neamului său.

Ca să ne regăsim firul unei autentice căi de realizare umană, în viitor, omenirea va trebui să treacă dincolo de valorile sociale ale trăirii sale în societate, dincolo de economie şi griji pentru civilizaţia sa, care a ajuns la realizări extraordinare, şi ucigătoare de suflet şi viaţă spirituală, căutând banalele bucurii ale vieţii.

Încheiem cu un pasaj dintr'o carte de sociologie, în care cel mare sociolog român arată procesul anevoios prin care oamenii ajung să întemeieze adevărata societate, fundată pe principiile morale: comunitatea morală.

"Şi pentru noi libertatea şi autonomia individuală este un fapt ce nu poate fi tăgăduit în teorie şi o valoare pe care omul a cucerit-o şi la care nu poate renunţa. Dar cercetând drumul pe care omul ajunge la libertate, vom putea descoperi punctul unde începe rătăcirea sa. În descoperirea aceasta ne ajută PLATON. Dialectica îi deschide omului drumul spre libertate, dar libertatea devine o valoare, un bun nepreţuit, numai în cazul când rămâne pătrunsă şi neîncetat luminată şi încălzită de principiul care i-a dat naştere şi care este dragostea, EROSUL. Dreptatea care stă la temelia <REPUBLICEI> lui Platon, e fără putere, dacă nu e rodul comuniunii sufleteşti între cetăţeni, a simpatiei şi dragostei din care naşte familia şi apoi <CETATEA>.

Dar adevărul la care Platon a străbătut pe drumul anevoios al filosofării, IISUS HRISTOS ni l-a dezvăluit nemijlocit prin trezirea sufletului nostru şi deschiderea lui pentru dragoste şi milă.

Timpurile noi, secolul al XXI-lea, vor îngădui, credem, întoarcerea la o filosofie socială întemeiată pe principiile moralei creştine, după ce omenirea a plătit cu atâtea suferinţe rătăcirile unor teorii sociale care acordaseră ştiinţelor exacte încrederea nemărginită în conducerea destinelor ei". (*Teoria comunităţii omeneşti*, pagina 21, 1940.)

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 26 NR.277 - IANUARIE 2000 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

DOAMNE-AJUTĂ!

Eugen BÂRSAN

Ţăranul român, care în zorile dis-de-dimineţii îşi înjuga boii la car, nu pleca din bătătură spre treburi până când nu-şi făcea semnul crucii invocând binele dela Dumnezeu. Tot aşa şi noi ţinem să păşim în bătătura Anului Nou 2000, cu făcutul crucii şi invocarea lui Doamne-Ajută!

Astfel, Doamne-Ajută! ca în Anul Nou în care am păşit ţara să se uşureze de mult apăsătoarele greutăţi prin care trece. De politica, care nu bagă în seamă nici pe oameni şi nici pe Tine, cel de Sus; de un sistem postcomunist care seamănă cu *"glasnost"*-ul gorbaciovian; de o stare a *"surzilor"* în care, cel care aude nu este decât tot cel care strigă; plus de efectele imnului de stat... *"Trăiască Republica Populară Română"*! aflat în vigoare în anii '50-'60. Dar reflexele sale ideologice încă n'au murit cu totul; ba chiar activează, bine mersi, prin cotloanele autorităţilor de stat. Sechelele persistă, operând mari prădăciuni.

Şi-aşa, acum, la început de An Nou, Românii asistă în continuare toleranţi şi chiar cu un grad de apatie crescută, nu doar numai la degradarea sistematică a economiei româneşti ci şi la degradarea morală în care pretinşii aleşi ai poporului continuă să-şi desfăşoare conspiraţia la ce ar trebui să fie cea mai de preţ bogăţie şi anume demnitatea umană şi cea de a fi Român.

Fă Doamne! ca în acest an 2000 să se ridice o forţă imediată şi fermă contra tuturor conspiraţiilor, toleranţelor şi indeciziilor care se petrec în România, o forţă angajată la nivelul fiecărui cetăţean ce crede în destinul de mai bine al ţării, o forţă care să poată face ca numărul voturilor nepătaţilor ce vor fi exprimate la alegerile din acest an să depăşească şansele pronosticate de sondaje pentru criptocomunişti. Căci numai aşa se poate ajunge la schimbarea direcţiei spre adevăr şi dreptate.

În chip obişnuit folosim de Anul Nou urarea tradiţională de inimă LA MULŢI ANI CU SĂNĂTATE!, ignorând pentru o clipă problemele esenţiale ale ţării, de care, în fapt, depinde bucuria zilei de mâine pe care o dorim mereu mai frumoasă şi mai îmbelşugată. Ne transpunem într'o lume de vis. Câte visuri noi le vor lua locul? Şi aşa, luaţi de vârtejul lumii de visuri, dăm la o parte, ca pe nişte frunze uscate, grijile şi mâhnirile care zac în noi şi care sunt în chip primordial decăderile ţării, care nu pot fi mediu cores-

Continuare în pagina 3

Filmul luptelor pentru Putere dela Bucureşti

ROMÂNIA ARE UN NOU PRIM-MINISTRU

——Andrei BĂDIN——

Aşa cum anunţam în numărul din luna Noembrie al ***"Cuvântului Românesc"***, din culisele Puterii se anunţa ca iminentă schimbarea Premierului Radu Vasile. Informaţia care intrase în posesia noastră ne indica, că un grup din conducerea PNŢCD, cel al lui Remus Opriş şi Ionescu Galbeni, cu sprijinul tacit al liderului partidului, Ion Diaconescu, forţa schimbarea Premierului înainte de *summit*-ul Uniunii Europene dela Helsinki, cel care urma să consfinţească demararea negocierilor de aderare la Uniunea Europeană.

Din motive de imagine, schimbarea Guvernului a fost amânată până după încheierea Consiliului European. Dar la nici 24 de ore dela întoarcerea Preşedintelui Emil Constantinescu dela Helsinki la Palatul Cotroceni a avut loc o reuniune cu uşile închise a liderilor Coaliţiei. La această întâlnire, Preşedintele Constantinescu a obţinut mult râvnitul consens al partidelor din coaliţia guvernamentală privind schimbarea premierului.

Prin diferite surse premierului i s'a comunicat că îi este aşteptată demisia. La doar două ore dela încheierea întâlnirii de taină dela Cotroceni, Preşedintele a adresat un mesaj televizat naţiunii care, ar trebui notat, a fost transmis în direct doar de posturile de televiziune private, nu însă şi de Televiziunea Naţională, care a preferat transmiterea finalei Campionatului de Handbal feminin din Norvegia. În esenţă, în cuvântarea sa televizată, Emil Constantinescu a spus că pentru România se deschide o nouă etapă după acceptarea demarării negocierilor de aderare la U.E. În context, şeful statului a spus că activitatea ministerelor a fost bună, însă coordonarea acestora la nivelul Guvernului a lăsat de dorit. Trimitere fără perdea la activitatea Premierului Radu Vasile. Concluzia Preşedintelui a fost că trebue gândită altfel acţiunea Guvernului.

Fără a rosti numele premierului devenit persona non grata, Emil Constantinescu a declanşat bătălia împotriva lui Radu Vasile. Un Radu Vasile devenit persona non grata şi pentru o parte a conducerii PNŢCD. Un Radu Vasile criticat, în mare parte pe bună dreptate, pentru faptul că a cedat nepermis de mult la cererile Partidului Democrat. Un Radu Vasile mult prea dornic de o alianţă după alegerile din anul 2000 cu PDSR-ul lui Ion Iliescu. În ultima instanţă, dar poate lucrul cel mai important, un Radu Vasile devenit duşmanul principal al lui Emil Constantinescu. Mai bine spus, un Radu Vasile dornic să se vadă în

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina 1
Ileana NICA	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Ovidiu BANCHEŞ	pagina 3
Dan BITU	pagina 5
Gheorghe MATEEVICI	pagina 5
Ana BIDIAN	pagina 3
Viorel PALTIN	pagina 6
Mihai CREANGĂ	pagina 7
Dan Emilian ROŞCA	pagina 7
Ana BIDIAN	pagina 7
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 8
Prof. Andrei Iustin HOSSU	pagina 13
Prof. Gh. BUZATU	pagina 15
Dr. Ionel ZEANA	pagina 17
Irina BÂRLA	pagina 19
Şerban ENESCU	pagina 19

editorial

NOUL GUVERN ROMÂN

După o criză de guvern care a produs panică generală în țară și a stârnit mari controvesrse și grave acuzații factorilor din conducerea țării, Parlamentul a aprobat un nou guvern, sub conducerea lui Mugur Isărescu, guvernatorul Băncii Naționale. Criza a fost nefirească, pentrucă s'a întâmplat după sosirea delegației române participante la Helsinki, la lucrările Comisiei Europene, comisie care a acceptat ca România să înceapă negocierile pentru aderarea la Uniunea Europeană. Această acceptare a fost considerată un succes al Guvernului Român, iar schimbarea guvernului Radu Vasile apărea ca un non-sens. În legătură cu această aparență, s'au iscat tot felul de dezbateri și polemici. În special partidul lui Ion Iliescu, a profitat de această situație pentru a critica, acuzând de ilegalitate și neconstituționalitate actele publice ale Președintelui Constantinescu.

Între timp, Radu Vasile, furios că a pierdut postul de prim-ministru, s'a comportat fără nici o înțelegere a structurilor politice. El a creat această criză prin gestul de a refuza să-și dea demisia când i-a fost cerută, acceptând acest lucru câteva zile mai târziu, când i s'a propus preluarea postului de președinte al Senatului și anularea sancțiunilor împotriva sa în cadrul PNȚCD. În acest timp, Radu Vasile a fost exclus din PNȚCD, în ciuda tuturor promisiunilor care i-au fost făcute. Replica lui Vasile: va face dezvăluiri senzaționale la sfârșitul lunii Ianuarie și probabil va crea un nou partid, chiar dacă în acest moment neagă această eventualitate.

Criza trebuia rezolvată cât mai urgent, pentrucă România se găsea sub privirile scrutătoare ale Uniunii Europene, și instabilitatea politică nu ar fi constituit un factor favorabil în aprecierile europene. Și de data aceasta am asistat la piesa cunoscută: șantajul Partidului Democrat al lui Petre Roman, prin care acesta a reușit să strângă caimacul, obținând funcția de Ministru de Externe pentru liderul său cât și impunerea primului-ministru în persoana lui Mugur Isărescu. Alături de Petre Roman, un alt câștigător în urma crizei politice este Ion Iliescu, cel care a venit cu ideea salvatoare și, anume, numirea ca premier a lui Mugur Isărescu. Astfel, trandafirii feseniști s'au reunit, din nou, atunci când a fost vorba de împărțirea Puterii.

Fără îndoială, Radu Vasile trebuia schimbat. El dăduse dovadă mai curând de o orientare de stânga, atât înainte de a fi numit premier cât mai ales după, când a cochetat cu Partidul Democrat și cu Partidul Democrației Sociale al lui Ion Iliescu. De aceea nici nu ne mirăm că singurul aliat pe care l-a avut Radu Vasile după ce a fost exclus din partid a fost tocmai Ion Ilici Iliescu, pe care mai, mai că-l podideau lacrimile! Dar Președintele Constantinescu nu a acționat cu tact atunci când a forțat schimbarea premierului, dând astfel apa la moară adversarilor săi politici și, mai ales, undă verde lui Petre Roman în a negocia o bucată foarte bună de cașcaval pentru partidul său.

Președintele a greșit atunci când a ascultat, fără să verifice, informațiile venite pe filiera Remus Opriș-Ionescu Galbeni, un duo de intriganți a căror tehnică este dezinformarea. Cei doi i-au spus șefului statului că pe Radu Vasile nu îl mai sprijină nimeni, nici în partid și nici în Guvern și că acesta ar primi cu inimă ușoară debarcarea. Realitatea a fost alta! Iar președintele i-a acuzat pe cei doi, într'o întâlnire de taină la Cotroceni, că l-au dezinformat. Răul fusese însă deja făcut! Alta ar fi fost situația în care președintele, informat temeinic asupra situației, ar fi acționat în consecință. Și la urma-urmei dacă duetul Opriș-Galbeni era așa de puternic, de ce nu au acționat în Parlament pentru demiterea Premierului? De ce au preferat jocul de culise, atunci când puteau câștiga bătălia fără a aduce prejudicii instituției prezidențiale și partidului lor, PNȚCD? Să ne reamintim că același grup a obținut și schimbarea lui Victor Ciorbea din fruntea Guvernului!

Actualul guvern are cam aceiași compoziție cu cel al lui Radu Vasile, cu unele schimbări ministeriale. Primul ministru, Mugur Isărescu este, cum s'ar zice în zilele noastre, un technocrat. Dar, un alt element este important despre el: nu este membru în nici unul din partidele țării, ceea ce îi conferă un anume grad de libertate în acțiunile sale. Dar în același timp și lipsa de susținere a partidelor Coaliției!

Ceilalți miniștri au deja o experiență de lucru și acum vor putea lucra mult mai liniștiți, după ieșirea din criză. În această perspectivă, și în intervalul de timp rămas până la viitoarele alegeri, acest guvern va putea să relanseze economia și să facă reformele necesare. Acestui guvern îi revine misiunea istorică, de a dovedi că și țara noastră România, este în stare să stea la nivelul celorlalte țări europene. Deocamdată, a fost adoptată reforma fiscală, o măsură binevenită, dar trebue remarcat că acest proiect de lege era la Guvern încă de pe vremea lui Radu Vasile, iar acum a ieșit din Palatul Victoria cu câteva ajustări importante, printre care o reducere moderată a TVA și a impozitului pe profit, ceea ce nu seamănă nici pe departe cu varianta liberală promisă. Un început șchiop care ar putea fi îndreptat, dacă într'adevăr Mugur Isărescu este un om cu bune intenții.

George BĂLĂȘU

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D.TRIFA - MODEL ORTODOX -

Alex. NEMOIANU

Istoria omenirii, în ciuda sumedeniei de detalii care o alcătuiesc, nu este, în ultimă instanță, decât suma acțiunilor și experiențelor individuale, suma felului în care fiecare individ acționând în mijlocul timpului și circumstanțelor speciale, a ales liber între bine și rău, între pozitiv și negativ. Acest lucru ne atrage atenția cu enormă seriozitate asupra câtorva lucruri.

În primul rând trebue să ne fie limpede că timpul scurt pe care îl avem de trecut în această lume este o vreme de încercare, de trudă și de responsabilitate și modalitatea în care vom fi folosit această vreme, ne va așeza în veșnicie.

În al doilea rând, cele spuse mai sus ne atrag atenția că fundamental, după ce toate amănuntele au fost înlăturate, toți și fiecare dintre muritorii care au fost, sunt și vor fi, au de trecut prin încercări similare. Repet, încercări similare, nu identice căci detaliile concrete sunt și vor rămâne infinite tocmai în intenția de a ne da posibilitatea și de a ne sili să acționăm ca oameni liberi.

Având această generalizare în față nu trebue să înțelegem de fel că fiecare individ a fost sau este *"egal"*. Conceptul de egalitate este străin planului creației care dela început, în chip răspicat a arătat că individul, persoana este cea care stă în mijlocul cosmosului făcut de Dumnezeu. De aceea, probabil că și există inegălitatea dintre indivizi, unii fiind mai săraci și alții mai avuți, unii mai înțelepți și alții mai slabi la minte, pentru a da posibilitatea trăirilor fundamentale (trăiri care sunt și nu pot fi decât de sorginte duhovnicească) mila, generozitatea, curajul, umilința etc. să se manifeste și să devină criteriile de judecată, de răsplată ori pedeapsă. La fel nu trebue să credem că indivizii au răspunderi egale. Cei care au fost și sunt așezați să conducă și să îndrume au o mai mare povară pe umeri și ei sunt cei dintre care se aleg modelele, pozitive ori negative. Un asemenea model ortodox pozitiv a fost Arhiepiscopul Valerian D. Trifa. Arhiepiscopul Valerian D. Trifa a ajuns păstor al Românilor-Americani de credință ortodoxă în condiții dramatice, de profundă criză.

Turma era risipită și confuză, era supusă unor influențe negative și hăituită de oameni cu interese strict lumești și încă mai mult în întregul ei, ea trecea printr'un proces de redefinire a identității.

Românii-Americani începeseră să mai fie *"Români în America"*. Ei deveniseră oameni ai locului și parte a națiunii americane, dar păstrând cu strășnicie caracteristici distincte. Erau numeroase acele caracteristici distincte, dar toate la un loc însemnau păstrarea modelului existențial românesc, înțelegerea românească a vieții și rostului ei. Tânărul ierarh a înțeles deplin nevoile clipei și a făcut tot ce era de trebuință pentru a da viitorului putința de zămislire.

Valerian a fost cel care a unit pe cei risipiți, a ajutat și îndrumat la întocmirea de parohii tari și sănătoase, a îndrumat pe credincioși să ridice lăcașuri de închinăciune demne de vremea nouă, de numele de Român-American și egale în frumusețe cu cele ale celor de alte confesiuni. Mai mult încă, Arhiepiscopul Valerian a fost cel care a înțeles dinamica și importanța istoriei româno-americane și de aceea, a întemeiat institutul de cercetare, *"Centrul de Studii și Documentare al Românilor-Americani"*, care din 1988 îi poartă numele și care este așezat la Jackson, Michigan lângă sediul Episcopiei Ortodoxe Române din America, *"Vatra Românească"*. La toate cele spuse mai sus, și care îl așează pe Valerian ca mare Ierarh Român-American, se mai adaugă însă un lucru, o dimensiune, care îl face model de conducător ortodox.

În anii în care Valerian îi păstorea pe Ortodocșii români-americani în România domnea regimul satanic bolșevic. Biserica Ortodoxă era prigonită, umilită, în ceasul, poate, cel mai greu al existenței sale. În acest context, acțiunile Arhiepiscopului Valerian aveau o valoare mântuitoare pentru întreaga suflare ortodoxă românească. A fost atunci un moment care face parte din cele spuse de Sf. Apostol Pavel în Epistola către Romani 11; 2-5... *"Nu a lepădat Dumnezeu pe poporul Său pe care mai înainte l-a cunoscut. Nu știți oare ce zice Scriptura despre Ilie? Cum se ruga împotriva lui Israel zicând: <Doamne pe proorocii Tăi i-au omorît, jertfelnicele Tale le-au surpat și eu am rămas singur și ei caută să-mi ia viața>"*. Dar ce-i spune dumnezeiescul răspuns? *"Mi-am pus deoparte șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Deci tot așa și în vremea de acum este o rămășiță aleasă prin har"*.

În aceasta stă valoarea de model ortodox a Arhiepiscopului Valerian, că în vreme de cumpănă nu a încetat să creadă în lucrarea bună a lui Dumnezeu și în biruința Lui. Dar această credință a însoțit-o cu fapte care puteau face biruința cu putință. Iar istoria i-a dat dreptate. Tot așa în vremile care ne stau înainte, să nu avem teamă de a alege calea cea bună chiar și atunci când în față ne stau imperii sau mișelii fără număr.

Arhiepiscopul Valerian a îndrăznit să ridice Crucea și să meargă înainte, iar prin asta el se așează ca model ortodox vrednic de urmat.

PD - UN PARTID MAFIOT

Ileana NICA

Partidul Democrat condus de Petre Roman a scăzut dramatic, potrivit ultimelor sondaje date publicității. In prezent, PD -ul dacă mai poate miza pe circa 4 procente din intențiile de vot, ceea ce înseamnă foarte puțin pentru Petre Roman și visurile sale de prea-mărire.

Cauza acestei scăderi masive de popularitate constă în politica duplicitară dusă de Petre Roman și compania, care în cei aproape patru ani de când se află în Coaliția de guvernământ a jucat numai la șantaj. O cauză o reprezintă și garnitura de oameni scoși în față de Petre Roman: Traian Băsescu, Radu Berceanu sau Bogdan Niculescu Duvăz. Persoane care nu și-au văzut decât de afacerile personale de când au ajuns să poată gusta din fructele Puterii. De fapt, la fel și restul garniturii Partidului Democrat sau ce a mai rămas din ea. Căci partidul lui Petre Roman se confruntă cu mari pierderi și în privința oamenilor. Adrian Severin și-a dat demisia după deja mediatizatul scandal al spionilor, unde se pare că Petre Roman era cap de listă. Directorul ziarului *Azi*, oficiosul partidului, Octavian Știreanu, de asemenea și-a dat demisia, urmat în toamna anului trecut de alți lideri ai partidului.

În paralel, PD trece prin mari scandaluri de corupție. Afacerea SunOil cu șpăgi pentru lideri ai partidului este deja celebră, făcând și victime. Este vorba de demisia secretarului de stat dela Ministerul Comerțului, Stăiculescu. Dar cutremurul de magnitudine maximă abia se apropie de vârfurile PD-ului. Și, poate, în prag de alegeri, vom putea afla dedesubturile multor afaceri necurate în care au fost implicați oamenii lui Petre Roman.

Deocamdată - se spune - nu este politic, PD trebue folosit la maximum pentru a menține Coaliția și așa șubredă în picioare. Dar această politică nu este cea mai bună deoarece se știe tactica lui Petre Roman, de a scăpa din afacerile murdare în care îi este pomenit numele. Să ne reamintim de afacerea Airbus-Tarom sau de afacerea Megapower, vag pomenită, dar fără a insista prea mult pe numele lui Petre Roman, acum câteva luni de zile.

În fapt, partidul lui Petre Roman este profund mafiot. Cercuri de interese deloc străine nomenklaturii comuniste țes și destes sub privirea Mioarei Roman, soția veșnicului tânăr Petrică, cea care face multe jocuri în Partidul Democrat. În această încrengătură îl (re)găsim și pe celebrul Mihai Caraman, unul din șefii rețelei KGB în România, mult mai cunoscut pentru furtul unor secrete ale NATO acum vreo 20 de ani și livrate prompt Moscovei. Caraman, una din eminențele cenușii ale gâștii lui Petre Roman, este cel care pregătește multe din acțiunile de diversiune ale Partidului Democrat. Secondat de ginerele lui Nicolski, nimeni altul decât Teodor Brateș, pe numele de împrumut luat în anii '50, același cu cel care era șeful redacției *"Actualități"* a Televiziunii Române în 22 Decembrie 1989 și cel care a manipulat vârtos în acele zile pentru ca grupul Iliescu-Roman să pună mâna pe Putere. Și mulți-mulți alții de aceeași teapă pot fi găsiți în Aleea Modrogan, unde se află sediul PD-ului, întocmai vila de pe vremuri a Elenei Lupescu.

Partidul Democrat, prin tot ceea ce face, este antireformist dar și mai grav, servește unor interese străine, ușor de vizualizat în stânga europeană comunistă, sau mai bine zis în Masoneria anti-creștină reprezentată de Marele Orient. Întâmplător sau nu, tocmai această Masonerie dorește și federalizarea României. O Masonerie din care face parte și Petre Roman.

De urmărit ar fi autorizațiile pentru diferite afaceri care sunt date de ministrul industriei, pedistul Radu Berceanu, care a fost pus în acest post tocmai pentru a servi unor interese mafiote, românești - adică grupul lui Roman și străine - Stânga comunistă.

CĂTRE CITITORI

Ținem să facem cunoscut că redacție nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENȚI

Rugăm pe corespondenții noștri să trimită articolele spre publicare până la data de 20 a lunii precedente editării ziarului.

PRODI ŞI VERHEUGEN LA BUCUREŞTI

Mihaela MOISIN

Ar părea că, aşa, dintr'odată, Occidentului îi pare rău de ţara noastră, că a venit timpul să ne întindă o mână de ajutor. De câţiva ani, mai exact de după alegerile din Noembrie 1996, unii încearcă cu disperare, iar alţii se opun cu încrâncenare de a porni la trâmbiţata reformă, fără de care nu se poate intra în Uniunea Europeană şi NATO. În timp ce partidele istorice dela conducere, au încercat, cu toată lipsa lor de experienţă, să meargă înainte, Opoziţia fesenistă, cu ajutorul PD-ului dela guvernare (dar cântând pe struna Opoziţiei) pune bețe în roate, şantajează, dictează, schimbă prim-miniştri, simţindu-se mai în putere decât atunci când deţineau puterea. Iar de curând, am putea spune, chiar guvernează. Căci cu un prim-ministru crescut în pepiniera Securităţii şi cu Petre Roman la Ministerul de Externe, feseneul pur şi simplu are puterea în mână.

Schimbările din ultimile luni, invitaţia României la Helsinki, precum şi recenta vizită a lui Prodi şi Verheugen în ţară sunt rezultatul unei situatii mult mai complicate decât par la prima vedere.

Scriam în Noembrie 1989, şi îmi menţin în continuare ideea că, aşa-zisele revoluţii din ţările fost comuniste ale Europei au fost orchestrate de Moscova, prin dirijorul ei Mihail Gorbaciov, pentru simplul motiv că URSS era la un pas de colaps, pentru a se întări economic şi a-şi relua apoi lupta pentru expansiune. Un joc al pisicii cu şoarecii. Lupul sovietic nu şi-a schimbat năravul, ci doar mantaua militară cu una de catifea. Astfel, URSS, prin aşa-zisa deschidere occidentală, a reuşit să profite de ajutoare materiale pentru a evita colapsul. Atât Gorbaciov, îmbrăcând haina de oaie, cât/şi mai ales Eltîn *"au dat undă verde"* republicilor ce constituiau URSS, pentru independenţă. Dar până la un punct. Deşi Ţările Baltice, Republica Moldova etc. si-au câştigat asa-zisa independenţă, ele au rămas în continuare în sfera de influenţă sovietică.

Occidentul nu a înţeles sau nu a vrut să înţeleagă acest lucru, cu toate atenţionările unor istorici sau ziarişti specializaţi în sovietologie.

A fost de ajuns ca să apară momentul Kosovo, pentru ca preşedinţii creduli occidentali să înţeleagă că actuala Rusie, care cu 10 ani în urmă colapsa, îşi ridică obraznic capul în sus, declarând sus şi tare că Rusia este o mare putere şi trebue luată în considerare opinia sa ca atare. Asocierea Rusiei cu Belarus şi probabil mai târziu cu Ucraina şi parte din fosta lugoslavie într'o confederaţie slavă, pe de o parte, iar în conducerea lumii cu China şi India, demonstrează că actuala Rusie este gata din nou de a-şi reface arsenalul militar în ideea dominării, de aceastã datã nu a unei părti din Europa ci chiar a lumii.

Schimbarea lui Elţin dela putere a survenit ceva mai devreme de termen, noul Preşedinte al Rusiei îmbrăcând iarăşi mantaua militară, preluând butoanele armelor nucleare şi fiind gata de a le folosi chiar şi asupra amărîţilor de Ceceni, dacă aceştia vor rezista prea mult.

În tot acest timp, ce a făcut Occidentul? A scos de sub influenţa Moscovei câteva ţări - Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria, pe care le-a împins spre aderarea la NATO şi Uniunea Europeană, mutând astfel Cortina de Fier cu câteva sute de kilometri mai la Est. Banul - ochiul dracului - i-a oprit pe Occidentali de a o muta definitiv la graniţele cu Rusia. Spune Huntington, istoric şi politolog la Universitatea Harvard - *"există o falie religioasă, culturală şi de civilizaţie între ţările Europei Occidentale şi Centrale şi cele ale Europei de Est"*. Şi continuă cu ideea năstruşnică: *"Din acest punct de vedere, Bulgaria, România, Ucraina, Republica Moldova sau Belarus nu ar trebui să aibă dreptul să facă parte din NATO"*. Deci, să fie în sfera de influenţă sovietică.

În ce ne priveşte, România, norocul sau fatalitatea noastră s'a legat de cedarea puterii de către Eltîn, o soluţie suprasaturată de vodcă, către Putin, fost şef al KGB, tânăr şi impertinent. De fapt, oricare ar fi noul preşedinte al Rusiei, Elţin va rămâne singurul preşedinte de catifea al Rusiei. După declaraţiile recente ale lui Putin, că SUA nu vor conduce lumea, ci aceasta va fi condusă de Rusia şi China, Occidentul, inclusiv SUA, probabil că au realizat greşeala făcută prin lăsarea pe dinafară de NATO a României.

Aşa se explică, aş zice eu, graba cu care România, cu toate problemele ei economice şi politice este invitată rapid la negocieri pentru aderarea la Uniunea Europeană, astfel aş interpreta şi participarea celor doi mari - Pordi şi Verheugen - la şedinţa noului guvern din România. Complexul de asistenţă economică, numitul *"Twinning"*, echivalentul Planului Marshall vine să ajute România pe ultima sută de metri, înainte de colaps.

Deşi privit cu îngrijorare de unii, acest Plan *"Twinning"* nu este umilitor, după cum nici participarea lui Prodi şi Verheugen la şedinţele guvernului român nu înseamnă o cedare a suveranităţii ţării. Acestea demonstrează doar îngrijorarea Occidentului faţă de ceea ce se întâmplă în România, posibilitatea ca stânga (Iliescu sau Meleşcanu) să la din nou puterea, cu normala orientare atunci spre Moscova şi nu din milă pentru bieţii Români (Bulgari, etc.), pentrucă altfel ar fi făcut-o mai de mult, ci teama pentru securitatea lor, acum când Ruşii încep să-şi scoată colţii din nou.

LUPA POLITICĂ

CUM ERA S'O BOIERIM FĂRĂ SĂ ŞTIM

Roland Cătălin PENA

BERD şi Banca Mondială au stabilit că 51% dintre firmele româneşti, deşi nu au înscris în obiectul de activitate, se ocupă printre altele, în mod curent, cu datul şpăgilor. În medie, patru procente din veniturile realizate anual de societăţile respective tranzitează, sub formă de ciubuc, anumite buzunare (care vor cu tot dinadinsul să-şi păstreze anonimatul), înainte de a deveni, la vedere, vile de bugetari construite prin filantropia unor mătuşi din America.

Sindicatele, când guvernanţii refuză să le mai bage niscaiva arginţi în gâurile negre pe care, cu nostalgie, le poreclesc întreprinderifanion, dau cu pietre în prefecturi. Ba, câte unul mai zgârcit la cataroaie, ca Săndel dela Mişcare-Comercial, ocupă gările, deşi trenul reformei l-am pierdut de multicel.

Ion Iliescu, rămas de Căruţa Internaţionalei Socialiste, s'a supărat iarăşi pe Petre Roman ce ar fi blocat invitarea PDSR la Congresul dela Paris prin *"acţiuni de persuasiune asupra unor prieteni personali din partidele social-democrate"*. Deh, fiecare cu slobodanul pe care şi l-a ales de amic.

Primăria Capitalei a simulat o acţiune de deszăpezire, încununată de succes în lipsa materiei prime, dar care pâlneşte în faţa simulării realizate de Adrian Năstase sub numele de cod *"Un scenariu plauzibil: Cum ar fi arătat economia românească dacă PDSR ar fi câştigat alegerile în 1996?"* Potrivit scenariului, Românii ar fi fost mai bogaţi cu 25 de miliarde de dolari. Păcat că prim-vicele pedeserist păstrează secret numele Românilor care ar fi mai bogaţi. Adică tot ăia dinainte de '96, sau partidul şi-a mai primenit o tară clientelă?

Tot la capitolul *"ce-am avut şi ce-am pierdut"* s'a afirmat, e drept ceva mai modest, Victor Ciorbea. Rămânerea 'mnealui la guvernare ne-ar fi adus, ne-a asigurat într'o conferinţă de presă, doar 11 miliarde de dolari. He-he, ce boierie era pe la noi dacă PDSR câştiga alegerile şi-l numea pe Ciorbea prim-ministru.

CONSTITUŢIA PE BUTUCI

Ovidiu BANCHEŞ

La opt ani dela desăvârşirea normelor constituţionale, mecanismele tinerei democraţii româneşti scârţie din pricina greşelilor de început. Artizanii Constituţiei României din 1991, membri ai Comisiei de redactare a proiectului Legii fundamentale, refuză să recunoască acest lucru. *"Părintele"* Antonie Iorgovan nu pleacă urechea la vocile reformiştilor, susţinând că obiecţiile îndreptate împotriva unor reglementări reprezintă doar mofturi de politicieni aflaţi în căutare de capital politic.

Experţii care au bătut în cuie textul constituţional se încăpăţânează în a căuta explicaţii pentru fiecare articol al Legii parafate în 1991. Este adevărat că bogata documentaţie din care s'au inspirat îi îndreptăţeşte să creadă că nu se mai poate face nimic bun în domeniu. Numai că, preocupaţi să ajusteze normele tradiţionale româneşti sau pe cele străine la realităţile postdecembriste, specialiştii au ignorat provocările viitorului.

În momentul de faţă, batem la uşa întredeschisă a Europei şi proprietarii ezită să ne primească în spaţiu, pentrucă nu ne-am şters pe picioare de noroiul trecutului. Ne desprindem cu greu de obiceiurile comuniste. Performanţele în plan politic, social, economic, nu sunt deloc satisfăcătoare. Nu-i uşor să clădeşti pe dărâmături, dar cu mult mai greu îţi este dacă nu ai liantul potrivit - Legea. Şi trebue să recunoaştem că Legea fundamentală îşi are limitele sale.

Reglementarea proprietăţii ar fi primul exemplu. Potrivit prevederilor Constituţiei, dreptul la proprietate este garantat. Proprietatea privată este doar ocrotită. Juriştii spun că nici nu este posibil să garantezi proprietatea în sine. *"Să presupunem că prin absurd se va ajunge la adoptarea unui proiect de lege constituţională prin care se va spune că proprietatea este garantată, în practică nu se va schimba nimic în raport cu dispoziţiile actuale"*, afirmă un expert care a lucrat la conceperea Legii fundamentale, adăugând că actuala configuraţie este cea mai nimerită. Să presupunem şi noi că juriştii ar avea dreptate. Chiar şi în acest caz se impune o garantare explicită a dreptului de proprietate. Conştiinţa proprietăţii, extirpată de comuniştii, trebue reanimată în fiecare individ.

Un alt aspect care necesită o analiză atentă este structura şi atribuţiile Parlamentului. Bicameralismul nu le mai convine multora, mai ales că nu se justifică existenţa a două organisme cu atribuţii aproximativ identice. Aceeaşi legitimitate şi aceeaşi competenţă. Mai multă cheltuială. Iniţial, s'a crezut că principiul *"două minţi judecă mai bine decât una"* va da roade. Nu a fost aşa, experienţa dovedind că procesul legislativ este întârziat fără rezultate în plan calitativ. Ar fi bine ca pe viitor, dacă structutra bicamerală a Parlamentului va fi păstrată, să se separe măcar atribuţiile Camerei Deputaţilor de cele ale Senatului.

În privinţa statutului aleşilor, voci radicale susţin că ar trebui să se renunţe la conceptul de imunitate parlamentară. Experţii legislatori nu cred că acest lucru ar fi binevenit. Demnitarii ar putea fi plimbaţi prin tribunale de oricine şi pentru orice motiv, ceea ce i-ar împiedica să-şi exercite atribuţiile pentru care au fost aleşi.

Limitarea posibilităţii Guvernului de a emite ordonanţe de urgenţă întruneşte, se pare, acceptul majorităţii părţilor. S'a constatat că Executivul abuzează de prerogativa emiterii de acte normative, şturbind principala atribuţie a Parlamentului. Este posibil ca, printr'o completare fericită a Legii fundamentale, să se clarifice condiţiile în care se poate recurge la ordonanţe de urgenţă.

Amplificarea infracţionalităţii i-a determinat pe unii să creadă că introducerea pedepsei cu moartea, în textul Constituţiei, ar descuraja tendinţele criminale şi ar limita expansiunea fenomenului. Ideea este combătută făcându-se trimitere la morala creştină şi la legislaţia altor state, care au abolit de mult această măsură extremă.

Până şi primul articol al Constituţiei - *România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil* - este pasibil să sufere modificări în contextul integrării ţării noastre în structurile europene. În interiorul Uniunii Europene (în fond, un tip aparte de federaţie) se produce un transfer de suveranitate. România nu poate face abstracţie dela regulile stabilite. Desigur că subiectul va zgândări orgoliul naţionalist, dar, printr'o ajustare atentă, articolul poate dobândi forma potrivită.

Aşadar, Constituţia este pe cale de a fi modificată. Am punctat câteva cazuri asupra cărora se vor opri specialiştii. Nu sunt singurele. Important este să localizăm imperfecţiunile şi să încercăm să le îndreptăm.

DOAMNE-AJUTĂ!

Urmare din pag.1

punzător pentru urarea de datină strămoşească: *"Să trăiţi, să'nfloriţi, ca merii, ca perii, în mijlocul verii!"*

Dar cum *"să'nfloreşti"* în grotescul din politica românească, care îi ţine pe Români într'o deprimare prea profundă. Din păcate nici o zi nu le bate în geam cu degetele albe ale zorilor. Ceea ce le bate în geam este dictonul dezinvolturii cu care e jonglată ţara şi care se numeşte *"după noi, potopul"*. Un potop exersat într'o psihologie sucită şi răsucită. Comunismul, suspiciunea maladivă, arivismul deşănţat, egoismul şi pofta nesăţioasă de parvenire cu orice preţ au creat infernul social la care Românul trebue să reziste.

Doamne-ajută! ca el să mai poată rezista şi fă ca Anul Nou 2000 să fie cu zile de evoluare din întunericul discernământului care-l ţine şi pe Român şi pe ţara sa într'o capcană. Mă refer la capcana neocomunistă care dă tonul vieţii, celei de toate zilele, în care cei care au creat dezastrul se prefac că nu ştiu despre ce este vorba şi se laudă că dacă vor câştiga alegerile din 2000 vor face şi vor drege. Iar, ca rău peste rău, actuala putere, în loc să-i facă pe oameni să înţeleagă care este în fapt realitatea, se mulţumeşte să le descopere şi să le acopere pe cele făcute de corupţi şi corupători.

Ajută Doamne! binele şi curmă răul, la ce se impune modificat şi pe unde trebue umblat. Spulberă amestecul de păreri şi intenţii absolut identice cu ceea ce oamenii erau obişnuiţi în anii p.c.r. Luminează direcţia pe care trebue să se îndrepte căruţa societăţii româneşti, ca la capătul ei Românul să poată regăsi ambianţa reală şi corespunzătoare a urării: *"Să trăiţi, să'nfloriţi, ca merii, ca perii, în mijlocul verii"*.

Anii '90, care pentru Români au fost anii falselor aparenţe şi falselor speranţe, au murit. Fiind îngropaţi ca o perioadă zdrenţăroasă, impregnată de o nostalgie fără de egal de un neaoşism de timpuri trecute, care îţi dă rădăcina ideii că doar trecutul tradiţional ar mai avea un viitor cu o viaţă adevărată şi nu una de câine. Iar dacă demonii anilor '90 mai persistă, ajută Doamne! la o definitivă îngropare a lor. Şi mai ajută Doamne şi la îngroparea sfâşierilor din lăuntrul Frontului Naţional.

În puterea Ta, Doamne, nimic nu este nevindecabil. Nici chiar nefericirea. De aceea, la acest început de secol, ajută Ţara Românească cu un avânt în reparare şi rezolvarea necazurilor ei vitale. Puţin câte puţin, Doamne, acest avânt poate cuprinde şi înălţa toate sferele mediului românesc.

Doamne-ajută! aducând minunea salvării de batjocura numită tranziţie, de politicianismul desfrânat, de pofta feroce de căpătuială a parvenitilor şi imbecililor, de amestecul reziduurilor comunismului cu mahalaua, de demagogii şi panglicarii în ale ţării. Ajută, Doamne, scăparea de rinocerizarea ei.

Ajută, Doamne, poporului român în Anul 2000 şi pe mai departe. Iar pentru cititorii acestui ziar, vin cu urarea: La Mulţi Ani! cu sănătate!

Eugen BÂRSAN

NU UITAŢI!
PLĂTIŢI ABONAMENTUL
LA CUVÂNTUL ROMÂNESC

Filmul luptelor pentru Putere dela Bucureşti

ROMÂNIA ARE UN NOU PRIM-MINISTRU

Urmare din pagina 1

fruntea PNŢCD, dar şi la Cotroceni. Aceste visuri de prea-mărire ale lui Radu Vasile l-au făcut pe Emil Constantinescu să-şi aducă aminte că imediat după moartea lui Corneliu Coposu, cel mai înverşunat adversar al său a fost tocmai Radu Vasile, care spunea la acea vreme că Emil Constantinescu nu ar fi bun de preşedinte. După câţiva ani, conflictul dintre cei doi a reapărut la suprafaţă, iar în prag de alegeri era nevoie de tranşarea acestuia.

După cuvântarea televizată a Preşedintelui Constantinescu, singura poziţie a venit din partea preşedintelui PNŢCD, Ion Diaconescu, care a anunţat că a doua zi, fix la orele 11.00 se va deplasa la Palatul Victoria, sediul Guvernului, pentru a-i cere demisia lui Radu Vasile. Şi a venit şi ora H. Ion Diaconescu coboară din *jeep*-ul său (unde-i Dacia promisă înainte de alegerile din 1996?) la Guvern, pentru a obţine demisia lui Charlie, aşa cum este alintat Radu Vasile între prieteni. Însă premierul nu era, consilierii acestuia spunându-i lui Diaconescu că Radu Vasile ar fi într'o întâlnire cu sindicatele. Văzând că nu are dela cine obţine mult dorita demisie, Ion Diaconescu a aşteptat vreo jumătate de oră şi a plecat, dând semnalul începerii atacului final asupra premierului încă în funcţie.

Şedinţa Biroului de Coordonare şi Control al PNŢCD care a urmat a hotărît retragerea sprijinului politic pentru Radu Vasile. La doar câteva zeci de minute, premierul a făcut o declaraţie televizată în direct, în care a spus că nu renunţă la funcţia de premier şi, mai mult decât atât, consideră ilegală decizia BCCC al PNŢCD. În fapt, Radu Vasile avea dreptate. El fusese desemnat în funcţie prin vot de Delegaţia Permanentă a PNŢCD, deci nu putea fi schimbat decât prin decizia aceluiaşi for. Dar acest lucru nu mai conta deja. Miniştrii ţărănişti tocmai îşi anunţaseră demisia din Guvernul condus de Radu Vasile, iar câteva zeci de minute mai târziu erau urmaţi şi de cei liberali, iar mai apoi şi de cei udemerişti. O oră mai târziu şi miniştrii partidului lui Petre Roman îşi declarau *"solidaritatea"* cu miniştrii demisionari. Ca atare, premierul se afla în imposibilitatea de a-şi exercita prerogativele.

În acest timp, la Palatul Cotroceni, Preşedintele Constantinescu convocase liderii politici ai Coaliţiei. Soluţia a fost găsită după câteva ore de parlamentări şi anume revocarea primului ministru în baza unui articol din Constituţie care spune că şeful Executivului poate fi schimbat din funcţie de către preşedinte în cazul în care se află în imposibilitatea de a-şi exercita mandatul. În speţă, situaţia la care se referă amintitul articol din Constituţia României este cea de boală, mai precis schimbarea poate interveni după 45 de zile. Argument pe care s'a bazat şi premierul revocat atunci când a contestat demiterea sa. Mai mult chiar, România s'a aflat aproape două zile în situaţia de a avea doi prim-miniştri: Radu Vasile se considera premier şi spunea că va prezenta o listă cu înlocuitorii pentru miniştrii demisionari şi Alexandru Athanasiu, desemnat premier interimar de către preşedinte în consens cu liderii Coaliţiei. Situaţia a fost caracterizată la acel moment ca *"haos"* într'o declaraţie făcută de purtătorul de cuvânt al Casei Albe şi fără îndoială că aceasta era realitatea la acel moment.

După 36 de ore, Radu Vasile a cedat, anunţând că, în ciuda faptului că, consideră *"neconstituţională"* revocarea sa, este *"scârbit"* şi preferă să se întoarcă în Senat. În acest timp, PDSR-ul prin liderul său, Ion Iliescu, anunţa retragerea din Parlament deoarece Preşedintele Constantinescu a încălcat Constituţia atunci când îl debarcase pe Radu Vasile.

Situaţia devenise explozibilă. În PNŢCD se formase un aşa-numit *Grup Popular*, al cărui lider era premierul revocat. Totodată, Organizaţia tinerilor ţărănişti îşi declară sprijinul pentru Radu Vasile, în paralel cu o agitaţie crescândă în organizaţiile teritoriale ale PNŢCD. Negocierile purtate între Premierul revocat şi Preşedinte au găsit în cele din urmă soluţia pentru rezolvarea crizei. Radu Vasile şi-a înaintat demisia şefului statului, iar în schimb a primit anularea tuturor sancţiunilor împotriva sa adoptate de PNŢCD, precum şi ungerea, din nou, ca Secretar General al partidului. O situaţie care l-a făcut pe unul din liderii grupării anti-Vasile din PNŢCD, Nicolae Ionescu Galbeni, să-şi dea demisia.

Au urmat negocieri grele pentru formarea noului Guvern. PNŢCD a anunţat că, potrivit Protocolului negociat în Noembrie 1996, păstrează funcţia de Premier, desemnând patru candidaţi: Mircea Ciumara, Constantin Dudu Ionescu, Radu Sârbu şi Ulm Spineanu. Timp de două zile au avut loc negocieri la Palatul Cotroceni între conducerea PNŢCD şi Preşedintele Emil Constantinescu.

În cele din urmă, nici unul din cei patru ţărănişti nu a fost desemnat premier, soluţia venind dela Petre Roman, susţinut de Ion Iliescu. Şi anume, un premier neangajat politic. Au existat trei propuneri din partea PD: Teodor Stolojan (neagreat însă, deoarece s'a apropiat în ultimul timp de Alianţa pentru România condusă de Teodor Meleşcanu), Tudorel Postolache (economistul preferat al lui Ion Iliescu, fost ambasador la Ottawa şi Luxembourg) şi ultimul pe listă guvernatorul Băncii Naţionale, Mugur Isărescu.

La soluţia numirii unui premier neangajat politic a marşat şi Preşedintele Emil Constantinescu. De altfel, orientarea şefului statului pentru o astfel de soluţie era cunoscută în mediile Puterii încă de acum un an, când Emil Constantinescu a avut o întâlnire între patru ochi cu Teodor Stolojan. Acea întâlnire de taină a dus la o reacţie dură din partea PNŢCD, care a anunţat la acea vreme că nu acceptă decât numirea unui premier care să aparţină naţional-ţărăniştilor. Cunoscând poziţia PNŢCD, Emil Constantinescu i-a convocat în mai multe rânduri pe ţărănişti la Palatul Cotroceni pentru a-i convinge să accepte varianta unui premier neangajat politic.

După două zile de discuţii aprige, pare-se şi cu acuze la adresa şefului statului, propulsat în această funcţie de ţărănişti, s'a căzut de acord asupra variantei propuse de Emil Constantinescu, fiind ales dintre cei trei pretendenţi la postul de premier Mugur Isărescu, aşa cum doreau Iliescu şi Roman.

Cine este Mugur Isărescu ?

Cine este acest Isărescu?

Până în Decembrie 1989, a lucrat la Institutul de Economie Mondială din Bucureşti, cunoscut ca o pepinieră de cadre a regimului comunist şi ca o anexă a Securităţii, deoarece prin *"economistii"* angajaţi la acest Institut se făcea şi o puternică activitate de spionaj. Oricum, Isărescu, imediat după Decembrie 1989, a fost transformat din economist în... diplomat, el ocupând până în toamna lui 1990, postul de secretar II la Ambasada României la Washington. Trebue spus că această numire s'a făcut cu *"pile de sus"*, deoarece este greu de crezut că un tânăr economist poate peste noapte să obţină numirea într'un post de asemenea anvergură, cum este cel de secretar II al Ambasadei în Statele Unite ale Americii. De obicei, la acest nivel tânărul pretendent la diplomaţie obţine în cel mai bun caz un post undeva prin Asia sau Africa, iar abia după vreo 6-8 ani poate spera, dacă se evidenţiază, să plece într'o ţară din Vest.

Reîntors la Bucureşti, în toamna lui 1990, Isărescu are o ascensiune şi mai puternică prin numirea sa în funcţia de Guvernator al Băncii Naţionale a României, funcţie pe care a exercitat-o până la numirea sa în funcţia de şef al Executivului şi la care va reveni după ce nu va mai fi prim-ministru.

Isărescu este în fapt cel mai longeviv demnitar într'o funcţie în stat după 1990, fiind urmat de Virgil Măgureanu. O apropiere care spune multe...

Nu în cele din urmă, Mugur Isărescu este un personaj legat de cercuri în privinţa cărora există numeroase dubii. Este vorba de Grupul *"Un Viitor pentru România"*, prescurtat G.U.V.R. Despre acest Grup poate mulţi din cititorii noştri nu ştiu prea multe. Acest Grup a fost creat în 1990 de către o serie de foşti activişti la *"Ştefan Gheorghiu"*, cadre tinere mai puţin îndoctrinate, dar totuşi legate esenţial de regimul comunist, iar apoi de regimul Iliescu, care i-a şi folosit din plin. Şefii acestui Grup sunt Vasile Secăreş şi Vladimir Paşti, secondaţi de Mugur Isărescu, Iosif Boda (fost consilier şi mâna dreaptă a lui Ion Iliescu până imediat după alegerile din 1996, în prezent lider al partidului condus de Teodor Meleşcanu), Mircea Pascu (fost secretar de stat la Ministerul Apărării, în prezent vicepreşedinte al PDSR, personaj aflat timp de un an pe lista neagră a Departamentului de Stat american, neprimind viză de intrare în Lumea Nouă) şi mai apoi mulţi alţii, printre aceştia aflându-se şi fostul director al S.R.I., Virgil Măgureanu. Toţi aceştia au fost oamenii de încredere ai lui Ion Iliescu şi Petre Roman, în diferite momente.

Începând cu 1996, când PDSR-ul a pierdut Puterea, Grupul a stat în rezervă, dar nu degeaba. Vasile Secăreş este Rectorul Institutului de Înalte Studii Politice, acolo unde sunt *"crescuţi"* şi îndoctrinaţi tinerii politicieni. Vladimir Pasti, eminenţa cenuşie a lui Ion Iliescu, este unul din şefii ziarului *"Curentul"* al miliardarului Vântu, iar exemplele pot continua. În esenţă, putem spune că Grupul *"Un Viitor pentru România"* este un club închis, un soi de Mafie care are în mână multe din pârghiile Puterii. De altfel, acesta a şi fost singurul ţel al Grupului de când s'a creat: cucerirea Puterii prin infiltrarea de oameni în diferite eşaloane ale acesteia. Şi, fără îndoială, Grupul *"Un Viitor pentru România"* a jucat un rol foarte important în desemnarea lui Mugur Isărescu ca prim-ministru. Un Mugur Isărescu care are ca principală sarcină pregătirea alegerilor şi nu creşterea economică. În cel mai bun caz, Isărescu va încerca să ţină evoluţia economică la nivelul 0. Mai corect spus, Guvernul condus de Mugur Isărescu are ca principală sarcină administrarea treburilor ţării, fără a lua însă măsuri majore, de altfel absolut necesare şi aşteptate de opinia publică românească din 1996 încoace, cele amânate la nesfârşit de Radu Vasile.

Inutilă este crearea Biroului Executiv al Guvernului, unde tronează Mircea Ciumara, Petre Roman, Valeriu Stoica şi încă câţiva... În fapt, acest Birou Executiv nu va fi operant niciodată, deoarece deciziile se iau la nivelul liderilor Coaliţiei, atunci când se iau, iar dacă Valeriu Stoica şi Petre Roman pot lua anumite decizii, Mircea Ciumara nu este în această situaţie deoarece nu are destulă susţinere în partid.

Cine a câştigat ?

Câştigătorul acestei runde de poker politic este de departe Petre Roman. Al doilea câştigător este Ion Iliescu. Petre Roman şi Ion Iliescu au reuşit să-şi pună *omu'* prim-ministru prin forţarea mâinii lui Emil Constantinescu, care s'a încurcat singur în loviturile pe care voia să i le dea pe sub centură lui Radu Vasile. Un Emil Constantinescu care a dovedit că este uşor manevrabil şi prea dornic să ia decizii importante sub imperiul momentului, dar fără a cunoaşte temeinic situaţia din teren.

În plus, Petre Roman a câştigat detaşat şi în împărţirea bomboanelor ministeriale, obţinând şi portofoliul de Ministru de Externe şi mai ales aducerea sub pulpana acestuia a Departamentului de Integrare Europeană unde şef era ţărănistul Alexandru Herlea.

Lovitura este bine gândită: odată declanşate negocierile pentru aderarea României la Uniunea Europeană, ministrul de externe va câştiga roade bogate. În primul rând, poate folosi mediatic toate ajutoarele financiare care vor veni spre România în anul în curs. În plus, Petre Roman intră şi în troika OSCE, unde România va prelua preşedinţia în 2001. Astfel, Petre Roman va câştiga multe puncte în plan intern, prin folosirea atuurilor pentru plan extern. Nu în ultimă instanţă, Petre Roman va câştiga mai mult în competiţia sa cu Emil Constantinescu, cel care ducea până acum lupta pe plan extern, cu câştiguri minime, dar totuşi câştiguri.

Nu în ultimul rând, marii perdanţi ai pokerului politic sunt Emil Constantinescu şi PNŢCD. Emil Constantinescu deoarece s'a lăsat manevrat de gruparea Remus Opriş-Ionescu Galbeni într'o acţiune hazardată împotriva lui Radu Vasile. O acţiune care putea fi gândită altfel. Iar PNŢCD se află într'o situaţie catastrofală înainte de alegeri, împărţit în două grupări, care au foarte puţine şanse să se împace vreodată. Toate grupările însă sunt în luptă şi cu cel pe care l-au susţinut şi propulsat în funcţia de preşedinte al ţării: Emil Constantinescu, deoarece acesta le-a trădat. Un Emil Constantinescu care rareori le-a făcut ţărăniştilor pe plac, iar atunci când a făcut-o, a gândit foarte prost mişcările.

Dincolo însă de aceste analize, Familia Isărescu poate fi fericită. Numirea capului Familiei în fruntea Guvernului va însemna şi păstrarea în Ministerul de Externe a cumnatului. Soţul sorei lui Mugur Isărescu este un personaj bine-cunoscut în paginile ziarelor româneşti din Exil. Pe numele său Mihai Croitoru, cumnătelul actualului premier este un personaj dubios. In anii' 80, Croitoru a funcţionat la Ambasada României la Londra, de unde a fost declarat persona non-grata şi trimis cu armele şi bagajele Securităţii înapoi la Bucureşti. La vremea respectivă se spunea că Mihai Croitoru nu a lucrat doar pentru Securitatea română, ci şi pentru KGB deoarece era cunoscut faptul că reţelele Securităţii erau folosite şi de Moscova. Oricum, Croitoru s'a reîntors în patrie. Îl regăsim după 1990 în diferite posturi, ca de altfel şi în Direcţia 1 a Securităţii. În 1996, cumnatul lui Mugur Isărescu a dorit să-i facă un pustiu de bine securistului nostru. Crezând că Guvernul Majestăţii Sale Regina Angliei a uitat de isprăvile lui Croitoru a obţinut prin diferite căi numirea acestuia ca ambasador la Londra de către Preşedintele Emil Constantinescu. *Foreign Office*-ul britanic nu uitase însă de spionul comunist Mihai Croitoru, aşa că au transmis la Bucureşti că nici nu se pune problema acceptării securistului ca ambasador la Londra. Isărescu nu s'a lăsat însă obţinând pentru cumnătel postul de ambasador la Oslo. De unde s'a reîntors cu coada între picioare acum un an, după ce ziarul ZIUA dar şi alte publicaţii din Exil, au dus o campanie pentru înlăturarea vajnicului securist. Reîntors la Bucureşti, el nu a stat prea mult pe margine, cumnătelul obţinându-i funcţia de Director al Departamentului Relaţii Economice Internaţionale din Ministerul de Externe. Un post care însă îi foloseşte prea puţin cumnatului actualului prim-ministru deoarece Mihai Croitoru care este persona non grata pentru guvernul britanic, deci cu interdicţie de a intra în Marea Britanie, nu se va putea duce la Londra, dacă va fi invitat de exemplu de către Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare.

Dar şi restul Familiei Isărescu poate fi liniştită. Prin numirea ca prim-ministru al capului Familiei şi tatăl Premierului poate sta liniştit. Implicarea în tipărirea de bani nu va face obiectul cercetărilor organelor Procuraturii. Tot la fel cum dispariţia a câtorva zeci de kilograme de aur din rezerva Băncii Naţionale a României, aflată sub conducerea actualului Premier, nu va fi cercetată, căci atunci vom rămâne, din nou, fără Prim-Ministru. Oricum, prea multe semne de întrebare în privinţa proaspătului Premier.

Andrei BĂDIN

DEZINTEGRAREA PNŢCD

—Dan BITU—

Partidul istoric al lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache şi Corneliu Coposu se confruntă astăzi cu cea mai mare criză din istoria sa. Ţintă de-a lungul anilor a acţiunilor Securităţii, PNŢCD a rezistat ca partid anticomunist. Nimic şi nimeni nu a putut dezintegra partidul, Seniorul Corneliu Coposu reuşind să-l ţină unit până la moartea sa. Ghinionul istoricului partid l-a constituit, după moartea lui Corneliu Coposu, lipsa unui lider de valoare, care să ţină partidul unit şi mai ales a unui lider care să respecte principiile morale şi anticomuniste ale PNŢCD-ului.

Din păcate, ghinionul s'a numit Ion Diaconescu, cel care a preluat preşedinţia partidului după moartea lui Corneliu Coposu. Un Diaconescu incapabil de-a se ridica la nivelul funcţiei de preşedinte al PNŢCD, un Diaconescu incapabil de a se ţine departe de luptele interne din partid, un Diaconescu care a tras partidul în jos prin tot ceea ce a făcut în ultimii ani. Nu în ultimă instanţă, un Ion Diaconescu care s'a transformat în subiectul predilect al ziarelor satirice, prin gafele monumentale cu care ne-a delectat în ultimii aproape patru ani.

Să ne reamintim doar discursul ţinut de venerabilul Ion Diaconescu la reuniunea dela Bucureşti a Adunării Atlanticului de Nord, atunci când acesta s'a adresat participanţilor veniţi din Occident cu formula: *"Stimaţi parlamentari, îmi face o deosebită plăcere să vă salut de 1 Decembrie, Ziua Naţională a României"*, cu toate că reuniunea avea loc, când afară erau aproape 30 de grade Celsius. Ion Diaconescu a şocat şi în alte câteva rânduri opinia publică românească, prin afirmaţii care nu aveau nici cea mai mică legătură cu momentul şi locul exprimării lor. Şi cum era şi normal, prestaţia lamentabilă a preşedintelui partidului s'a răsfrânt şi asupra PNŢCD.

Diferiţi impostori au ieşit la lumină, unii ocupând funcţii în structurile statului, iar alţii au mâncat din interior PNŢCD-ul, modelul de unitate construit de Corneliu Coposu. Şi iată că acum suntem în momentul în care ne întrebăm : cât va mai exista PNŢCD? Iar adevărul trist este că PNŢCD se află în pragul dezintegrării.

Recentul război intern din cadrul partidului, care a dus la demiterea-demisie a Premierului Radu Vasile, a învrăjbit şi mai mult partidul. Problema la urmaurmei nu era că o aripă ţărănistă dorea înlocuirea premierului. Acest lucru este normal într'un partid care funcţionează într'o democraţie. Ceea ce a dăunat partidului a fost formula aleasă pentru înlăturarea premierului. Nu a fost convocată Delegaţia Permanentă a partidului, cea care l-a ales prin vot pe Radu Vasile, premier. De aceea modalitatea, mai degrabă, ca la înalta Poartă care a dus la demiterea lui Vasile, a provocat o reacţie negativă din partea opiniei publice.

Înlocuirea premierului era necesară. Radu Vasile se dovedise mai degrabă un prieten al *"democraţilor"* lui Roman şi prea dornic de a sta la masa guvernării cu un Ion Iliescu, blestemul României timp de şase ani. La urma-urmei, Radu Vasile nici nu făcuse nimic important în funcţia de premier. Motive erau deci suficiente pentru debarcarea sa. Chiar, această debarcare era necesară! Dar greşeala a constituit-o modalitatea de a se pune în practică. Marii gafeori au fost şi de data aceasta Ion Diaconescu, Remus Opriş şi Nicolae Ionescu-Galbeni. De fapt, ca să fim corecţi *"eminenţa cenuşie"* a fost Remus Opriş, cel îmbătat deja cu succesul debarcării lui Victor Ciorbea din funcţia de premier. Iar Diaconescu a fost uşor de manipulat pentru a-şi da acordul, în timp ce Ionescu Galbeni se pretează la orice manevră murdară, mai ales atunci când îi pui în faţă şi dosarul dela Securitate, aşa cum proceda de altfel şi Virgil Măgureanu când era directorul Serviciului Român de Informaţii, iar Ionescu-Galbeni şeful Comisiei SRI din Parlament.

De la acest nivel, Opriş a jucat cum numai el ştie: a inoculat la Palatul Cotroceni pericolul că la alegerile dela Congresul PNŢCD din acest an, Radu Vasile vrea să obţină şefia partidului şi deci şi desemnarea drept candidatul partidului la alegerile prezidenţiale. Emil Constantinescu ştia foarte bine că Radu Vasile a fost în 1995 liderul grupării ţărăniste care vroia să-l înlăture de a candida la prezidenţiale în numele CDR. Tot la fel, anul trecut, Radu Vasile a şocat Cotrocenii atunci când şi-a anunţat pretenţiile la şefia PNŢCD şi chiar la preşedinţia ţării. Aşadar, în nici un caz, Vasile nu mai reprezenta un om pe care Emil Constantinescu se putea baza în fruntea Guvernului şi mai ales în fruntea PNŢCD, acolo unde Emil Constantinescu vrea să se întoarcă atunci când nu va mai fi preşedinte.

Probabil, aşa cum se spune, Radu Vasile îşi va crea partidul său, Partidul Popular. Momentan, acesta neagă o asemenea variantă, dar informaţii pe care le deţinem din surse bine informate ne indică, că mai degrabă este o chestiune de timp botezul noului partid. Până atunci, ca şi după aceea, PNŢCD se va afla în aceeaşi situaţie de până în prezent: lupte fratricide pentru şefia partidului.

Nu este un secret pentru nimeni că în PNŢCD mai există încă trei aripi: una condusă de Remus Opriş, o a doua de Dudu Ionescu, iar o treia care îl are în frunte pe veşnicul candidat la prezidenţiale, venerabilul Ion Raţiu. Remus Opriş este susţinut de Ion Diaconescu pentru a-i lua loc în fruntea partidului. La rândul său, Nicolae Ionescu Galbeni îl susţine pentru şefia PNŢCD pe Constantin Dudu Ionescu, iar luptele care se vor da pentru preşedinţia partidului nu vor fi deloc purtate ca între gentelmeni. Din păcate, pentru PNŢCD şi pentru tot ceea ce a însemnat acest partid în istoria României.

Întrebarea este: Încotro PNŢCD?

Nici una dintre cele trei variante nu pare a fi soluţia pentru PNŢCD.

Remus Opriş, aşa cum am arătat, nu are nici o concepţie politică clară, în afară de a-şi căuta şi apoi distruge duşmanii.

Constantin Dudu Ionescu, la rândul său, nu este nici el persoana capabilă de a reconstrui partidul. În primul rând, deoarece Dudu Ionescu, prin tot ceea ce a făcut în ultimii aproape patru ani, se apropie primejdios de mult de ideile tovarăşilor Iliescu şi Roman. Atât când a fost secretar de stat şi Ministru la Ministerul Apărării Naţionale, cât şi apoi - ca şi în prezent - Ministru de Interne, Dudu Ionescu a demonstrat că este un apărător de nădejde al celor care în Decembrie 1989 au ucis şi schingiuit. Să ne reamintim că Dudu Ionescu a fost cel care le-a luat apărarea Generalilor Stănculescu şi Chiţac, atunci când aceştia au fost condamnaţi. Acelaşi Dudu Ionescu a fost cel care a readus politrucii generali din nou în fruntea Ministerului de Interne. Tot Dudu Ionescu l-a dat afară din Ministerul de Interne pe Viorel Oancea, ofiţerul de armată simbol al Timişoarei, aducându-l în locul lui, în funcţia de Secretar General al Ministerului de Interne pe generalul criminal Gheorghe Carp. Acest Carp, care a fost în *staff*-ul lui Ion Iliescu şi secretar de stat în M.I., a fost şeful brigăzii de tancuri care au călcat în picioare tinerii care demonstrau împotriva comunismului în Piaţa Universităţii din Bucureşti, în noaptea de 21 spre 22 Decembrie 1989. Un criminal şi un politruc al cărui loc era în faţa Tribunalului Militar şi apoi într'un loc răcoros dacă PNŢCD şi Ministrul său, Dudu Ionescu, ar fi dorit să se afle Adevărul despre Revoluţie şi nu să îi recompenseze pe generalii ucigaşi cu posturi înalte. Iar acest Carp, care nu merită să mai poarte tresele de general, mai este în plus şi furnizorul de documente pentru imunda publicaţie *"România Mare"*, condusă de Corneliu Vadim Tudor, slugoiul de serviciu al regimului comunist.

Nici Ion Raţiu nu este persoana capabilă de a coagula PNŢCD. Legat în ultimul timp de interese din ce în ce mai obscure, incluziv prin nora sa dela Londra, lucrătoare la Ambasada Ucrainei, apropiat din ce în ce mai mult de Virgil Măgureanu, care îl amăgeşte cu desemnarea de candidat la prezidenţiale din partea Partidului Naţional Român (P.N.R), creaţia Securităţii renovate de după 1989, Ion Raţiu pare a avea doar un singur scop: de a candida măcar încă o dată la prezidenţiale. Iar prin ziarul său, *"Cotidianul"*, Ion Raţiu face jocul cripto-comuniştilor. Fără îndoială că Ion Raţiu are dreptate când spune că nu poate citi fiecare articol din ziarul său şi, deci, nu e vinovat de atacurile la adresa PNŢCD care pot astfel apare. Dar Ion Raţiu nu mai are dreptate atunci când ordonă jurnaliştilor dela ziarul său ofensiva împotriva a tot ce este ţărănist, transformând *"Cotidianul"* într'un ziar mai anti-ţărănist decât *"Dimineaţa"* lui Ion Iliescu.

Chiar dacă vom şoca pe unii, putem afirma că în prezent istoricul partid al lui Maniu, Mihalache şi Coposu se află într'o situaţie disperată. Partidul trebue reconstruit şi lipseşte personalitatea capabilă de a face acest lucru şi de a-i potoli pe tinerii lupi, Remus Opriş şi Dudu Ionescu în a se înfrunta pe faţă.

Ar fi fost poate, la un moment dat, o soluţie: Ministrul Învăţământului, Andrei Marga, dar, din păcate intelectualul de rasă care era s'a transformat rapid într'un împătimit al intrigilor.

Cea mai bună strategie pentru PNŢCD ar fi dacă ar lăsa luptele pentru Putere până după alegerile din toamna acestui an, iar apoi, în cei patru ani până la alegerile din 2004 sau 2005 să se structureze în teritoriu, pe baza unui program care să nu mai fie o vorbă în vânt. Ar fi un necesar armistiţiu pentru a se salva ceea ce mai poate fi salvat!

Dar există oare inteligenţă politică la actualii lideri ai PNŢCD? Pot lăsa ei oare răfuiala orientală pentru interesul ţării?

Dacă nu vor face acest lucru, se vor bate pentru preşedinţia unui partid care nu va mai exista!

REALITATEA CRUDĂ

—Gh. MATEEVICI—

Din presa scrisă şi din audiovizual am luat la cunoştinţă că în perioada 19-24 Octombrie, la Bucureşti şi la Sinaia a avut loc prima ediţie a Forumului Presei Române de Pretutindeni, care a fost organizat de un grup de tineri jurnalişti din Fundaţia pentru Asistenţă Activă în Comunicare. Forumul a avut loc sub patronajul Preşedintelui Emil Constantinescu.

Aş fi dorit să particip şi eu la Forum, sau măcar unul din conducerea Asociaţiei Române a Victimelor Represiunilor Staliniste, spre a cunoaşte dela faţa locului ce se mai întâmplă în lume şi ce părere au cei din diaspora despre situaţia Românilor din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, care, timp de 50 de ani au cunoscut toate ororile bolşevismului şi comunismului din ţară şi care au dat peste 1.000.000 de morţi şi care, datorită neocomuniştilor rămaşi la toate nivelele actualei puteri, şi azi mai suferă.

Interesându-ne de ce nu au fost invitaţi şi cei dela ARVIS, ni s'a răspuns că nu avem ce căuta la Palatul Cotroceni.

Eu unul nu pot crede aşa ceva. Că există la anumite nivele o aversiune pentru noi, am constatat-o nu de acum, ci de mult timp şi că unii consilieri din preajma Preşedintelui nu doresc să avem o discuţie personală cu domnia sa. Dar în scurt timp, sperăm să avem o discuţie cu Dl. Preşedinte, spre a cunoaşte ce dorim noi în baza tuturor Acordurilor semnate de statul român cu privire la drepturile omului.

Am făcut această introducere pentru a putea continua cu întrebările pe care am dorit să le pun la acest Forum, şi dacă nu le-am putut exprima în viu grai, le pun în scris.

1. Dacă în ţara noastră există cenzură?

2. De ce nu pot fi scrise în ziarele noastre, privind istoria ţării dela 1918 încoace, în care să fie demascaţi cei ce au dus România în această situaţie.

3. De ce se menţine predarea religiei opţional, dacă vor părinţii sau copiii? Şi nu devine obligatoriu?

4. De ce anumită parte a presei batjocoreşte regalitatea şi pe Mareşalul Antonescu?

5. Cui sunt vânduţi aceşti ziarişti care nu recunosc existenţa poporului român între Bug, Dunăre, Marea Neagră şi Tisa?

6. Cunosc ziariştii noştri istoria reală a acestei ţări?

Şi acum am să răspund tot eu la întrebările pe care le-aş fi pus domnilor ziarişti.

1. În era comunistă era cu desăvârşire interzis să scrii ceva împotriva PCR, erai desfiinţat definitiv. Astăzi, dacă te duci cu un articol la oricare din ziarele noastre, cu mici excepţii, ţi se va publica articolul respectiv, dar tăindu-ţi acele pasaje prin care atingi o etnie sau alta care a făcut mult rău poporului român. Anumite etnii sau personalităţi nu pot fi atacate pe motiv că suntem democraţi şi că de, trebue iertaţi de greşelile lor. Nu-i aşa că este nostim? Noi Românii suntem cataloagaţi ca criminali şi trebue să acceptăm acest lucru, chiar să ne punem cenuşa în cap.

2. Scrii un articol despre ce ai văzut cu ochii tăi, sau ţi-au povestit părinţii despre anumite situaţii sau personaje care au contribuit la formarea Statului Român după 1918, sau ai asistat la destrămarea şi modificarea graniţelor în 1940 şi eşti întrebat de redactorii de ziare de unde ştii şi ce documente ai. Deci tu vezi cine sunt vinovaţii şi vânzătorii de neam şi ţară, îi cunoşti, iar ziaristul te întreabă de documente.

Este presa liberă?

3. La acest punct realitatea este clară. Nu se doreşte a se preda în şcoli religia aşa cum nu se doreşte a se învăţa adevărata istorie a poporului român. Poporul român a existat de aproape 2000 de ani datorită credinţei, iar toată istoria este indisolubil legată de ea. Să nu uităm că noi i-am creştinat pe vecinii noştri. Despărţirea religiei creştine de istoria noastră este făcută în mod tendenţios de către duşmanii noştri din ţară şi din afară, iar efectele se văd în ziua de azi când se cere federalizarea ţării şi apoi împărţirea ei.

4. Avem duşmani destui din interior şi cât şi din exterior, ca România să nu fie regat întrucât Constituţia din 1923 dădea posibilitatea regelui să dizolve Parlamentul şi să ceară demisia sau destituirea guvernului atunci când treburile ţării ar fi mers prost. Acest lucru nu convine celor care nu doresc ca România să prospere, iar noi să fim bogaţi, aşa cum am fost între cele două războaie mondiale. Un preşedinte poate fi ales cel mult 8 ani, iar Regalitatea este permanentă. Cei ce denigrează regalitatea, denigrează implicit poporul român.

Despre Mareşalul Antonescu să nu scrii de bine, căci denigrezi pe cei care au adus ţara în haosul cel mai cumplit posibil, uitând că el a fost cel care a reîntregit România în perioada 1941-1944. Cei ce-l hulesc astăzi şi se declară victime, au mai multe drepturi decât Românii care au suferit 50 de ani de pe urma comunismului. Toate acuzele care i se aduc sunt cusute cu aţă albă.

5. Am auzit şi am citit cu diverse ocazii părerile unor *"ziarişti"* care nu recunosc existenţa statală a poporului român, şi că am fi veniţi din cosmos. Părerile lor parcă le-am mai auzit prin anii 1937-1938 prin diverse ziare ca *"Adevărul"*, *"Dimineaţa"*, *"Opinia"*, care vehiculau acelaşi slogan. Cei dela ziarele respective erau plătiţi de Moscova şi internaţionala comunistă. Dumneavoastră, Domnilor ziarişti, de cine sunteţi plătiţi? Cine vă stipendează? Ne spuneţi şi nouă?

6. Dacă ziariştii noştri cunosc istoria reală a patriei noastre, este sub semnul întrebării. O foarte bună parte cunosc istoria lui Roller şi nu-i interesează trecutul. Ei vorbesc de viitor, fără a avea temei despre trecut şi cum ar trebui să arate ţara noastră de unde şi până unde.

De lucrul acesta nu mă mir, întrucât în periperiile mele am întâlnit doctori docenţi în Istorie care nu cunoşteau istoria Românilor dela formare până în prezent, darămite un ziarist care aleargă după senzaţionalul de azi şi nu are timp să se instruiască.

Aceasta este realitatea crudă, că o mare parte a ziariştilor de azi nu se interesează de istoria poporului din care fac şi ei parte. Sper ca în viitor să poată fi publicate toate informaţiile referitoare la istoria ţării pe bază de documente şi mărturii, şi ca prima strofă a poeziei preotului poet Alexei Mateevici *"Limba Noastră"* să fie călăuză în activitatea tuturor ziariştilor aşa cum a scris-o el:

"Limba noastră-i o comoară
Din adâncuri desfundată,
Un şirag de piatră rară
Pe moşie revărsată"

"Un şirag de piatră rară" să fie scrisul fiecărui ziarist care simte şi este Român, despre credinţa în Dumnezeu, în istoria ţării şi în poporul român.

VISĂTOR, PROSTRAT ŞI PRAGMATIC

Viorel PALTIN

În marea lui operă, bunul Dumnezeu a sădit în om înflorită şi nelimitată putere de plăsmuire imaginativă, virtute sublimă a sufletului şi minţii. Parcurgem în gând distanţe astrale, alcătuim în minte privelişti şi proiecte fantastice, despicăm cu ascuţişul logicii cele mai complicate şarade teoretice, semne ale inteligenţei vii cu care am fost înzestraţi de Providenţă. Putem visa cu ochii deschişi în plină zi şi totul ne pare atât de real, de multe ori chiar mai viu şi mai pregnant ca realitatea însăşi, de care fugim de atâtea ori... Mintea şi sufletul pot aproape orice, cuteză, dezvoltă laborios, construiesc şi demolează în fracţiuni de secundă, inundă nesfârşite bărăganuri, aruncă poduri peste largi prăpăstii, despică apele mărilor şi oceanelor, închipuie autostrăzi care urcă în cer, aştern în casa înfometatului mese pantagruelice, plăsmuiesc lumi armonioase, utopice...

Dar - vorba poetului T.S. Eliot- *"între idee şi realitate coboară umbra"*... O imensă prăpastie despre lumea reală de cea pe care o putem prefigura cu puterile minţii şi inimii, iar a visa continuu, cu ochii deschişi, fără a face nimic, într'o stare de prostraţie, cu zâmbet tâmp pe figură, e o pagubă pentru familie - societate, neam - şi, creştinește, un păcat de neiertat.

Trăim vremuri abulice, în care aproape nimic nu pare să se mişte în ţara noastră în vreo direcţie cât de cât eficientă, practică, aşa încât naţiunea română, în ansamblul ei, se află de mai mult timp - de prea mult timp! - într'o stare de imobilitate visătoare. Cum însă bine ştim, lucrurile nu se urnesc dela sine prin telekinezie, prin simpla dorinţă, oricât de puternic sugestionată.

Suntem cu toţii, de zece ani încheiaţi, în postura celui care îşi pune în gând să facă de toate, le începe pe toate, dar nu isprăveşte nimic.

Ne place sau nu s'o recunoaştem, aceasta este cumplita realitate.

S'o luăm încet, pe felii: am vrut să restituim proprietarilor de drept pământurile de care au fost deposedaţi sub comunism, dar n'am făcut lucrurile bine şi nu le-am dus până la capăt; am visat să construim autostrăzi şi şosele moderne, dar continuăm să le utilizăm pe cele vechi, pe care nici nu suntem capabili să le reparăm; am pornit să *"reformăm"* agricultura şi industria, dar am rămas la nivelul bunelor intenţii şi al dezideratelor neîmplinite; am părut a vrea să restituim proprietăţile naţionalizate, dar ne-am încurcat în iţe birocratice, iscate de propriile noastre confuzii, de rea credinţă şi de o crasă indecizie; am dat impresia că încercăm să deschidem *"cutia neagră"* a fostei Securităţi, dar ne-am impus limite artificiale, care sfidează bunul simţ elementar; am promis să facem lumină în cazuri de corupţie şi fraudă strigătoare la cer, dar ne-am mai domolit; ne-am aruncat spre NATO şi Uniunea Europeană, dar am păstrat elemente, năravuri şi structuri de semn contrar, făcându-i pe mulţi să pună la îndoială bunele noastre intenţii; am năzuit să stăvilim inflaţia şi sărăcia, dar n'am reuşit decât să amplificăm drama oamenilor de rând, dând frâu liber preţurilor, taxelor şi megabirocraţiei atotputernice; am format guverne nonocolore sau policrome, dar ne-am certat între *"noi"* şi *"noi"*, sau între *"noi"* şi *"ei"*, în văzul lumii, dând dovadă de incompetenţă sau infantilism politic şi totală lipsă de patriotism etc., etc.

Toate acestea se răsfrâng asupra unui popor care parcă e urmărit de un blestem ca cel din Meşterul Manole, care îşi vede năruite în fiecare noapte străduaniile de peste zi.

Când un gospodar se apucă de-o treabă, dacă e gospodar, nu începe o alta până n'o termină pe prima. Guvernele care s'au succedat la conducerea ţării de zece ani vor să le facă deodată pe toate! E drept, toate trebue făcute, dar pe rând, una odată şi bine. Uităm oare că şi Atotputernicul Dumnezeu a făcut lumea în şase zile, iar în cea de-a şaptea s'a odihnit?

Se tot zice că nu sunt bani, că nu ne vin destui dinafară - împrumuturi, investiţii străine etc. Dar ce se întâmplă cu marile noastre resurse şi energii adormite, cu *"proverbiala"* inteligenţă, putere de muncă şi spiritul de sacrificiu al Românilor? Nu munca noastră lucidă şi organizată, neobosită şi profitabilă pentru fiecare ar trebui să genereze veniturile multor generaţii, care vor trebui să restituie datoriile unor părinţi şi bunici iresponsabili?

Vedem că nu suntem azi capabili, ca naţiune, să ne hrănim minim din resursele noastre, că producem - în agricultură şi zootehnie - scump şi prea puţin, că ne umblă copiii flămânzi, goi şi zdrenţăroşi pe străzi şi prin pieţe, că unii fură să-şi cumpere o pâine - ca Jean Valjean din *"Mizerabilii"* - dar nu putem să ne punem în postura de a fundamenta condiţii pentru o producţie alimentară dacă nu abundentă, cel puţin satisfăcătoare, în pofida unora dintre cele mai bogate resurse ale solului de care dispune vreo ţară din Europa.

"Reforma" concepută şi aplicată în acest domeniu este o caricatură grotescă, inspirată parcă de un program nihilist, prin care am distrus, fără a pune imediat altceva în loc!

În mintea puerilă, plină de şmecherii răutăcioase, prezumţioasă şi, după caz, confuză a unora dintre diriguitorii de ieri şi de azi, crescuţi pe asfalt, agricultura ar trebui să fie un fel de *"perpetuum mobile"*, iar ţăranul să redevină un hibrid între om şi animal, ignorant, demn de dispreţ, capabil doar să ne arunce pe mese belşugul... Dar ca fapt istoric şi antropologic ţăranul român a murit în procesul de formare a *"omului nou"*. De această *"izbândă"* a comunismului mulţi se îndoiau, dar acum se vede cât se poate de clar că - la oraşe şi sate - *"omul nou"* a fost totuşi creat! Acest tip uman, cu date fundamental schimbate, a înlocuit, prin efectul succesiunii generaţiilor, rândurile de oameni care au fost, vreme de veacuri, *"talpa ţării"*, raţiunea şi mândria ei de a exista nestrămutată, între alte naţiuni.

Da, domnilor, *"vita umană"* căreia i s'a tras pământul de sub picioare la colectivizare, a dispărut aproape fără urmă, sub loviturí de ciocan şi tăişul secerii! Ţara are acum nevoie de tractoare, maşini agricole perfecţionate, îngrăşăminte chimice, carburanţi... Calul, măgarul, bivolii, vacile şi omul-putere nu mai pot asigura forţa de muncă şi de tracţiune pe care o reclamă azi agricultura. De aceea nu avem hrană, pentrucă cei care conduc această ţară nu s'au îngrijit să pună la dispoziţia sătenilor, a fermierilor, tractoare, carburanţi, maşini agricole etc. ieftine şi diversificate. Evident, ele se găsesc pe piaţă, dar toate sunt scumpe până la lacrimi şi se scumpesc mereu, ca de altfel toate celelalte.

Politicienii improvizaţi din România au speculat înclinaţia spre visare şi speranţa de mai bine a fiecăruia dintre noi - au întreţinut nădejdi şi idealuri - dar n'au făcut aproape nimic pentru a urni lucrurile din impasul moştenit dela regimul comunist. Se ştie că, din fire, popoarele sunt credule şi uşor de minţit. Disperat omul crede orice, chiar într'un miracol care i-ar putea schimba destinul precar sau tragic.

Dar dacă cineva îşi imaginează că răuvoitorii din coaliţia guvernamentală s'au sinchisit vreodată de soarta naţiunii, renunţând la propriile interese şi orgolii sau la afilierile transnaţionale - uitând de ambiţii personale şi interese dirijate - nu are acum decât să constate, la lumina zilei, cât de repede s'au repliat şobolanii, care au părăsit în pripă o corabie ce se scufundă nu din pricina furtunii, ci din cauza spărturilor pe care chiar ei le-au făcut în cală...

Atacul prin *"retragere"* nu s'a putut conjuga decât cu o instigare *"ad-hoc"* a unui tronson sindical naiv şi oportunist, dispus să treacă la ofensivă pe scară naţională prezentând avantajul că, în plan politic, e neomogen şi ageamiu, deşi trece în ochii naţiunii drept inteligent şi năpăstuit. Ca să prindă la public, era nevoie ca şmecheria politică să fie brodată cu fire de adevăr social. Vorba lui Arghezi: *"Din bube, mucegaiuri şi noroi - Iscat-am frumuseţi şi preţiuri noi"*... Fără îndoială, greviştii vor câştiga mai mult decât li s'ar fi putut da în mod obiectiv, dar tensiunile sociale se vor agrava şi din acest motiv, iar muncitorii nu vor trăi mai bine ca ieri sau ca azi, pentru simplul motiv că sărăcia lucie generalizată, asociată cu bunăstarea relativă, va duce la noi conflicte şi acte asociale a căror scadenţă o plătesc întotdeauna categoriile mijlocii şi conştiente ale societăţii.

Cât despre lumea românească visătoare în care trăim ar mai fi de spus că, dela un punct încolo, tot răul e spre bine. Când nici visul nu va mai fi posibil, când ne vom pierde însăşi iluzia, vom dispărea în magna nediferenţiată a unei lumi care demult nu se mai iubeşte pe sine şi... de ce ne-ar iubi pe noi?

REZULTATUL COMUNISMULUI: CLEPTOCRAŢIA

Radu DUNĂREANU

Chiar şi unul cu cunoştinţe minime de istorie a României ştie că una din realizările domniei lui Vlad Ţepeş a fost eradicarea hoţiei şi curăţenia oficialităţilor de molima corupţiei. Deşi conducător al ţării înainte de fenomenul fanariot care a adus o serie de tare morale de pe urma cărora suferim şi azi, Vlad a prevăzut cu înţelepciune că o ţară nu poate prospera în umbra hoţiei.

Nu am crezut niciodată că Vlad a fost crud. Pedepsele exemplare aplicate hoţilor şi celor ce încercau să invadeze ţara nu au fost invenţia lui, aşa după cum o anumită anticultură de tip Hollywood a proclamat, ci erau la ordinea zilei în acel timp întunecat istoric. Vlad a fost un om de cultură şi cu viziune statală, nu a fost un oarecare voievod, ci un om de stat cum nu am prea avut mulţi în istoria noastră tristă.

Toţi cei trecuţi prin şcoală şi născuţi în România, privind la prezentul istoric, în special după cele două războaie mondiale, de multe ori am avut o anumită nostalgie de războinare şi am recitat cu glas tare sau în gând, când vocea ne era suprimată, versurile celebre eminesciene, atât de cunoscute: *"cum nu vii tu Ţepeş Doamne, ca punând mâna pe ei / Să-i împarţi în două cete: în smintiţi şi în mişei..."* etc.

În afară de licenţa poetică eminesciană trebue să admitem cu tristeţe că la noi categoria mişelească a hoţiei a înflorit şi înfloreşte nestânjenită. Şi nu mă refer la statistica juridică ce arată că anumite condamnări de drept comun au crescut cu nu ştiu cât la sută, căci statisticile pot fi manipulate, ştim asta din timpurile comunismului oficial, ci mă refer la decăderea morală a unei întregi naţiuni unde hoţia a ajuns la rang de virtute.

E în firea negativă a omului de a evita legile, de a le încălca uneori, aspectul acesta negativ este condamnat de toate codurile morale sau juridice.

Ceea ce mă doare este însă faptul că în România, datorită comunismului, furtul a ajuns sistem.

Dela începutul invaziei roşii, comunismul nu ne-a alterat istoria ci pur şi simplu ne-a furat-o. În locul ei, Roller şi trădători ca Sadoveanu, Călinescu *esjudeam farinae*, au inventat o alta bazată pe interese străine şi aservită intereselor panslaviste ale Sovieticilor.

Apoi ne-au furat cultura atât prin distrugerea cărţilor şi a bibliotecilor - vă mai amintiţi, sper, de decretul mereu extins al cărţilor interzise - cât şi prin eradicarea fizică a intelectualilor naţionali în închisori sau prin emigrarea forţată.

Apoi a început furtul ordinar, jaful economic prin aşa-zisa naţionalizare, confiscarea bunurilor celor fugiţi sau condamnaţi, prin tragica colectivizare cu efectele nefaste încă prezente în economia de azi.

Apoi a început furtul sufletelor, mai rău decât cumpărarea lor ca în *Suflete moarte* a lui Gogol. Acest furt de suflete s'a produs prin intermediul bisericii oficiale care a capitulat fără condiţii, a colaborat cu sârg prin vârfurile administrative clericale. Dacă, de curând, documentele oficiale ruseşti arată că unii din preoţii ruşi au fost pur şi simplu ofiţeri KGB, din nefericire în România fosta şi actuala (deghizată) Securitate manifestă o grijă duioasă în a-şi acoperi agenţii clericali atât în ţară cât - sunt foarte convins - şi în străinătate.

De aici şi până la implantarea în masa populaţiei a ideii nefaste că numai prin furt se poate supravieţui nu a fost decât un sfert de pas, iar acum acel sfert este din ce în ce mai lărgit la paşi atletici, enormi.

În timpul comunismului oficial unde sloganul *"noi ne făcurăm că muncim iar ei se făcură că ne plătiră"* era în floare. Credeam că prin schimbarea la faţă a guvernului se va schimba măcar cât de puţin, încetîncet şi mentalitatea. Iar am fost naiv şi optimist. Cum să se schimbe ceva când potentaţii politici, atunci când sunt schimbaţi din funcţii fură din birourile lor oficiale nu numai mobilierul sau calculatorul dar chiar şi uşa capitonată în piele dela intrarea în biroul respectiv!

Aşa că nu mă mir că Românii continuă să se fure pe ei înşişi. Dacă furau câţiva coceni dela colectivă ca să-şi hrănească găina din jurul casei, era ceva uman: supravieţuirea. Dar mi se spun lucruri incredibile de tipul: *am găsit dom'le o slujbă, jos cu pălăria! Sunt plătit cu 200 de dolari pe lună şi nu fac nimic. Dimineaţa dau drumul la calculator şi în rest stau pe Internet!* Pe cine fură individul? Pe patron sau pe el însuşi?

Întrebarea e retorică deoarece în România se trăieşte sub semnul şi domnia cleptocraţiei. Există posibilitatea de a merge la originile acestui sistem de furt sistematic care face ca Ţara să nu progreseze şi să fim de râsul Europei civilizate care refuză să investească în economia aceea cleptocratică ?

Am putea găsi un răspuns pozitiv, constructiv, dacă neocomunismul de azi ar veni cinstit în faţa noastră şi ne-ar spune cum au dispărut *fondurile imense* ale pecereului (recte Ceauşescu et comp) cine a cumpărat fostele *vile prezidenţiale* de prin capitalele judeţene şi *gospodăriile partidului* (ferme imense şi foarte productive) sau de ce fostele vile, unele, mai sunt şi azi folosite de noua nomeclatură, cine a avut bani să *privatizeze* toate aceste bunuri imobiliare, când ţara este debitoare la Fondul Monetar Internaţional care refuză să mai avanseze bani şi totuşi unii posedă milioane de dolari în faţa cărora justiţia financiară este neputincioasă, iar lista s'ar putea continua *ad nauseam*.

Parafrazând licenţa poetică a lui Vlahuţă cea cu *minciuna stă cu regele la masă*, putem spune că azi, în capul mesei stă corupţia, cleptocraţia fiind suveran absolut.

În zadar dăm vina pe ţigani sau găsim explicaţii bazate pe filosofia balcanică cu ne *descurcăm noi*. Explicaţia poate fi căutată numai în decăderea morală adusă de comunism care a pervertit sufletul moral al naţiunii şi a impus cleptocraţia.

Poate că cineva mă va acuza că sunt cinic sau sarcastic. Nici una şi nici alta. Sunt trist, tragic de trist pentrucă nu vreau să citez din nou versul eminescian, de altfel foarte potrivit acum dar *incorect* politic care ar supăra Comunitatea Europeană... *cum nu vii tu Ţepeş Doamne...*

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

Mintea Românului cea de pe urmă

UNDE A FOST FERMITATEA APLICĂRII LEGII?

Mihai CREANGĂ

Dacă Scaraoţchi i-ar da o scurtă vacanţă *"părintelui anarhismului"*, rar loc mai nimerit pentru Bakunin ca România: ar deveni imediat lider sindical! După dezastrul dela Braşov, când Prefectura a fost devastată cu pietroaie şi *"cocteiluri Molotov"*, o mulţime de ceferişti s'au aşezat pe şine, blocând peste cinci ore Gara de Nord (nici un tren n'a mai intrat sau ieşit din principalul terminal feroviar), la Roman - în judeţul Neamţ - sindicaliştii au blocat drumul european 85 preţ de o dimineaţă, iar reprezentanţii lor, lideri ai Federaţiei Sindicale Metarom, s'au baricadat în sala conferinţelor de presă a Guvernului, refuzând să părăsească Palatul Victoria dacă Primul ministru Radu Vasile nu le oferă o întrevedere!

S'o luăm pe rând, începând cu Braşovul, care pare să-şi merite numele pe care l-a purtat o scurtă perioadă în *"zorii comunismului"*: Oraşul Stalin!... Sindicaliştii uzinei de camioane *"Roman"* nu sunt la prima manifestare anarhică de încălcare a legii şi a drepturilor celorlalţi cetăţeni. În cursul anilor, uzina a acumulat imense datorii la furnizori, la bugetul statului şi chiar la... bugetul asigurărilor sociale! Cauzele principale: productivitatea extrem de scăzută, produs final neperformant şi mult prea scump. Nici un guvern post-decembrist, nici cele două guverne ale coaliţiei conduse de Convenţia Democrată n'au fost capabile să găsească soluţia radicală şi salvatoare: restructurarea şi privatizarea uzinei. Pentru a menţine o iluzorie pace socială, statul a *"şters"* succesiv datoriile uzinei (de fapt, le-a scos din buzunarele cetăţenilor plătitori de impozite), a acordat subvenţii peste subvenţii (tot din banul public) şi a obligat Ministerul Apărării Naţionale şi Ministerul de Interne să cumpere, anual, loturi de camioane *"Roman"* (subvenţie indirectă, tot din banul public!). În pauze, sindicaliştii dela *"Roman""* mai trăgeau o demonstraţie, mai ocupau şoseaua naţională, mai bombardau Prefectura... Niciodată, nimeni n'a fost declarat răspunzător pentru imensele pagube aduse cetăţenilor, avutului public şi particular.

Ceferiştii - acel *"detaşament înaintat al clasei muncitoare"* din vremea lui Gheorghiu-Dej - doresc salarii de minimum 200 de dolari pe lună... În condiţiile în care un asistent universitar câştigă frumoasa sumă de 50 dolari pe lună! Şi mai ales în condiţiile în care transportul feroviar s'a scumpit cel puţin o dată la trei luni de zile, condiţiile oferite călătorilor fiind din ce în ce mai proaste... De altfel, prin ocuparea şinelor, Bakuninii ceferişti au dovedit acelaşi dispreţ pentru bieţii călători. Mă îndoiesc că liderii acestei *"şezători"* vor fi puşi să plătească daune sau să răspundă penal.

Iată-i şi pe *"ţevarii"* dela *"Petrotub"* Roman, care au ocupat şoseaua E-85 (Bucureşti-Iaşi), obligând o mulţime de automobilişti să ia (pe timpul şi benzina lor) o rută ocolitoare. Nemulţumirea acestor Bakunini ai metalurgiei vine din faptul că... uzina lor s'a privatizat! Câştigătorul licitaţiei, Tubman International Ltd., e declarat de sindicalişti lipsit de... bonitate! Pentru a respecta adevărul, trebue spus că respectiva companie face parte din grupul Duferco, un *holding* cu o cifră de afaceri anuală de 30 de miliarde de dolari! Tubman International Ltd. este foarte activă în Estul Europei, numai în România cumpărând pachetul majoritar de acţiuni la Silcotub Zalău, Laminorul Brăila şi ghinion! Petrotub Roman. Investiţiile imediate în cele trei uzine româneşti sunt prevăzute să atingă 1,2 miliarde dolari. Dar - şi aici ajungem la reala nemulţumire a sindicaliştilor romaşcani - vor urma unele reduceri de personal. Ocupanţii şoselei E-85 vor, însă, să li se garanteze locuri de muncă în următorii trei ani, afirmând senini că *"nu suntem împotriva privatizării"*. Dar a cui? Până acum, uzina lor are datorii de 670 miliarde lei (cam 40 milioane dolari)! Era mai bine dacă li s'ar fi închis uzina?

Toate acestea nu s'ar fi petrecut dacă ar fi existat fermitate în aplicarea legii şi o voinţă politică foarte clară în domeniul reformei economice şi a privatizării. Că asemenea evenimente alungă şi puţinii investitori străini - e una. Şi a doua este că, tolerându-l pe Bakunin guvernanţii uită că, după Bakunin, a venit Lenin...

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii in limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

Dan Emilian ROŞCA

ŞI DESFRÂNAT ŞI CU SUFLETUL ÎN RAI?

Zicerea din titlu este mult mai dură. Am eufemizat-o însă, pentru încă destul pudibonde urechi.

Vreau, în câteva rânduri, a-mi da cu presupusul vis-à-vis de paginile memorialistice scoase la lumina zilei, începând din 1990. Mai precis, despre ***anumite*** astfel de pagini, descoperite în arhivele unor autori defuncţi, autori cu o parte viabilă în ceea ce au scris, dar care au alimentat, printr'o altă parte a scrierilor, parte ***consistentă*** cantitativ, proletcultismul şi/sau etnocomunismul. Autori care au şi profitat din gros de avantajele mercenarismului lor de *"ingineri* (pervertitori - n.m) *ai sufletului"*.

Mai recent aduse ochilor noştri sunt filele de jurnal ale scriitorilor Miron Radu Paraschivescu şi Mihai Beniuc. Scrise pentru o posteritate ne-comunistă, aceste pagini exprimă îndoieli în privinţa *"drumului luminos"* fâlfâit de propaganda de partid (şi de stat), ironizează semidoctismul, sfertodoctismul, milidoctismul, cretinismul, lăcomia sau imoralitatea unor *"grei"* ai nomenclaturii partidului comunist. Nu mă îndoiesc de sinceritatea unor astfel de pagini, probabil că ruşinea n'a murit de tot în aceşti autori, căinţa lor ***secretă*** a fost reală. Putem însă a-i numi disidenţi sau ***rezistenţi*** pe aceştia?

Putem să-l numim luptător împotriva dictaturii pe autorul *"Istoriei secrete"*, Prokopios sau Caesarea? Divinitatea poate ierta orice. Şi noi suntem datori a ne strădui a ierta orice, dar nu putem - n'ar fi sănătos, nici moral - a uita orice.

ÎN PREAJMA ANULUI ELECTORAL

Să ne fi pus, în Noembrie 1996, speranţe exagerate în actuala coaliţie aflată la putere? Tot ce se poate. Cert este că, în entuziasmul din Noembrie 1996, atenţionările proaspeţilor aleşi, privitoare la o NU scurtă perioadă de renunţări la numeroase comodităţi, ba chiar la punctarea acestei perioade cu timpi de reală asceză, au trecut nu PRIN, ci PE LÂNGĂ urechile noastre. Mintea Românului cea de pe urmă: ar fi trebuit, măcar sufleteşte, să ne pregătim a suporta bâlbele şi călcatul în strâchini ale *"specialiştilor"* actualei Puteri, în zbaterile ei de a astupa găuri şi a face ordine în vraişte, toate reprezentând moştenirea unui quasi-septenat de guvernare stângoidă. Apoi, să nu mai pomenim de cam silnica alianţă dintre *"istorici"* plus (UDMR) şi formaţiunea D-lui Petre Roman. Zice Franţuzul: *"Cheval et ane font mauvais attelage"*. (Varianta românească: *"Taurul şi boul, puşi în acelaşi jug, anevoie trag plugul"*. Honni soit qui mal y pense!)

Vara anului 1999 a lăsat o altă moştenire actualei guvernări. O moştenire de tip colac. Nu de salvare, ci... peste pupăză. Ravagiile produse de inundaţii. Bani - multaşteptaţi şi foarte necesari - promişi, dar neprimiţi încă dela FMI şi Banca Mondială. Continuarea recesiunii.

Trist şi primejdios este că din ce în ce mai mulţi încep să asculte cu crescândă mulţumire discursurile melo-stângiste (PDSR) şi latrinier-naţionaliste, anti-occidentale (PRM, PUNR). Aceştia ar trebui să-şi reamintească de quasi-septenatul minciunii, relei credinţe şi tentativelor de *"despotism luminat"*, quasi-septenatul în care Stânga cripto-comunistă şi filo-rusă a fost la cârma României.

Uniunea Forţelor de Dreapta şi Alianţa Democrat-Creştină sunt încă în faza *"lactee"*. Nu cred că vor creşte îndeajuns până la viitoarele alegeri. Personal, cred că e mai bine să sprijinim în continuare Coaliţia. Prefer *"specialiştii"* ei, decât parşivenia mafiotă a naţional-comuniştilor.

ROMÂNIA SPRE UNUNEA EUROPEANĂ -UN DRM LUNG CARE POATE DURA PESTE ZECE ANI-

Ana BIDIAN

Liderii europeni au anunţat la *summit*-ul la nivel înalt dela Helsinki invitarea României, alături de alte cinci state, pentru începerea negocierilor de aderare la Uniunea Europeană. Cele şase state, printre care şi România, se vor alătura primului grup de state care se află în plin proces de tratative: Ungaria, Polonia, Republica Cehă, Slovenia, Estonia şi Cipru.

Pentru România, negocierile vor putea începe efectiv abia în luna Aprilie, dar autorităţile române au obligaţia ca până la acest termen să prezinte Comisiei Europene, până la 15 Martie 2000, strategia de dezvoltare pe termen mediu, care va fi elaborată în colaborare cu experţi ai Uniunii, ai Fondului Monetar Internaţional şi ai Băncii Mondiale.

Pentru România, aşa cum bine observa analistul Emil Hurezeanu, directorul secţiei române dela postul de radio *"Deutsche Welle"*, decizia dela Helsinki a însemnat *"un ultim tren"*, care poate fi pierdut dacă ţara noastră se reorientează către Rusia, referire la alegerile din acest an, când Stânga se poate întoarce la Putere.

Ce înseamnă însă începerea negocierilor de aderare la Uniunea Europeană? Este, cum se prezintă la Bucureşti, o chestiune ca şi rezolvată? Conform datelor oficiale ale Uniunii Europene, aceasta va fi pregătită să se extindă către Est, începând cu 31 Decembrie 2002, dar este greu de crezut că vreuna din ţările candidate ar putea fi admisă înainte de 2004. Este greu de crezut, de asemenea, că România ar putea adera la U.E înainte de 2006, aceasta fiind varianta cea mai optimistă, valabilă doar în cazul în care România îndeplineşte criteriile economice de aderare.

În fapt, aderarea României depinde de ceea ce va face Bucureştiul concret. Să ne amintim că ţări cu situaţii mai bune decât România au aderat la Uniune în peste 6-8 ani de negocieri, exemplu fiind Spania şi Portugalia. De asemenea, există şi cazul Greciei care a aderat în doi ani şi jumătate chiar dacă nu era pregătită, dar este greu de crezut că România are atuurile Greciei.

Ceea ce contează pentru România, este să pună în practică o economie de piaţă funcţională, ţara noastră fiind alături de Bulgaria una din candidatele la aderare, care este condiţionată de realizarea reformei economice. În acest context, ar trebui amintit că produsul intern brut în România este de 1.420 USD pe cap de locuitor, de trei-patru ori mai mic decât în ţările central europene care au început de doi ani negocierile de aderare şi de circa 10 ori mai scăzut decât media statelor din U.E. Unii analişti sunt de părere că aşa cum politicul a hotărît începerea acum a negocierilor de aderare a României la U.E, tot politicul va fi cel care va hotărî şi admiterea efectivă, fiind avansat anul 2010 pentru primirea efectivă.

Deocamdată, ceea ce putem spune este că aderarea României va depinde în orice situaţie de performanţele noastre economice, în paralel cu consolidarea statului de drept. Este un drum lung, care poate dura peste 10 ani. Oricum, orice încetinire sau deviere a acestui parcurs ar putea însemna compromiterea şanselor pe multe decenii de acum înainte, iar preconizata revenire a stângii la Putere la sfârşitul acestui an poate compromite pe termen îndelungat şansele ca negocierile de aderare să fie încununate de succes.

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE
CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:
***DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI**
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII
***CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI**
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)
* **VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI**
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89
ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE
CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:
ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

Anul 2000 - Anul Eminescu

MIHAI EMINESCU ÎN ORIZONTUL ROMÂNISMULUI

——Valeriu ARBORE——

Mai întâi, o ființă liberă, socială, rațională. Apoi, o întinsă creație, brăzdată de surprinzătoare capodopere. Pe urmă, un fenomen național. În analiză ultimă, un miracol. O enigmă. Un mit. Experți abili și rafinați (și nu numai ei!) l-au cercetat osârdnic. Dar concluziile unora dintre ei se bat cap în cap. Gânditorii au căutat să-l înțeleagă, să-l stăpânească. Însă liniștea lor le-a fost în răstimpuri tulburată. Cei ce-l prețuiesc l-au receptat, l-au integrat consubstanțial, în viață, în activitate. Alții i-au venit în întâmpinare cu un surâs disprețuitor. Anti-români din adâncuri, în mocnetul de venin și neiubire, s'au năpustit - ieri, azi, (nu ne facem iluzii) așa vor face și mâine - să nimicească pe un asemenea *"năzdrăvan"* al literaturii naționale și universale. Totuși, n'au putut. N'au putut, pentrucă autorul *"Doinei"*, al *"Luceafărului"*, și al unor articole politice de-o extraordinară putere de percepție și de-o permanentă actualitate, a fost într'una prezent, grație dimensiunii românești a scrisului său, în structura intimă a Neamului nostru. Pentru fiecare generație, în chipuri felurite și mereu aceleași, ca flacăra focului ce-și schimbă conturul și culoarea o dată cu clipa pe care o pâlpâie și după combustibilul pe care-l mistuie.

La ***150 de ani dela ivirea pe pământ strămoșesc a lui Mihai Eminescu***, personalitatea și opera lui s'au așezat definitiv în conștiința națională și europeană. Simbol al valorii estetice moderne superioare, semn al nemuririi acestui neam, efigie a geniului autohton, creația eminesciană n'a încetat să fie carte de căpătâi a fiecăruia dintre cei care-au rostit, chiar și numai în momente cruciale ale vieții: *"Dela Nistru pân'la Tisa / Tot Românul plânsu-mi-s'a, "Ce e val ca valul trece", "Voim Statul național, nu statul cosmopolit, nu America dunăreană. Voim ca stejarul stejar să producă, nu meri pădureți"* - și toate acele sclipiri de diamant ceau deschis ochi închiși, făcându-ne să vedem, mai profund, peste veacuri.

(La cine s'o fi referit Simion Mehedinți, când afirma, franș, cu mâna pe inimă, despre niște naționaliști interbelici, că *"sunt urmașii lui Eminescu"?!?*)

Poate că niciodată ca'n anii aceștia NEVOIA DE EMINESCU nu se vădește a fi mai presantă. Iașii, bunăoară, din care a plecat, hulit de adversarii politici (istoria s'a repetat ulterior mereu, cu el și cu alții, asemuitori lui!) stă cu aproape întreaga-i viață spirituală sub emblema sa. Și, cu toate înnoirile și prefacerile relativ firești, pașii Luceafărului românismului pot fi aici însoțiți, recunoscuți, urmați. Acest oraș unde se vede, în grădina Copou, teiul poetului național, mai gârbovit ca orice este pieritor, spre deosebire de creația lui, mai dreaptă, mai înaltă în noi, ca orice e veșnic. Efigie peste secole că limba română, poporul român există! Marcă a universalității spiritului național! Neamul și țara trec azi prin mari și grele cumpene. El, apostolul naționalismului curat și sănătos ca ozonul altitudinilor inaccesibile târîtoarelor, este, iarăși și iarăși, în suflete, în adâncurile de unde nu se poate smulge un lucru de mai mare preț: ***"naționalitatea noastră"***. Cum nota N. Steinhardt (apud, *"Prin alții spre sine"*), Eminescu și-a condensat, și-a recapitulat în persoana și în opera lui, în modul desăvârșit, *"neamul, până în mai toate amănuntele caracteriologiei și predispozițiilor"*. Căci există o potrivelă, o rezonanță între nevoințele vieții sale și aspra ursită a românimii, care de îndată izbește și tulbură. De unde și o constantă gravitate în ethosul eminescian, pe care mulți au numit-o pesimism...

Actuala fastă aniversare e răspunsul cel mai ferm ce poate fi dat numeroșilor detractori ai *"omului deplin al culturii românești"*, *"poet nepereche"*, după expresia lui Const. Noica; precum și un prilej inedit de restituire a sa, în toată fascinanta lui ***complexitate, adâncime, contemporaneitate.*** Patriotul prin excelență dela Ipoteștii Botoșanilor nu are nevoie de avocați. Valoarea-om și valoarea-operă îl apără irevocabil pentru totdeauna. Generația nevârstnică, neapărat cuvine-se a ști și niște lucruri concrete. Antieminescienii *"făcuți și plătiți"* dela galaxia amăritului Grama (+Macedonski) la galaxia *"divinului"* Rosen (+Cristian Preda și... N. Manolescu), n'au reușit să-i împiedice nici cu un pas marșul triumfal în istorie. Citindu-l azi pe canonicul Al. Grama, putem zâmbi. Dar agresiva campanie prezentă în țară și peste hotare, de minimalizare a sa, revoltă. Aidoma încercările *"cu evlavie de vulpe"* de anexare a lui (cf. *"Istoria Românilor"*, recentul manual *"alternativ"* coordonat de Sorin Mitu, p.55). Ne-aducem bine aminte, la Centenarul din 1950, rromâni bolșevici de-al-de Chișinevschi, Răutu, Ana Pauker, escortați îndeaproape de internaționaliștii (acum li s'ar zice mondialiști) Gheorghiu Dej, Parhon, Sadoveanu, Zaharia Stancu et. com., spumegau întru pângărirea imaginii poetului *"realist"* (sic), *"pro-marxist"*, *"anti-burghez"*; deformat oribil după chipul și asemănarea unei ideologii monstruoase și a unui regim odios. În anul 1989, *"simpozionul"* comemorativ dela Ateneul Român (de fapt o osana baghetată de Emil Bobu-Suzana Gâdea-D.R.Popescu, de alți irozi *"academicieni"* și saltimbanci de pe la speluncile ceaușiste), proslăvea *"caracterul social"*(!) al versurilor eminesciene, piesa de rezistență a sărbătoririi fiind *"însuflețitoarea telegramă"* adresată *"iubiților conducători"* prin care, *"într'o vie și deplină unanimitate"*(!?!), vâcsuitori și grăjdari titrați dela curtea roșie îi asigurau: *"vom face totul pentru edificarea celei mai drepte și demne orânduiri, comunismul, visul de aur al omenirii"*. Mare e grădina Ta, Doamne, însă - ***fii și nepoții - așa se face și se scrie nu rareori istoria...***

Desigur, adorarea sterilă și lozincardă a *"contemporanului nostru"*, sintagmă devenită clișeu, trădează o patologie a *"re-facerii"* structurii tradiției (*"specificul etnic în evoluție al unui popor"*, după definiția dată de Ion Pillat), pe muchia de cuțit între sublim și ridicol. Aceasta nu înseamnă că nerușinata contestare, din considerente politico-ideologice, pe cât de vehementă, de interesantă, pe atât de impioasă și de fals-vătămătoare existenței spiritualității și culturii românești, ar avea circumstanțe atenuante ori vreo îndreptățire. Ea vizează punerea între paranteze a identității naționale, sfidarea unui șir lung de antecesori iluștri, față de care o parte a intelighenței actuale xenofile n'ar fi *"vrednică să le dezlege cureaua încălțămintei"*. Dela Mircea Eliade cetire: *"Este o permanentă forță spirituală morală centripetă în orice fenomen autentic românesc; forță care menține unitatea Neamului, unitatea limbii, unitatea vieții religioase"* (v. *"Muzeul satului românesc"*.

Subiectul general al vieții și operei lui Eminescu este, pe de o parte, România; pe de alta, economia națională aflată pe mâinile străinilor împotriva intereselor țării. Vrăjmașii îl neagă și-l urăsc nu pentru inactualitatea lui, ci pentru acea rară sinteză de însușiri luminoase ce gravitează în jurul românismului său, permanența a Națiunii, garant al redresării ei viitoare.

Dumnezeule, ce ne-am fi făcut fără autorul *"Doinei"*?!

PRIMA VARIANTĂ A "LUCEAFĂRULUI"

——George AUGUSTIN——

Sărbătorim acum 150 de ani dela naștere, și se vor împlini anul acesta 111 ani dela plecarea în eternitate a celui care a spus, profetizând despre el: *"De-oi muri își zice'n sine, al meu nume o să-l poarte / secolii din gură'n gură și l'or duce mai departe"*.

După mai bine de o sută de ani, Eminescu este mai actual decât atunci când era în viață pentrucă, timpul sedimentând opera lui, ne-a rămas adevărata valoare universală.

Criticul Ibrăileanu scria în Prefața volumului de Poezii de M. Eminescu: *"Dacă Goethe s'ar fi stins la treizeci și trei de ani, ca Eminescu, Goethe nu ar exista..."* Iar Emil Cioran scrie despre poet că, *"Fără Eminescu am fi știut că nu putem fi decât esențial mediocri, că nu este ieșire din noi înșine și ne-am fi adaptat perfect condiției noastre minore"*.

Marin Sorescu, într'o viziune panteistă, îi dedică un poem identificându-l cu România, iar Tudor Vianu în cartea *"Poezia lui Eminescu"* scrie: *"Dacă soarta ar voi ca în noianul vremurilor viitoare întreaga operă poetică a lui Eminescu să se piardă, după cum s'a întâmplat cu atâtea opere ale antichității, și numai Luceafărul să se păstreze, strănepoții noștri ar putea culege din ea imaginea esențială a poetului"*.

Despre poezia *Luceafărul*, Eminescu ne-a lăsat următoarea însemnare: *"În descrierea unui voiaj în Țările Române, Germanul K. povestește legenda Luceafărului. Aceasta e povestea... Iar înțelesul alegoric ce i-am dat este că, dacă geniul nu cunoaște nici moartea (nici noaptea uitării) și numele lui scapă de noaptea uitării, pe de altă parte, aici pe pământ, nici e capabil a fericî pe cineva, nici capabil de-a fi fericit. El n'are moarte, dar n'are nici noroc". "Mi s'a părut că soarta Luceafărului din poveste seamănă mult cu soarta geniului pe pământ și i-am dat acest înțeles alegoric"*.

Povestea de care vorbește Eminescu este basmul românesc transpus în limba germană sub titlul ***Das Mädchen im goldenen Garten*** din lucrarea lui R. Kunisch, ***Bukarest und Stambul. Skizzen aus Ungarn, Rumunien und der Tärkei,*** apărută la Berlin în 1861.

Între basmul lui Kunisch și *Luceafărul* se află poemul versificat ***Fata'n grădina de aur,*** prima variantă a *Luceafărului*, scrisă în 1875. Inițial, Eminescu a transpus basmul lui Kunish în versuri albe, dar mai târziu, tot prelucrându-l, folosește în final stanța lui Ariosto. Ca și în *Luceafărul*, avem și aici un nemuritor - zmeul - care se îndrăgostește de frumoasa copilă de împărat și ar vrea s'o ducă în lumea lui.

Poemul *Fata'n grădina de aur*, are 485 de versuri spre deosebire de *Luceafărul* care are doar 376 și este scris în măsura de 8 și 7 silabe în catrene iambice, îndepărtându-se de modelul poeziei populare unde este tributar în *Fata'n grădina de aur*. Câtă deosebire între cele două poeme ne arată chiar începutul - deși ideea este aceeași - din *Fata'n grădina de aur. "A fost o dat'un împărat, el fu'ncă / In vremi de aur ce nu pot să'ntorn, / Când în păduri, în lacuri, lanuri, luncă, / Vorbeai cu zeii, de sunai din corn. / Avea o fată dulce, mândră, pruncă, / cu cari basme vremile s'adorn, / când trece ea, frumoase flori și pleacă'n / Ușorii pași în valea cu'un mesteacăn;"*

Față de limpezimea de cristal din *Luceafărul*: *"A fost odată ca'n poveștî, A fost ca niciodată, / Din rude mari, împărătești, / O prea frumoasă fată"*.

Între poemul *"Fata'n grădina de aur"* publicat în 1875 și *"Luceafărul"* publicat în 1883, este o distanță de opt ani în care evoluția poetului este uluitoare.

În ambele poeme apar o fată de împărat, un tânăr și o zeitate nemuritoare, dar în timp ce în primul domină o narațiune de basm, într'o prozodie greoaie, în cel de-al doilea viziunea poetului se întinde în infinit, cu pătrundere în mitologia și filosofia universală.

În *"Fata'n grădina de aur"*, bătrânul împărat consideră că fata lui *"prea e frumoasă, prea nu e de lume"*, pentru a o proteja îi clădește un palat izolat, *"unde stânci de pază înconjurau măreața adâncime"*, cu o grădină de aur, pietre luminoase, flori de întunecime, *"ca nici o rază a lunei să n'o bată"*. Totul era feeric, minunat dar în singurătatea ei, fata de împărat *"și'n acest rai, această lume suavă / de mulțumire se simțea bolnavă"*.

Eminescu ne amintește în aceste versuri de un vechi proverb chinezesc ce spune, *"că dela un timp fericirea fiind aceeași, devine nefericire"*.

Cum nici un secret nu ține o veșnicie și despre palatul ascuns și frumoasa fată din el, aude un fecior de împărat, Florin, și pentru a ajunge la castel se duce să ceară sfatul Sfintei Miercuri.

Sfânta Miercuri îl sfătuiește să renunțe la tot alaiul cu care venise să ia calul ei cel alb, dar în dumul lui să nu se oprească în *"valea Aducerii-aminte"*.

Feciorul de împărat încalecă pe cal, acesta zboară ca vântul și ajung într'o vale întunecată *"cum o simt doar orbii / și fălfâie prin aer rece corbii."* Se dă jos de pe cal să se odihnească dar somnul nu vine *"și corbii croncănesc și zboară'n fală / în aer clar, ca pete de cerneală"*. O frică inima-i pătrunde și se întoarce iar din drum. Ajunge acasă, dar din nou îl apucă dorul de fata de împărat și merge să ceară sfat la Sfânta Duminică.

Sfântă Duminică îl dojenește și ea pentru neascultare, de ce s'a oprit în Valea Disperării și îi dă o pasăre spunându-i că atunci când va ajunge la castel și va vedea pe frumoasa fecioară că plânge la fereastră, să dea drumul păsării care îi va duce dorul la prințesă.

Feciorul de împărat face cum l-a sfătuit Sfânta Duminică și când ajunge în Valea Disperării își astupă urechile ca Ulise când s'a ferit de sirene și vede de departe castelul străjuit cu turnuri înalte și un balaur *"tologit"* în poartă, ca nimeni să nu poată trece. Toate ferestrele castelului erau oblonite de un an ca fata să nu vadă nimic din afară și nimeni din afară să n'o vadă pe ea. *"Un an de când copila petrecuse / Urzin gândirea-i și visând ursitul / Un an întreg prea fericită fuse, / dar dup'un an a fos-o-ajuns uritul"*.

"Eu mor de n'oi vede seninul cerul" se plânge ea slujnicelor și acestea, deși aveau poruncă dela împărat să nu deschidă nici o fereastră, *"când văzură că ea moare"* au deschis ferestrele.

Când în asfințit de seară prințesa ședea la fereastră, o vede un zmeu, *"născut din soare, din văzduh, din neauă,"* și *"De-amorul ei se prefăcu în steauă"*, *"căzu din cer în tinda ei măreață / Se prefăcu în tânăr luminos"*. El o cere de soție promițându-i toată fericirea din lumea lui, dar ea îi răspunde: *"Frumos ești, dar a ta nemurire / Ființei trecătoare e pieire"*.

A doua zi el se prefăcu o ploaie, venind pe la fereastră în odaie, urmează aceeași cerere la care fata răspunde: *"Cu nemurirea ta tu nu mă'nveți, / Acum mă arzi, acuma mă îngheți"* dar, *"De mă iubești, să-mi fii de seama mea, / Fă-mi dar de nuntă nemurirea ta!"* la care zmeul îi răspunde: *"Ei bine, da! Eu m'oi sui la cer / ca dela Domnul moartea mea s'o cer"*.

În timp ce zmeul zbura spre cer să ceară moartea, la poarta castelului s'arată Florin, feciorul de împărat. Pe fereastra deschisă din odaia fetei, aruncă floarea dela Sfânta Vineri. Fata ia floarea și vine la fereastră după alte flori și îl vede pe Florin care o cheamă la el. Se îndrăgostește de el, dar când vede pereții înalți și văile care îi despart, începe să plângă de tristețe. Atunci Florin dă drumul păsării dată de Sfânta Duminică, *"Încât doar de mărimea unei vrăbii / ea seamănă acum unei corăbii"* și ajungând la fereastra fetei de împărat îi spune să urce pe aripile ei și zburând o aduce la Florin.

În timpul acesta zmeul se duce la Domnul să-l dezlege de nemurire: *"Ascultă-mi ruga, șterge al meu nume / Din a veciei carte mult măreață"* dar Eternul, Bunul îi răspunde: *"Tu-i pizmuiești și pizmuiești aceea / ce ei în lume numesc fericire?"... "Dar cum scântei se sting în drum spre soare / Astfel și omu-aspiră, dară moare". "... Ce-i omul de a căruia iubire / Atârni lumina vieții taleeterne? / O undă e, având a undei fire / Și în nimicuri zilele-și dișterne. / Pământul dă tărie nălucirei / Și umbra-i drumul gliei ce s'așterne / Sub pasul lui... Căci lutul în el crește. Lutul îl naște, lutul îl primește."*

Mai târziu, când peste ani va scrie *"Luceafărul"*, aceeași idee va fi transpusă pe alt poartaiv: *"Că toți se nasc spre a muri / Și mor spre a se naște"*... cu dura trimitere la realitate: *"Și pentru cine vrei să mori? / Întoarce-te, te'ndreaptă / Spre-acel pământ rătăcitor / Și vezi ce te așteaptă."*

În *"Fata'n grădina de aur"* Domnul îi spune zmeului: *"Să-ți numeri anii după mersul lunei / Pentru o femeie? Vezi iubirea unei"* femei?

Zmeul se uită din cer și *"Într'adevăr 'n-adânca depărtare / văzu călări pe fată și Florin". "Cu fața tristă le privi în urmă / Și'ntinde mâna ca dup-orice-i dus / În fundul lumei, unde - Fiți fericiți, cu glasu-i stins a spus, / Atât de fericiți, cât viața toată. / Un chin s'aveți: de-a nu muri deodată!*

Sfârșitul poemului îi aparține exclusiv lui Eminescu. În basmul lui Kunisch, zmeul se răzbună pe fată. Tema dragostei unui nemuritor pentru o muritoare este veche. În mitolo-

Continuare în pag. 10

IN MEMORIAM: FILON LAURIC

Zahu PANĂ

Îi mersese demult vestea şi devenise o figură legendară, după acea originală, plină de curaj dar şi de umor acţiune, felul în care a reuşit să *"conducă"* trenul, la Congresul Studenţesc din 1936, care a avut loc la Tg. Mureş.

Guvernul Tătărescu aranjase cu conducerea căilor ferate, ca trenul care transporta studenţii din Bucovina, Basarabia şi Moldova, ce urma să-i aducă pe studenţi la Congresul dela Tg. Mureş, să fie garat pe o linie moartă într'o staţie din Moldova şi să nu-i mai dea lumină verde, până la terminarea Congresului.

Studenţii au aflat despre această cursă şi şeful studenţimii bucovinene, Filon Lauric, şi-a luat el misiunea de a rezolva problema. S'a suit sus la mecanicul de locomotivă şi i-a spus că înainte de a intra în staţii să dea semnal de alarmă şi să anunţe că trece în viteză. Pentru aceasta, când vor trece prin staţii, el va sta cu pistolul la tâmpla mecanicului, pentru ca cei din gară să vadă că nu-i de glumit şi să anunţe mai departe pericolul în care se află trenul, pentru a-i da cale liberă.

Stratagema a reuşit, au ajuns în Ardeal, dar acolo, într'o staţie oarecare, trenul cu studenţii din Bucureşti era deja pus pe o linie moartă. Trenul de Moldova trece prin staţie, vedea situaţia celor din Bucureşti, iese din staţie şi opreşte în plin câmp. De acolo trimite o delegaţie de studenţi la şeful gării, anunţându-l că dacă trenul de Bucureşti nu este ataşat la cel de Moldova, se va întâmpla o mare nenorocire, pentrucă studenţii sunt pregătiţi şi de moarte. Speriat, şeful gării ataşează vagoanele studenţilor din Bucureşti la trenul de Moldova, dar odată cu ele, ataşează şi vagonul de jandarmi care era trimis tot dela Bucureşti. Cum vagonul jandarmilor era ultimul ataşat la tren, şugubăţii studenţi au desfăcut - în mers - legătura vagonului de jandarmi şi cu puţin timp după ce au ieşit din staţie, vagonul jandarmilor aluneca de unul singur, ca un vagon împins de pe *"cocoaşe"* la staţiile de triere.

Întâmplarea cu trenul de Moldova a făcut deliciul Congresului studenţesc din 1936, iar scriitorul Dragoş Protopopescu o imortalizează într'una din cărţile sale când îl întreabă pe Filon Lauric: *"Dumneata eşti cel care a condus trenul cu degetul la tâmplă?"*

Cunoşteam din cele citite şi auzite despre personalitatea lui Filon Lauric, dar nu-l cunoscusem personal. Întâmplarea a făcut să am privilegiul de a-l cunoaşte - şi unde altundeva decât - în închisoare.

Eram în Februarie 1951, când grefierul din Jilava, Ioniţă, intră în celula foştilor condamnaţi la moarte, unde de câteva luni eram adunaţi cei care n'au putut fi inculpaţi în procese şi Securitatea căuta să scape şi de noi. Avea ea destule metode, aşa că după aproape trei ani de şedere neîntreruptă în hrubele Jilavei la secret, Reduit şi din nou la secret, iată-mă acum izolat în celula de transfer, aşteptând duba cu destinaţia - bineînţeles - Aiud.

Era triat pentru plecare un lot masiv de Sârbi. Toţi în uniforme de ofiţeri de Securitate, din care lipseau doar galoanele şi stema RPR de pe chipiu. Erau veseli şi mândri că erau condamnaţi ca *"titoişti"*. Nu se sinchiseau de anii de închisoare primiţi, fiind siguri că nu peste mult timp vor fi liberi, ceea ce s'a şi întâmplat.

Nu vedeam nici un cunoscut, doar undeva într'un colţ mai izolat, un deţinut care nu părea din mediul lugubru al Jilavei. Îmbrăcat într'o frumoasă manta bucovineană, cum nu mai văzusem decât în pozele legionare, cu o căciulă de blană lunguiaţă, aplecată pe o parte, şedea rezemat pe o traistă ţărănească, plină şi ea cu cele necesare. Ce m'a uimit însă, era chipul acestui bărbat frumos, impunător, turnat parcă în bronz, cum nu arăta nici unul dintre ceilalţi deţinuţi. Calm, impasibil la gălăgia din jur, privind ironic la toată agitaţia din jur, care nu-l putea scoate din firea lui.

"Îmi daţi voie? pot să mă aşez şi eu alături de Dvs., că nu găsesc alt loc"? "Şezi liniştit" - îmi spune - *"locul este al puşcăriei şi nu al meu"*.

Mă prezint, cum era obiceiul în închisori, iar dânsul îmi răspunde cald: *"Filon Lauric!"* Nu mi-am putut stăpâni exclamaţia de bucurie şi fără să-mi dau seama, am repetat automat fraza cunoscută din cartea lui Dragoş Protopopescu: *"Dvs. sunteţi cel care aţi condus trenul cu degetul la tâmplă?"* A izbucnit în râs şi m'a întrebat: *"De unde o mai ştii şi pe asta?"*

M'am aşezat lângă acest titan al luptelor studenţeşti şi toată noaptea l-am ascultat, iscodindu-l să aflu cât mai multe despre dânsul. Se topise orice neîncredere care îi marchează pe deţinuţi la prima vedere. Am fost surprins de felul sănătos cum arăta şi l-am întrebat de unde vine?

"Dela Canal" -mi-a răspuns. *"Cred că sunt trimis disciplinar la Aiud, pentrucă studenţii reeducaţi de acolo, au pus ochi răi pe mine"*.

Aflasem, ca puţini dintre deţinuţii izolaţi la Jilava, despre cele întâmplate la Piteşti. Vestea ne-a adus-o sărmanul Iosif Iosif, trecut prin Piteşti şi adus special în celula noastră din Jilava, ca informator, dar care cu riscul vieţii, ne-a spus totul şi pentru aceasta a plătit din plin, la întoarcerea la Piteşti. Toţi cei din celulă, când am aflat, ne gândeam cu groază dacă experienţa dela Piteşti se va extinde şi în alte închisori şi iată acum, un decan al închisorilor îmi spune că la Canal, studenţii continuă crimele dela Piteşti, nu sub forma *"Camerei 4 Spital"*, dar mai sofisticat, cu brigadieri şi pontatori, delatori de ultimă speţă şi uneltele de încredere ale ofiţerului politic. Mi-a vorbit de groaznicul comportament faţă de deţinuţi al unor brigadieri studenţi, numindu-i pe Prisăcaru, Sobolevschi, Bogdănescu, Petria şi alţii ca Vasile Matei, Zubrinschi, mulţi pe care nu-i cunoştea pe nume, care au făcut un iad din viaţa şi munca dela Canal...

Ajunşi la Aiud, am fost repartizaţi în aceeaşi celulă, împreună cu un fost locotenent de Securitate, basarabean de origine, care lucra la un serviciu de transmisiuni şi un mason din Bucureşti, funcţionar la Banca Naţională. Ofiţerul de Securitate n'avea cum să se ascundă pentrucă era încă în uniforma de Securitate - fără galoane - dar Domnul Săndulescu, ne-a spus că este mason, în urma unei întâlniri puţin hazlii. Când a fost să-i inventarieze bagajul depus la magazie, plutonierul Sima, magazionerul a dat peste nişte lucruri ciudate, cu semne misterioase, cum n'a mai văzut. A raportat comandantului Dorobanţu, acesta a cerut să-i aducă *"'corpul delict"*, după care l-a chemat pe Săndulescu să explice ce sunt alea.

Lipsa din celulă a durat cam mult şi în asemenea cazuri cel chemat era suspectat. Când s'a întors în celulă nimeni nu l-a întrebat nimic, dar omul simţindu-se nevinovat de nici o turnătorie, ne-a explicat că în bagaj avea şorţul şi o haină neagră de ceremonie. Dorobanţu o ţinea însă pe a lui, că asta este vrăjitorie şi spiritism şi cum face de vorbeşte cu morţii. După ore întregi de anchetă, a fost adus în sfârşit în celulă. Masonul nostru, care în fond era un om cumsecade, ne-a povestit toată întâmplarea, am făcut cu toţii haz de necaz, pentrucă neam dat seama că acesta era adevărul. Când după un an m'am întors dela Canal la Aiud, am aflat că între timp şi-a dat şi el sfârşitul în închisoare.

Acolo, în celula din Aiud, între foame şi teroare, l-am cunoscut mai bine pe Filon Lauric. Pentrucă apelativul *"bădie"* era urmărit ca activitate subversivă, am convenit ca să-i spun *"Baciule"*. Mi-a vorbit cu pasiune despre Calafindeştii săi dragi, de Bucovina, despre oamenii de acolo, dar mai cu seamă despre Cernăuţi, leagănul societăţii *"Arboroasa"*, despre viaţa culturală de acolo, despre ierarhia membrilor societăţii, despre *"balici"* şi seniori, despre adevărata viaţă studenţească din capitala Bucovinei.

Asociaţiile studenţeşti erau model de organizare şi disciplină. În Cernăuţi erau asociaţii studenţeşti organizate pe naţionalităţi şi orice diferend mai grav se rezolva prin metoda cavalerismului medieval al duelului. Plin de modestie, Filon Lauric nu-şi scotea în evidenţă niciodată calităţile, dar am aflat din bătăliile povestite că a fost cel mai bun spadasin din Cernăuţi şi mulţi Nemţi, Polonezi, Ruteni şi Ucraineni mai purtau încă pe obraz urma spadei bucovineanului Lauric. Avea un reflex deosebit, un ochi ager, o viteză de atac şi o mână sigură, încât nimeni n'a putut să-l învingă în duel.

Când punea mâna pe un penel, ochiul şi mâna lui sigură desenau cu repeziciune, precizie şi mare simţ artistic, portete, peisagii ori natură statică, încât dacă nu ar fi urmat facultatea de Drept, ar fi fost unul dintre marii noştri pictori...

Lâncezeala din celulă îl sufoca. Deşi era păţit cu întâmplările dela Canal, prefera câmpul deschis, izolării din închisoare. La Aiud au început să se formeze mereu loturi noi pentru Canal şi în Martie 1951, a plecat din nou. După o lună am fost trimis şi eu la

Canal şi ne-am întâlnit la Poarta Albă, în aceeaşi brigadă de lucru. Văzându-mă cât eram de prăpădit m'a luat în echipa sa, pentru a mă învăţa cum trebue să lucrez, ca să nu-mi rămână oasele pe dealurile dobrogene. Odată cu mine venise dela Aiud şi Cristofor Dancu şi toţi trei lucram la roabe în brigada 47, condusă de un brigadier de drept comun, Angheluţă. Pontator era un student din Ploieşti, care ne mai ciupea şi el din cât lucram, dar după câteva zile se îmbolnăveşte de icter şi a fost izolat la infirmeria coloniei.

Lucram la un terasament de cale ferată, pe un deal, unde urmau să vină vagoanele cu pământ din Canal şi să-l basculez la vale. Şantierul era departe de colonie, ne duceam până acolo cu un tren care căra pământ de pe şantier. În prima zi după îmbolnăvirea pontatorului, brigadierul a făcut el măsurătorile pământului săpat de fiecare echipă, dar când să calculeze, a încurcat-o rău. Brigada era culcată care pe unde putea, în aşteptarea trenului, când numai ce-l auzim pe brigadier ţipând: *"Bă, care ştii tabla înmulţirii mă, vino la mine"*. Ştiau mulţi tabla înmulţirii, dar nimănui nu-i ardea să mai piardă timpul şi cu socotitul.

- Bagă-te tu - îmi spune Lauric - *pentrucă eu sunt prea cunoscut! "Păi este de muncă Baciule" - "Du-te mă, că intră altul şi este mai rău"*.

M'am dus, am calculat pe om şi media pe brigadă, dar îmi ieşeau al naibii nişte milioane de metri cubi. *"Am încurcat-o Baciule"*, zic. *"Ies milioane de metri cubi". "Taie mă trei cifre, nu vezi că faci cubajul?"* A naibii închisoare cum distruge omul. Calculele erau bune, doar că am uitat să mut virgula peste trei cifre. Uitasem totul de când n'am lucrat nici cu suprafeţe nici cu măsuri la cub. În fine, mă duc la brigadier, şi îi raportez rezultatul. *"Care este media pe brigadă?"* -mă întrebă el. *"Peste trei metri cubi"* îi răspund. *"Fă-o la patru metri cubi şi mâine vedem noi"...*

- Ce fac Baciule? Asta îmi cere să dau din burtă!

- Aşa este pe aici cu brigadierii de drept comun. La media asta primesc ţigări şi bomboane. "Şi mâine ce facem"? "Tot el o descurcă".

Am calculat din nou în favoarea oamenilor, iar a doua zi, brigadierul Angheluţă, devenit şi şef de şantier, ne-a pus să lucrăm în altă parte decât în cea în care lucrasem cu o zi înainte, iar în locul nostru de ieri, a pus altă brigadă.

Oamenii s'au prins cum este jocul, erau acolo legionari în vârstă, Fraţi de Cruce din Galaţi, câţiva preoţi greco-catolici, ţărănişti, turnători şi alţi deţinuţi. Nu sufla unul, fiecare echipă de lucru îşi confecţiona de dimineaţă câte un *"pop"* sau *"martor"*, îl ducea uşor cu roaba câţiva metri mai jos, pe terenul săpat de alţii mai înainte, în aşa fel că la 10 dimineaţa norma era făcută şi depăşită. A ţinut aceasta cam o lună de zile, *"normele"* realizate creşteau pe hârtie, brigadierul era mulţumit pentrucă îşi lua tainul lui, oamenii se mai refăcuseră la aer şi soare, până când într'o zi, la 5 Mai 1951, suntem îmbarcaţi în maşini basculante şi duşi la colonia Peninsula, din Valea Neagră. Peste câteva luni, când a venit un nou lot dela Poarta Albă, am aflat că pentru terasamentul la care am lucrat noi, Direcţia MAI a Canalului a încasat dela Direcţia CFR a Canalului, peste 500.000 M.C. de pământ neexcavat, dar daţi ca producţie de către colonia Poarta Albă...

Ajunşi la Peninsula, ne-a izbit dela început schimbarea de atmosferă faţă de Poarta Albă. Umbra asasinării lui Dumitrache în Săptămâna Patimilor din acel an, plutea ameninţătoare peste întreaga colonie. Brigadierii şi pontatorii, majoritatea lor foşti subofiţeri de jandarmi, studenţi reeducaţi şi alţi oameni de nimic, erau câinii de pază asmuţiţi de ofiţerul politic Chirion, împotriva deţinuţilor izolaţi în acest capăt de ţară, unde nimeni nu mai ştia de ei.

În mijlocul coloniei era un imens câmp liber, locul de adunare pentru apel şi numărătoare, iar pe marginea de mijloc a acestui câmp, se afla construită o baracă în formă de H - ca şi celelalte barăci de altfel - dar deasupra intrării principale a acestei barăci, era scris cu litere mari *"Şcoala de zidari"*.

"Vezi Baciule ce scrie acolo? Ce este cu această şcoală de zidari din baraca aia?"

"Acolo sunt cazate brigăzile de studenţi reeducaţi 13 şi 14, care îi terorizează pe deţinuţi". "Şi este şcoală de zidari? Dacă nu mă înşeală memoria, în limba franceză zidar înseamnă <maçon> iar în limba engleză <mason>, iar firma de acolo ne avertizează că acolo se zideşte ceva, dar la Canal este vorba doar de săpătură. Dacă totuşi, pe ici pe colea se mai înalţă şi câte o construcţie, sunt destui zidari arestaţi. Dacă totuşi se vroia să pregătească zidari din deţinuţi de ce nu i-au pus numele <Şcoala de constructori>?

Tare mi se pare mie că aici este vorba de o masonerie care a început la Piteşti, continuă aici şi se va răspândi la toate închisorile din ţară, după aceea în fabrici, uzine, la sate, până va cuprinde întreaga ţară, că nu degeaba ne-a luat Stalin sub aripa lui ocrotitoare".

"Vezi tu, -răspunde Baciul - *la studenţi au început pentrucă aici era viitorul ţării şi cei mai cultivaţi tineri din ţară. Credinţa lor era bazată pe rădăcinile adânci ale Neamului nostru. Şi pentru a nu lungi vorba, aşa cum la Piteşti au profanat Sfintele tradiţii şi credinţa creştină, aici întorc pe dos Legenda Meşterului Manole. Nu este vorba de nici o şcoală de zidari, dar miturile masonice trebuesc îndeplinite. Deţinuţii de aici sunt cu toţii, Ana din legendă, dar nu vor fi zidiţi pentru temelii de înălţătoare biserici, ci îngropaţi în albia blestemată a acestui Canal, în satanice simboluri de distrugere a creştinismului. Uită ce ştii şi taci din gură, până nu te aude vreun <zidar> că te zideşte într'alt om de nu te mai recunoşti nici tu cine ai fost. Masoneria o vei cunoaşte atunci pe pielea ta, aici la Canal, nu aia de care ne vorbea naivul nostru coleg de celulă".*

Am tăcut şi aşteptam repartizarea la noile brigăzi, dar tot perspicacitatea lui Filon Lauric, care îi cunoştea după comportament pe brigadierii dela Canal, când s'a făcut trierea pe meserii ne-a salvat. Ne-am dat cu toţii câţi am fost la brigada lui Angheluţă dela Poarta Albă, *"constructori de căi ferate"* pentru a intra în brigada condusă de Ion Drescan, avocat din Bucureşti, al cărui mod de comportare, responsabilitate şi solidaritate cu deţinuţii, era poate cea mai elegantă din această colonie.

Ion Drescan, pe tot timpul cât a fost brigadier, prin felul său inteligent şi capacitatea sa de organizare a dovedit că în iadul dela Canal, cine era om, putea rămâne om chiar dacă era numit brigadier.

La Peninsula însă, Filon Lauric n'a stat nici de această dată prea mult. A fost luat după scurt timp şi nu s'a mai întors. Când după câteva luni am fost şi eu mutat disciplinar la Aiud, l-am întâlnit din nou, dar de data aceasta, lucram în schimburi diferite în fabrică şi nu l-am văzut decât foarte rar.

În perioada reeducării dela Aiud, a fost trecut prin toate camerele cu comandanţi legionari, doar poate îl convinge cineva să vorbească şi el, dar nimeni nu a putut să-l clintească de pe poziţia sa, care nu era una de sfidare, dar nici de colaborare. Într'un târziu, a fost dus la lucru în fabrica dela Aiud. Începuseră să se elibereze primii deţinuţi care îşi făcuseră *"reeducarea"* şi în fabrică era nevoie de oameni noi, pentru realizarea planului de producţie.

În primăvara anului 1964, eliberările începuseră în lanţ. După Tezele din Aprilie, Gheorghe Gheorghiu-Dej a dat o declaraţie că până la 23 August 1964, toţi deţinuţii politici vor fi eliberaţi.

Continuare în pag. 10

Ianuarie 1937, Majadahonda

" 13 "

Există o simbolistică și mistică a numerelor. Din cele mai vechi timpuri ale antichității până în evul mediu și în lumea modernă de astăzi, o știință de descifrare și folosire a numerelor o găsim atât în credințele religioase cât și în cele profane, dar mai cu seamă în cele oculte.

Capitolul Întâi al Noului Testamernt începe cu genealogia și Nașterea Mântuitorului, unde evanghelistul Matei este deosebit de interesat de simbolistica numerelor, scoțând în evidență numărul 7 (Număr biblic): Trei grupe a câte de două ori șapte (14), iar în dezvoltarea Evangheliei găsim: șapte cereri în Rugăciunea Domnească, șapte parabole și șapte mustrări asupra fariseilor.

Pentru Mișcarea Legionară se pare că numărl *"13"* a fost predestinat. Fondatorul Mișcării, Corneliu Zelea Codreanu s'a născut la 13 Septembrie, când în calendarul creștin se sărbătorește ziua Sfântului Mucenic Corneliu Sutașul.

Prima formă de organizare a Legiunii este *"Cuibul"* în care numărul de membri este fixat la 13.

Corneliu Zelea Codreanu a fost asasinat împreună cu 13 legionari în noaptea de 30 Noembrie (30/11) numere care adunate (3+0+11) dau exact numărul 14 câți au fost omoriți (1+13), când abia împlinise 39 ani, de 3 ori 13, număr care coincide cu moartea lui Moța și Marin la Majadahonda, litera *"M"* fiind a 13-a din alfabet, M(oța)+M(arin)+M(ajadahonda) de 3 ori 13 este egal cu 39, identitate de destin cu Căpitanul.

Moța și Marin au murit la 13 Ianuarie și au fost înmormântați la 13 Februarie la București (B) a doua literă din alfabet: duplicitate, ceea ce era regimul carlist al vremii.

Marele măcel al legionarilor s'a făcut în noaptea de 22 Septembrie, a noua lună a anului calendaristic 22/9, care adunate 2+2+9) ne dau tot numărul 13.

Simple coincidențe? Poate! Iar tot atât de bine suntem tentați să credem că această repetare nu este întâmplătoare, numărul *"13"* făcând parte dintr'un plan superior destinat Mișcării Legionare, necunoscut și inaccesibil nouă, cu adânci semnificații de simbol și comunicare criptică.

Ceea ce izbește însă din această analiză, este legătura dintre destinul lui Corneliu Zelea Codreanu și cel al lui Ion Moța și Vasile Marin. Fie ca de acolo de unde sunt, să-l roage pe Dumnezeu să nu se mânie pe România și să trimită la timp un nou salvator al țării, să o scoată din marasmul în care se află.

Legionarii știu un singur lucru, că în ziua de 13 Ianuarie, la apel, Moța și Marin, răspund: PREZENT!

A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ
GEORGE BOCIOAGĂ

Un veteran al Exilului anticomunist, de o aleasă ținută creștină și românească. Născut în satul Valea Nucărilor (Babadag), județul Tulcea, în 10 August 1910, a încetat din viață în seara zilei de 3 Decembrie '99, pe un pat al unei Case de îngrijire a seniorilor (Village Nursing Home) din suburbia Chicago-ului numită Skokie, iar înmormântarea a avut loc pe ziua de 7 Decembrie '99, în Cimitirul dela Vatra Românească (locul de reședință al Episcopiei Românilor Ortodocși din America, Grass Lake, Michigan), unde a avut rezervat locul de veci, alături de soția sa Mary, decedată în 1992. După slujba de înmormântare oficiată la Chicago de Părintele Simion Pavel, rugăciunea de punere în mormânt a fost săvârșită de Arhiepiscopul Nathaniel în asistența Părintelui Arhimandrit Roman Braga și a preotului Pavel.

După terminarea liceului, la Tulcea, devine funcționar la Poliția din Brăila, de unde, după câtva timp, ajunge în alt serviciu la București. Iar de aici înainte drumul vieții lui George Bocioagă este un drum de luptă perseverentă pentru o țară mai bună, caracterizat de un românism neîndoplecător care i-a hărăzit un destin de confruntări și de înfruntări aspre, între care:

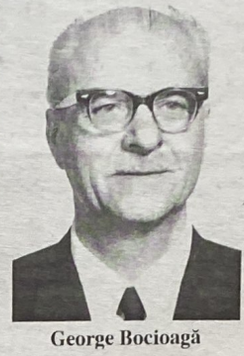

George Bocioagă

ani de închisoare politică la Aiud, refugiu în Iugoslavia unde l-a așteptat o muncă silnică la o mină de cărbuni, curmată doar de o epopeică fugă în Italia, unde s'a întâlnit cu libertatea care l-a cazat într'un lagăr de refugiați. Apoi din Italia ajunge în Franța, din Franța în Germania ca în sfârșit din Germania să ajungă în 1957 în America, la Cleveland. Unde stă doar până în 1961, când vine și se stabilește definitiv în Chicago, unde în 1963 se căsătorește cu Mary Orlandea și apoi lucrează tot timpul în câmpul ingineritului legat de întreținerea imobilelor.

Dar mai mult decât lucrul său pentru existență, George Bocioagă pune în fruntea preocupărilor sale interesul pentru țara robită și românism, susținând toate activitățile și realizările românești din Exil. Iar mai presus de toate își caută rost sufletesc în Dumnezeu și în Biserică. Astfel, a fost un enoriaș exemplar al Parohiei *Nașterea Domnului* din Chicago pe care a servit-o de câteva ori și în calitate de Președinte al Consiliului Parohial.

Moartea soției Mary, petrecută în 1992, și pașii spre bătrânețe, i-au frânt energia de care până aici a fost călăuzit și a dat dovadă. Intervenind și o serioasă criză de boală care l-a ținut în spital mai multe săptămâni, a ajuns la punctul stării de a nu se mai putea ajuta singur. Și așa a fost constrâns să se interneze la Casa de îngrijire a seniorilor unde, la vârsta de 89 de ani, și-a dat sufletul.

Cu moartea lui George Bocioagă a încetat să ardă o flacără românească și creștină. Dar prin tot ce-a făcut, el rămâne viu în galeria Exilului. Clipa despărțirii de el, ne-a fost și ne rămâne o clipă a durerii. Nu-l putem uita și-L rugăm pe Cel de Sus să-l odihnească în pace.

Eugen BÂRSAN

FILON LAURIC

Urmare din pag. 9

Administrația închisorii urmărea însă cu cea mai mare atenție, ca această declarație să nu fie cunoscută de deținuți, pentru ca reeducarea să continue.

Se împlineau 75 ani dela moartea lui Eminescu. La începutul lunii Iunie, s'a eliberat un lot masiv de deținuți, și zvonurile lansate de Administrația închisorii, erau că alt lot nu va mai fi, decât dintre cei care se angajează cu fidelitate față de regimul comunist. Eram puțini cei care știam de declarația lui Dej și în atmosfera de teroare și suspiciune nu puteam să o spunem tuturor. Deși deținuții bănuiau ceva, o stare de teamă și neîncredere domnea peste tot. Ziarele care ni se aduceau, erau pline de comemorarea lui Mihai Eminescu. Atunci vorbesc cu Filon Lauric, pentru a însenina starea de defetism care domnea în închisoare, ce ar fi dacă l-am sărbători și noi pe Eminescu?

- Crezi că ăștia ne lasă? Eu n'am scris și nu voi scrie nici un cuvânt la Gazeta lor de perete - mi-a spus Filon Lauric.

- Nici eu n'am scris și nu voi scrie. Dar ăștia știu că trebue să ne dea drumul și nu vezi că ei ne vorbesc de patrie, de țară și alte bazaconii pentru care, dacă le pomeneam noi, acum câțiva ani ne înfundau în zile de izolare.

- Bine , zise el, *dar cum procedăm? Vorbești tu de Eminescu? Dacă vorbești eu aș face un tablou mare, dar n'am materiale.*

- Cei dela club vor fi încântați să raporteze că vor avea activitate.

Am vorbit cu cei dela Biroul Tehnic și ne-au făcut rost de o coală de desen mai mare de 1 metru. Cu cei dela tâmplărie am vorbit și ne-au tăiat din bucăți de placaj niște *"foi de lauri"* pe care i-am colorat, prin bunăvoința celor dela atelierul de pictură care ne-au făcut rost de culoarea aurie. Pentru penel, Lauric a tăiat niște aschii de lemn de tei, pe care le-a pus într'o cutie goală de conserve și a făcut din ele cel mai bun cărbune de desen.

În Duminica cea mai apropiată de 15 Iunie, după masa de seară, toți deținuții din fabrică erau strânși în sala de mese, unde pe scena unde stătuseră pe vremuri dascălii comunismului, trona acum un mare portret al lui Mihai Eminescu, înconjurat cu frunze de laur, iar pe cortina făcută din cearceafuri era scris cu litere aurite *"1889 - 1964"* ,*"75 de ani"* și mare de tot, cât ținea scena: *"De-oi muri își zice'n sine, al meu nume o să-l poarte, / Secolii din gură'n gură și l'or duce mai departe"*.

Am vorbit despre Eminescu, așa cum m'au învățat dascălii mei, s'au recitat poezii și la urmă s'a încheiat cu Scrisoarea a III-a. N'a participat nici unul din conducerea închisorii. Informațiile însă le-au avut a doua zi, furnizate de cei care încă se mai găseau printre noi, dar n'a avut loc nici o urmare neplăcută. Peste numai o lună și jumătate, luam cu toții drumul spre casă, că despre libertate nu se poate vorbi în România de atunci. Au trecut anii, iar noi neam rătăcit fiecare, izbiți de uraganul care a bântuit peste România. Filon Lauric s'a stins în luna Noembrie anul trecut, după ce împlinise venerabila vârstă de 90 ani.

L-au plâns camarazii, fagii din Bucovina lui dragă, cei doi feciori rămași în urmă, dar el s'a dus alături de bădia Vasile Ișinschi, șeful său, să-i raporteze că în țara de Sus a Moldovei, legionarii și plăieșii răspund și astăzi la Apel: PREZENT!

"Nu plângem lacrimă de sânge / ci ne mândrim cu-atâți eroi / Nu! Legiunea nu va plânge / ci se cuminecă prin voi".

Zahu PANĂ

George IORDACHE

La 17 Noembrie, 1999 s'a stins din viață la New York, după o lungă și grea suferință, GEORGE IORDACHE, în vârsta de 79 ani.

Înrudit cu martirii legionari Nicoară Iordache și sora sa Marieta Iordache (Maica Mihaela), George Iordache s'a ataşat dela început luptei și activității pentru bine și adevăr. Din fragedă tinerețe a luat parte la tabăra de muncă din comuna Hotarele-Ilfov, condusă de Vasile Marin, a participat pe frontul antibolșevic și a fost închis pentru credința sa legionară. Fiind mereu în urmărirea Securității, a ales calea exilului. Ajuns în Statele Unite, n'a încetat niciodată lupta sa pentru dreptate și dezrobirea țării, ajutând pe toți cei care, exilați ca și el, erau în nevoi.

A activat în diverse organizații din exil, în Consiliul Parohial al Bisericii Sfânta Maria din New York, a fost membru fondator al Consiliului Național Român și al Asociației Foștilor Deținuți Politici Români din America.

În urma sa au rămas un fiu în țară, iar la New York, devotata lui soție Hilda, care l-a îngrijit cu un devotament exemplar până la ultima suflare.

"Noi mereu te plângem frate, / iar tu dormi mereu".

Asociația Foștilor Deținuți Politici Români

PRIMA VARIANTĂ A "LUCEAFĂRULUI"

Urmare din pag. 8

gia greco-latină sunt destui născuți din iubirea unui zeu pentru vreo muritoare, despre astfel de eroi vorbește și Platon în dialogurile sale, iar în cartea Facerii din Biblie la cap.6 găsim scris: *"Și a fost când au început oamenii a se înmulți pre pământ și li s'au născut lor fete. Văzând fiii lui Dumnezeu pre fetele oamenilor că erau frumoase, și-au luat lor femei din toate care au ales."*

Puterea de legătură a iubirii este foarte răspândită în cultură și a fost tratată diferit de scriitori, dramaturgi sau compozitori, cu același epilog de cele mai multe ori. Voi cita doar două exemple: Shakespeare în *"Romeo și Julieta'* și Verdi în *"Aida"*. Romeo bea cupa de otravă nepugând trăi fără Julieta, iar Aida se îngroapă de vie alături de Radames.

Eminescu depășește aceste finaluri tragice, cu blestemul zeului: *"Un chin s'aveți: de-a nu muri deodată."* Cât de puternică a fost această intuiție a lui Eminescu, o înțeleg numai cei care au avut o iubire fericită și unul din parteneri a murit.

Cât privește tema geniului neînțeles care apare mai târziu în *Luceafărul*, aș pune alături aceeași concluzie la marele Beaudelaire din *Albatrosul*, care încheie: *"Poetul e asemeni cu prințul vastei zări / ce râde de săgeată și prin furtuni aleargă"*; pe când Eminescu ne deschide cu totul un alt univers: *"Trăind în cercul vostru strâmt / Norocul vă petrece, - Ci eu în lumea mea mă simt / Nemuritor și rece"*.

Iată de ce îi suntem îndatorați lui Eminescu, pentrucă așa cum spunea Cioran, ne-a scos din mediocritatea noastră.

George AUGUSTIN

ÎN SFERELE PUTERII AU EXISTAT ŞI EXISTĂ OAMENI CARE NU AU INTERESUL SĂ SE SCOATĂ LA LUMINĂ ADEVĂRUL

-Interviu cu deputatul PNŢCD, Gavril Dejeu, fost Ministru de Interne-

Ilie Mihalcea: Domnule deputat Gavril Dejeu, s'a aniversat de curând un deceniu dela Evenimentele din Decembrie 1989. Care sunt opiniile Dvs. despre această perioadă atât de bulversată la care ne referim?

Gavril Dejeu: 1989 în România a însemnat propriu-zis, sfârşitul perioadei dictaturii dure comuniste în România. A însemnat în acelaşi timp, pentru acele momente, speranţa altor perspective şi altor zori pentru societatea românească. O dată cu căderea regimului Ceauşescu, marea majoritate a poporului român a sperat în instalarea unui sistem cu adevărat democratic. În realitate însă, după 1989 în România s'a instaurat un regim neocomunist, un regim care a vrut să copieze într'un fel oarecare evoluţia din Rusia, adică un comunism îmblânzit, un socialism cu faţă umană dar păstrând elementele fundamentale ale structurii unui stat totalitar, centralizat, cu economie centralizată, de comandă. Şi acestea cu toate că în Constituţia din 1991, o constituţie modernă, s'au cuprins dispoziţii care, dacă ar fi fost aplicate în mod loial, ar fi trebuit să semnifice o reală democratizare şi transformare a României, cu deosebire în fundamentele ei economice, privind în primul rând proprietatea. Aceste transformări nu au avut loc practic până în anul 1996 inclusiv.

I.M.: Cum a evoluat societatea românească la zece ani după prăbuşirea regimului Ceauşescu?

G.D.: Despre ceea ce s'a petrecut până acum, timp de zece ani, eu pot să afirm că România nu a răspuns deziderateloor, speranţelor, pe care cetăţenii şi le-au pus în *"schimbare"*. Totuşi, după 1996 în România se fac eforturi susţinute de guvernare pentru schimbare, pentru reformă. Drumul este presărat cu foarte multe obstacole. Cele mai mari obstacole sunt de natură economică, dar ele sunt şi de natură morală, instituţională, în sensul că mentalitatea de care au fost marcate generaţiile sub regimul dictatorial nu pot fi înlăturate cu uşurinţă.

I.M.: Ce speranţe au mai rămas în vederea elucidării *"enigmei"* din Decembrie 1989? Există într'adevăr o voinţă politică în acest sens?

G.D.: Problema limpezirii evenimentelor din Decembrie 1989, ca o problemă distinctă, precum şi problema procesului comunismului în România constituie încă elemente de deziderate. Ele nu au fost elucidate, nu au fost tranşate. Pentru o însănătoşire a climatului moral-social în oricare ţară, şi mă refer acum cu deosebire la România, nu este permis să nu se elucideze adevărul istoric, cauzele şi rolul jucat în aceste evenimente, fie el rol pozitiv, fie el dimpotrivă rol negativ, de către actorii acelor vremuri. Şi aceasta cu atât mai vârtos cu cât cei mai mulţi dintre ei sunt şi astăzi pe avanpostul scenei politice româneşti. De ce nu s'a putut elucida? În ciuda faptului că au existat câteva procese în care au fost judecaţi şi condamnaţi protagoniştii regimului Ceauşescu, fie la Timişoara, fie la Bucureşti, dar n'au fost judecaţi şi nu s'a tranşat problema contribuţiei şi rolului jucat de cei care au avut roluri de decizie politică, mai cu seamă după data de 22 Decembrie 1989. Pentrucă din numărul de 1.270 de morţi din evenimentele sângeroase la care ne referim, numai o mică parte, cam 10-15% a murit până la data de 22 Decembrie, restul a murit după această dată. Ori, după această dată în România s'a iniţiat acel proces de diversiune pentru abaterea Revoluţiei noastre dela ţelul real pe care l-a avut şi aducerea ei pe făgaşul dorit de anumite forţe interne şi după părerea mea, şi cu sprijinul anumitor forţe străine. Iar actorii, elementele care au servit şi au fost în fruntea detaşamentelor acestei diversiuni sunt şi în ziua de astăzi pe frontul politicii româneşti. Mă refer, dacă vreţi, în mod direct, cel puţin la două nume: Iliescu, Roman. De ce nu s'a putut face procesul acestor elemente? De ce nu s'a putut lămuri, în ciuda tuturor eforturilor care s'au depus, formal - după părerea mea, fie la nivel parlamentar, fie la alte nivele, constituindu-se fel şi fel de comisii care au avut rolul lămuririi evenimentelor din Decembrie 1989 şi după? Nu s'a putut face acest lucru pentrucă sferele puterii au existat şi există oameni care nu au interesul să se scoată la lumină adevărul. Cu extrem de mari dificultăţi am putut să scoatem *"Legea Ticu Dumitrescu"*, lege privind deconspirarea Securităţii ca poliţie politică şi a sprijinitorilor ei. Avem, promovată de partidul nostru şi o lege a lustraţiei, în esenţă, punerea în aplicare a punctului 8 din *"Proclamaţia dela Timişoara"*, dar după părerea mea, această lege nu prea are nici un fel de sorţi de a fi aprobată în configuraţia actuală a Parlamentului României. Trebue să se producă nişte transformări în gândirea şi mentalitatea noastră, a Românilor, pentru a nu mai da credit politic celor care ne-au condus până în 1989 şi unora care ne-au condus şi după... Ei au încercat prin toate mijloacele să menţină România într'o zonă gri, într'o zonă dependentă sau în orice caz apropiată de structurile ei vechi.

Avocatul Gavril Dejeu în locuinţa sa de pe str. George Coşbuc din Sibiu
Foto: Ilie Mihalcea

I.M.: Anchetarea şi judecarea principalilor *"diversionişti"* de care aţi amintit, ar întra sub incidenţa legii secretului de stat ?

G.D.: Sigur, întrebarea este delicată prin sine, dar pot să vă spun atât cât ştiu eu, că nu sunt trecute sub un regim de secret de stat Evenimentele din Decembrie 1989. Nu există nici un fel de rezoluţie, nici un fel de decizie, nici un fel de dispoziţie din partea nici unui organism care să le fi trecut sub un regim secret şi eventual să le fi dat un termen de graţie, la care să fi fost cunoscut, cum s'a întâmplat de pildă cu evenimentele privind uciderea lui Kennedy. Nu am cunoştinţă să se fi adoptat astfel de măsuri la noi. Există însă frâne, există piedici, există cum să vă spun eu, probleme care se ridică în faţa descoperirii şi aflării adevărului despre evenimentele din Decembrie 1989, din partea celor care încă deţin poziţii politice în România şi care sunt implicaţi în acele evenimente. Aceasta este cauza principală, după părerea mea, care stă în faţa aflării adevărului.

I.M.: În timp ce deţineaţi înalta funcţie de Ministru de Interne, aţi încercat să impulsionaţi demersurile necesare pentru aflarea adevărului?

G.D.: Trebue să vă spun că misiunea principală de cercetare a acelor evenimente nu era de atributul Ministerului de Interne, era de atributul Procuraturii Generale şi în special a Procuraturii Militare. Noi puteam să acţionăm numai în măsura în care eram solicitaţi să dăm sprijin în descoperirea adevărului şi în instrumentarea dosarelor care ni se propuneau. N'am primit astfel de solicitări, pentrucă atâta vreme cât chiar şi după alegerile din 1996 - la conducerea Procuraturii Generale a rămas un procuror credincios şi fidel lui Iliescu, n'a existat nici un fel de iniţiativă şi nici un fel de voinţă, dorinţă, să se angajeze verificării şi cercetării în acest domeniu. A trebuit să se schimbe procurorul general, lucru care s'a făcut abia după ani de zile dela alegerile din 1996, pentru a se demara unele verificări şi cercetări soldate cum se ştie, cu implicarea şi judecarea generalilor Stănculescu şi Chiţac. Deci, Ministerul de Interne nu putea nici atunci şi nu poate nici astăzi, din proprie iniţiativă, să facă demersul în acest domeniu. El este sub egida şi sub comanda, sub dispoziţia Procuraturii Generale.

I.M.: La ce concluzie s'a ajuns în legătură cu aşa-numiţii *"teroriştii"*?

G.D.: Există o foarte dură controversă în sânul analiştilor politici în legătură cu faptul dacă au existat în realitate teroriştii sau au fost inventaţi în opera de diversiune a celor care au preluat puterea după data de 22 Decembrie 1989. Nu există practic nici un fel de dovadă palpabilă şi concretă despre faptul că ar fi existat teroriştii străini în România. Până la ora actuală, cel puţin eu, care, de bine de rău, am fost implicat în calitate de Ministru de Intenre, şi nu numai, în cunoaşterea fenomenelor, nu am cunoştinţă să se fi făcut dovada vreunui terorist străin. Despre teroriştii interni s'ar putea vorbi, dar nu aşa ar trebui să se cheme ei, ci să se cheme oameni care au fost ori s'au pus în slujba noii puteri în scopul realizării diversiunii şi a abaterii revoluţiei noastre dela scopul propus. Că în această acţiune de diversiune s'au folosit şi mijloace violente, inclusiv folosirea armelor de foc în anumite condiţii şi împrejurări ştiute, chiar comandate dela centrul de comandă, acest lucru se poate spune şi se poate afirma, este o realitate. Sunt evenimente petrecute la Otopeni, în faţa Ministerului Apărării, la Televiziune... Toate par a fi subliniate de prezenţa unor teroriştii dar în realitate cei care au acţionat, au făcut-o din comandă din partea celor care s'au instalat la cârma puterii. Deci, dacă în acest fel se vorbeşte despre teroriştii, atunci, da. Astfel de evenimente au avut loc şi la noi, la Sibiu, iar colonelul Dragomir a fost instrumentul Puterii dela centru, care a pus în executare aceste dispoziţii în plan local.

I.M.: Ce ne puteţi spune despre ultima *"mineriadă"* şi implicarea unor forţe oculte în sabotarea statului de drept ?

G.D.: Sigur, judecarea unui eveniment şi a unui fenomen de acest fel nu este simplu. Părerea mea este că actuala Opoziţie, şi mă refer în principal la PRM şi PDSR au urmărit şi au căutat pretexte pentru destabilizarea politică a actualei coaliţii de guvernare şi pentru aceasta, între altele, a folosit şi acest procedeu, al unor mişcări de masă, al unor mişcări sociale. Toate aspectele evenimentelor derulate în Valea Jiului în decursul lunii Ianuarie, chiar şi în cursul lunii Decembrie, pentrucă pregătirile au fost mai îndelungate, demonstrează că a fost vorba de o orgnaizare în spatele căreia au fost şi forţe politice ale actualei Opoziţii, în special s'a demonstrat că au fost implicaţi oameni ai Partidului România Mare. Deci, când evenimentele au ajuns în starea lor finală, când s'au copt, să spunem aşa, ele aveau la bază o strategie foarte bine elaborată. Trebuia ca alături de minerii care evoluau din Valea Jiului să fie antrenaţi şi mineri din altă parte a ţării, şi nu numai mineri, ci şi alte categorii de muncitori, ca să facă joncţiunea cu ei în Bucureşti pentru a contribui la răsturnarea Guvernului. Din păcate, trebue să spun că această acţiune de pregătire a avut nişte puncte de sprijin şi în cadrul unor instituţii ale statului, inclusiv în cadrul Ministerului de Interne. Numai aşa se explică faptul că deşi eu, în calitate de Ministru de Interne, cu două zile înainte de declanşarea evenimentelor am fost în vizită la Bumbeşti Jiu şi am stat de vorbă cu comandanţii de acolo, care mi-au făcut impresia că sunt ezitanţi la executarea ordinelor şi dispoziţiilor de oprire a venirii minerilor în Bucureşti. Motiv pentru care, îndată ce am sosit de acolo, l-am numit pe generalul Zaharia, secretar de stat, primul meu adjunct, comandant de zonă operaţională în Valea Jiului. Totuşi, de maniera în care s'au desfăşurat evenimentele, atât la Bumbeşti, cât şi la Costeşti, s'a făcut demonstraţia că ordinele au fost nesocotite. Ori nesocotirea ordinelor nu poate fi explicată decât prin influenţa politică pe care organizatorii au avut-o şi în rândul unora dintre cadrele noastre. Aşa se explică eşecul dela Bumbeşti ca şi eşecul de după două zile dela Costeşti. Iar eu, văzând ce s'a întâmplat la Bumbeşti, cum comandanţii n'au executat ordinele pe care eu, în calitate de ministru le-am dat, am simţit o responsabilitate morală pentru aceste evenimente şi mi-am dat demisia.

I.M.: Care sunt motivele desprinderii din PNŢCD a unor membri marcanţi, mă refer, în primul rând, la fostul premier Victor Ciorbea, şi înfiinţarea de către aceştia a noului partid A.N.C.D.?

G.D.: Motivele afirmative pentru care s'a făcut această desprindere de către ei au fost nemulţumiri cu privire la politica şi situaţia din PNŢCD. Au acuzat şi acuză că actuala guvernare în care şi noi Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat deţinem poziţii-cheie, este o guvernare de tip mafiot. Şi-au exprimat nemulţumirea pentru faptul că partidul nostru a abdicat dela unele din principiile sale, în special cele de moralitate, de dreptate. Şi în aceste condiţii au afirmat şi afirmă că se simţea nevoia revenirii la linia Maniu-Coposu în mişcarea creştin-democrată din România. Şi cum, după părerea lor, această revenire nu se mai putea face în cadrul partidului, au găsit că e necesar să se creeze o mişcare separată, creştin-democrată, această Alianţă Naţională Creştin Democrată pe care au format-o. Probleme desigur că sunt şi în cadrul PNŢCD, dar dumnealor au ignorat faptul că partidul nostru nu este singur la guvernare şi că în această coaliţie de guvernare nici unul dintre partide nu-şi poate impune în exclusivitate propriul program. Programul de guvernare este o rezultantă a unui compromis între trei curente principale de gândire politică: liberalism, creştin-democraţie şi social-democraţie. Este adevărat, însă, că în cadrul guvernării s'a cedat din partea PNŢCD pe seama altor partide, mă refer la PD şi PNL, mai mult decât trebuia. Aceasta este toată explicaţia pentru care s'a produs desprinderea, întrucât partidul nostru a deţinut portofoliile cheie din punct de vedere economico-financiar în guvernarea Ciorbea.

I.M.: În privinţa viitoarelor alegeri, ce şanse ar avea actuala coaliţie ?

G.D.: Eu cred că România, din nefericire, se găseşte în cea mai confuză situaţie politică din punct de vedere al perspectivelor electorale, în sensul că până la ora când purtăm noi această discuţie, nu s'a reuşit să convingem populaţia în măsură că suntem capabili să facem reforma. E adevărat că suntem în cursul unor măsuri reale şi aş putea spune, profunde de reformă. Soarta alegerilor din anul 2000 depinde de capacitatea guvernării noastre ca în decursul lunilor ce vin să putem convinge, prin măsuri reale şi concrete, de posibilitatea redresării economiei româneşti şi de schimbarea atât de dorită de societatea noastră. Dacă, în schimb, nu se vor produce aceste mutaţii, aceste schimbări în bine, ţinând de faptul că în general orice popor judecă prestaţia politicienilor prin prisma standardului economic, atunci vom pierde.

I.M.: Doriţi să transmiteţi un mesaj Românilor din afara graniţelor ţării ?

G.D.: Apelul, mesajul pe care l-aş transmite ar fi acela ca Românii din afara graniţelor să dea dovadă de mai multă unitate, de mai multă solidaritate cu noi, cei care am rămas în ţară, ei sunt totuşi mesagerii poporului român. Şi dacă este vorba ca în calitate de Români să ne clădim o ţară credibilă, o ţară care să se bucure de demnitate în rândul popoarelor democratice şi civilizate, efortul acestei construcţii trebue să aparţină tuturor Românilor, indiferent că sunt înlăuntrul sau în afara graniţelor ei.

I.M.: Lipsa de unitate, mai direct zis, dezbinarea Românilor din exil a fost pusă la cale de către cunoscutele "servicii secrete româneşti"?

G.D.: Într'adevăr, una din cauze este aceea pe care aţi pomenit-o, dumneavoastră, preluată din timpul regimului Ceauşescu şi continuată şi după 1989 şi, anume, a unor interese de dezbinare pornite dinlăuntru şi instrumentate în afară, dar o altă cauză este şi aceea ce ţine de mentalitatea noastră şi anume: aşa cum dăm dovadă de dezbinare înlăutru, aşa ne dovedim că dăm dovadă de dezbinare în afară. Ne lipseşte spiritul, liantul de ordin patriotic, dacă vreţi, de ordin moral, de ordin naţional, acest interes pentru România, ca glia noastră strămoşească.

Interviu realizat de
Ilie MIHALCEA

EXILUL POETIC ŞI NEVOIA DE BILINGVISM

Alex Amalia Călin

George BĂJENARU

Un cocor absent dela vestirea frumoasei primăveri a poeziei româneşti din anii '60, este poeta **Alex Amalia Călin**. Forţa imaginativă şi de invenţie lingvistică şi stilistică, ar fi îndreptăţit-o pe această poetă să fie tot atât de bine cunoscută, azi, ca şi **Nichita Stănescu**, poet cu care se aseamănă mai ales prin vocaţia de a pătrunde pe dinlăuntru realitatea metafizică şi prin refuzul de a accepta realitatea dată. Destinul i-a fost însă cu totul altul. Având o concepţie mistică despre poezie, Amalia a trebuit să-şi poarte zeci de ani, ca pe o taină *"lirismul absolut"*, în suflet şi în priviri, până când şi-a găsit pacea gândurilor şi o libertate siderală de creaţie. Acest *"Eu cărunt"*, *"flotând adânc din dor în dor"*, va rămâne în poezia exilului românesc, exact ceea ce şi-a dorit, şi anume: *"o mamă de izvor"* (splendida metaforă îi aparţine), care a reuşit să-şi împingă în tăcere şi în chip stoic, lacrima ei, către lumina divină, dincolo de piatra ce i-ar fi ascuns-o *"în adâncimi de întuneric"*.

La New York, unde s'a stabilit din anul 1983, Alex Amalia Călin a avut marea şansă de a fi înconjurată cu dragoste şi înţelegere, de nişte oameni instruiţi şi receptivi la poezia ei. Anii '90 i-au fost ca nişte trepte de succes. A publicat în reviste, a citit în cenaclul *"Mihai Eminescu"*, al părintelui-poet Theodor Damian. Un traducător tenace, lingvistul Mihai Vinereanu, un editor inspirat, pictorul Tiberiu Horvath, un grafician surrealist, Daniel Ionescu-Dion şi mai mulţi critici şi scriitori de talent, Dumitru Radu Popa, Georgiana Hewitt, Victor Rusu, Emil Milland, Veronica Balaj, Rosalie Hollingsworth, Valeriu Oişteanu - într'o unitate de spirit demnă de admiraţie -, au făcut să iasă în lumea largă, într'o ediţie bilingvă, româno-engleză, o carte de peste 80 de poezii, cu titlul *"Măr Rătăcit"* (Editura H&H Promotions, N.Y. 1999), purtând numele distinsei autoare. Astfel, poeta nu şi-a pierdut şansa de a se dărui lumii. O face azi, într'o poezie ***asentimentală, atemporală*** şi ***asimetrică***, pe un registru stilistic variind între claritatea raţională a versului cursiv şi *"claritatea iraţională"* a versului ermetic, în accepţiune barbiană, poeta considerând, ca şi Ion Barbu *"exerciţiul poetic"* (şi poetic naturist) *mai mult ca o minunată himeră"*.

Mărul, simbolul fructului oprit şi al păcatului originar, care i-a adus omului o tragică existenţă, a inspirat pe mulţi poeţi. Într'o poezie din *"Necuvintele"* (1969), de Nichita Stănescu, un măr este azvârlit din neunde, în poetul aflat în dilemă, într'o clipă de *"linişte"*, *"pe o faşie de pământ, arată"*. Decojit de poet, *"mărul s'a rupt în două"*, iar *"viermele i-a curs printre degete, în pământ"*. Urmează o clipă de revelaţie şi, astfel, poetul îl va putea ajuta pe general şi armata lui să obţină victoria în lupta cu cinci elemente extraterestre. Dar în poezia Amaliei, *mărul* nu mai apare ca un element exterior şi accidental, de cunoaştere. El există deja în subconştientul uman, şi marchează o existenţă umană rătăcită, aidoma arhetipului uman creat de Dumnezeu. *"Măr rătăcit"* e un frumos poem-rugăciune şi oferă, ca şi poezia *"Rugăciune"* de Octavian Goga, cale mistică, de esenţă creştin-ortodoxă, de cunoaştere şi de mântuire a omului, prin sfinţire. Aceasta este *"calea Domnului"*, care începe la *"uşa milei"* lui Dumnezeu şi se încheie odată cu mântuirea omului prin Christos, înţeles ca Dumnezeu întrupat. Transcriu ambele versiuni: *"Mă caut Doamne / în infinitatea copiilor tăi / şi nu mă găsesc. / Sloind / disper, / iau foc. / Arată-mi Doamne / în ce boabă a negurei zidesc / dezleagă-mi sufletul / ce stă ca o fructă /pe pomul ce-l putrezesc. / Letargic aştept apocalipsa / ce se zbate în năvoduri de religii / în mii şi mii de strigăte / fără limbă Eu, umil copil al Tău, nu te găsesc. / sfinţeşte-mă Doamne / ca pe un măr rătăcit / fără glas. /Muşcând din el să mă trezesc / judecat, / desfigurat de Iuda / bătând la uşa milei Tale. **Stray Apple:** I'm searching for myself, oh Lord, / in the infinity of your children / I cannot find myselt. / Ice-floing / despair, / I'm blazing up. / Show me, oh Lord, / in what whit of fog I build, / unbind my soul / which hangs as a fruit /in the tree that I'm rotting. / Letargically, / I'm waiting for the revelation / which is tossing in trawls of religions / in thousands and thousands of cries / whith no tongue. I, your humble child cannot find you, / hallow me, oh Lord, / as a stray apple / whith no voice. / Biting it to wake up / tried / maimed by Judas / knocking at your mercy door.* Observăm aşadar, o mişcare vioaie, divină, a gândului. Verbalitatea pune în evidenţă ritualul rugăciunii şoptite într'o frumoasă şi subtilă îmbinare lexicală, cu imagini dinamice şi antinomii uşor de reţinut, mai ales datorită durităţii ca de gresie, a exprimării. O inovaţie de ordin lingvistic şi morfologic este verbul - la modul gerunziu -, ***sloind***, creat de substantivul ***sloi***. Acceptarea acestei inovaţii, ar putea duce la introducerea în vocabularul limbii române, a verbului a *sloi*, ca sinonim pentru a *îngheţa*.

Ohihnit în rugă, se pare că spiritul poetic dobândeşte puteri taumaturgice, el tinzând spre cuprinderea totală a universului. *"Raportul de concentricitate dintre microcosm şi macrocosm"*, de care vorbea G. Călinescu în al său curs de poezie, este superb ilustrat în poemul cu nuanţe ermetice, intitulat *"Panteistă"*, unde anumite stări pure ale universului sunt întinate de realul abject contingent. Eul poetic priveşte lumea din sferele astrale, dela *"polul plus"*, atribuind acestor sfere sensuri umane şi atribuindu-şi sieşi calităţi astrale. Astfel, unicatul uman, cu toată ontogenia şi filogenia lui, apare conturat într'o viziune antică, el fiind văzut ca *"scop şi măsură a universului"*. Explicaţia existenţei acestui univers, nu poate fi găsită, decât printr'o regândire de sine, în ruga adresată Creatorului. Citez: *"Amurgesc cutreierată / de gânduri transparente / şi-mi odihnesc ochii dezlegaţi pe cer / în rugă. Pătrund sub norii stacojii / ce coboară vântuiţi pe pământul / surexcitat de minciuni obosite, / efemeride în apus de curcubee. / Amurgesc constelaţiile / de stâncile dorminde / hărbuite de-adevărul umbrit / Sub strigătul surd al speranţei / mă regândesc, când cerul curge obsedat / de laşitatea viitorului sub chiuretă. / Intru'n mâine / născut clipei torţe / altoiesc gândurile înrăurite / urmaşilor nepanteişti"*.

Aventura cunoaşterii prin experiment poetic, continuă în *"Sânge pur"*, printr'o interiorizare de tip rilkean. După ce face apel la propriul ei sânge, *"pur"* şi *"setos"*, să-i deschidă ochii *"inundaţi de beznă"* şi să-i ocrotească gândul aflat *"în repaosul uimirii"*, poeta încheie cu o inedită şi memorabilă implorare metaforică: *"Sânge pur / curge-mi fierbinte / prin trupul de stalactite circular"*.

Ceea ce urmează, este o stare extatică, provocată de o aventură cosmică şi pământeană, încărcată de fervoarea eliberării totale de obstrucţiile din afară, ce-i violează poetei prezentul continuu. Stării extatice i se suprapune una de rebeliune împotriva timpului. Aceste stări transpar în cascade metaforice de excepţie, în poeme intitulate: *"Ne a fi"*, *"Sunt"*, *"Eoliană"*, *"Siderală"*, *"Olimp"* etc.

Mitul jertfei şi al umilinţei, în numele creaţiei, poate fi dedus din lectura poemului *"Pleoapa decupată"*, unde *"minunata himeră"* (poezia) fascinează ochiul veghetor al poetei, până când îi decupează pleoapa, ceea ce ar face posibilă strălucirea ca de stea a cunoaşterii absolute, dobândite printr'o lucrare de *"aed"*: *"Himeră, mi-ai decupat şi pleoapa / ca să-mi orbeşti pupila / prin ea sunt dezbrăcată, / de gânduri şi umilă. / Cu ochii dezveliţi / sunt flacăra prin noapte / se-aud bătând în vânt / prin genele în şoapte. / Prin pleoapa decupată pământul îl veghez, / luceferii mă'nroadă / mi-s ochii glastronewz. / Fereastră spre neştire / te jubilează'n stea / prin clocote de inimi / aed vei sidera"*.

Pentru cine are ochi de văzut şi urechi de auzit inexprimabilul, ermetismul unei astfel de poezii, marcată de o profundă aprehensiune a elementelor tangibile şi intangibile din universul încărcat de mistere, conţine mesaje de substanţă, adresate fiinţei umane în genere, dintr'un unghi filosofic metafizic. Un poem intitulat *"Munte"* este în esenţă un strigăt de trezire a raţiunii umane din somnul atemporal, întru trimful înţelepciunii ei pe pământ şi univers. *"Ridică-te munte'n picioare / înăurit în reazem de Himalaia, / mută-ţi codrii'n răsărit / cu rădăcini. / Nu-ţi lăsa scheletul în vamă / prin străinii fără teamă. / Ancorează-te'n speranţe libertate / cu ropot de frunze trădare / din toamnele ude cu şoapte. / Creasta supusă cireş-o în Marte / trunchieşte-te'n iubire / credinţă eleată. / braţelor tale mă voi supune / oxigenată /prin al nostru licăr / neegolatrizat. / Leagă-ţi crestele de izvoare'n aşteptare / şopotite'n ochi de ploaie / însămânţată, / sprâncenele suprapune-le'n cetate"*.

Am încercat să găsesc în poezia lui Alex Amalia Călin o descendenţă anume. Mi-a fost greu. Ca şi Nichita Stănescu, poeta nu poate fi localizată într'o anume descedenţă poetică. Este vorba aici de un instinct artistic capabil de metaforizări surprinzătoare, de o peculiară filosofie a neacceptării lumii aşa cum este, de o asimilare prin decantare a poeziei unor mari poeţi ca Macedonski, Pillat, Bacovia, Blaga, Barbu, Stănescu, cu care poeta mi se pare că se roteşte în sens invers, privindu-i drept în ochi, într'un joc ritmic, fascinant, cu imagini extrapolate. Fiind de o frumuseţe care mă ameţeşte, poezia *"Rotaţie inversă"* mi se pare, în acest sens, ilustrativă: *"Sub trâmbiţa dogoritoare / un ochi clipea sub adormit / pădurea se'nchidea de mare / apusul se'ntindea ştirbit. / Sub trâmbiţa orgolioasă / snopii de grâu se sângerau / şi minţile mai fructuoase / cu ace roşii se coseau. / celula mamă alternată / lunată se perpetua, /cu faţa'ntoarsă dela terra, / cerul în fulger dispărea. / Sub lacrima oprită'n soare / opusa geană mă năştea / şi'n liniştea arsă de soare / pământul invers se rotea"*.

Prin varietatea tematică şi de exprimare artistică, poeziile din cartea *"Măr rătăcit"* apar ca nişte mostre ale unui experiment poetic, izvorît dintr'o necesitate interioară, determinată de starea de solitudine. Această stare o aflăm relevată în poezia *"Toane de cărbune"*, în care lumea din afară este poetizată gândind, poetizând. Poeta se simte *"fumegată ca un nor / spinos de plumb, / lustruită de nefiresc, / pictată'n toane de cărbune"*, un *"strigoi fierbinte"* cu *"ochi de vis şi buze frigide"*, care nu se mai pot deschide. Acestei stări de anchilozată comunicare, îi corespunde mutenia universului circumscris: *"ploaia s'a oprit în prag, / vântul a rămas pe-afară"*, pe când dorul *"s'a'nnecat în călimară"*. Spre a-şi deschide gura şi a intra în legătură cu lumea dorită, eul poetic are nevoie de un *"paspartu"*, adică de o cheie cu care să dea la o parte *"pânza hoinară"* a tăcerii. Imaginea îmi aminteşte de aceea din poemul *"Ritmuri pentru nunţile necesare"*, de Ion Barbu, în care eul poetic îi dădea selectului său intelect *"a treia cheie"*, ca să o *"vâre în broasca - Astartee!"* (simbol al fecundităţii), şi să poată intra în *"cămara Soarelui"*, unde avea să-şi sărbătorească nunta.

În poeziile lui Alex Amalia Călin, legătura cu

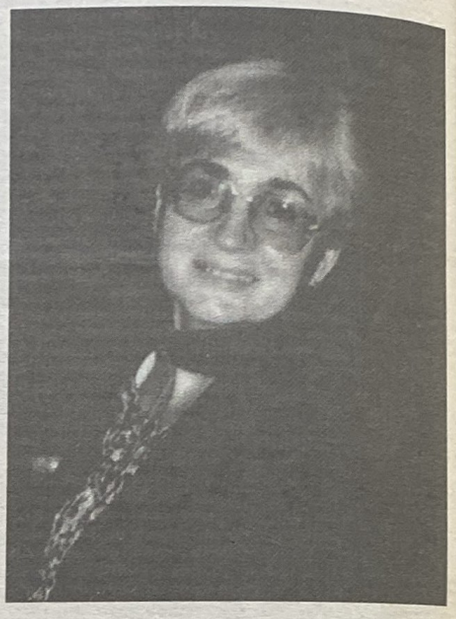

Alex Amalia Călin

lumea de afară nu se poate face decât prin Dumnezeu. Poeta se vrea în final *"îngerul ecoului"* ivit de glasul lui Dumnezeu. Poemul *"Salbă de oxigen"* este în acest sens, revelatoriu: *"Doamne, transplantează-mi limba în neprihăniri / elaborate'n a şaptea zi / prin inima călugărită / neurastenia-mi păcatele / văgăune în lumină. / Încununează-mi lumea / ca pe o salbă de oxigen / de gâtu-mi stinger. Ochii-mi sunt înundaţi de bioxidul de carbun al secolului 21, fără ozon. / Prin ECLESIASTUL / deschide-mi ochii / în marele adevăr / fă-mă îngerul ecoului tău"*.

Prin abstracţiunile luminoase şi sensurile existenţiale multiplicate în imagini plasticizante, poeziile din *"Măr rătăcit"* aparţin unei lumi aflate într'un intens proces de abstractizare a intelectului. Este lumea noastră de azi şi lumea de mâine, ameninţată de *"urgia draconică"* *"de dinaintea sfârşitului"* ei, o lume pe care poeta o atenţionează, o sfătuieşte ce să facă şi în cele din urmă o radiografiază. Din dragoste pentru această lume, s'a ivit poezia *"X-ray"*. O citez: *"Ascultă / Ascultă? / Acum zebrele cerului te înundă / arcaşii alungaţi bat în adevăr / acoperă-ţi faţa, descompune-o norilor, / Leagă privirile în mănunchi de regrete / luptă cu stropii de ploaie în stele, / lasă să spele sângele-ţi cărunt / lăcrimat timpului născut / Evaporă dorinţele de pe fundul creierului / evaluat urgiei draconice / erupe tăcerea prin glasuri vulcanice / emancipate extratereştrilor. / Xeroxul inimii planteză-l în conştiinţă / xilofoanele curentului de invincibilitate, expune-le / X-ray-ului răsfrânt în timpul / X-mas-ului de dinaintea sfârşitului"*.

Supunându-se unei înalte nevoi interioare de comunicare, poeta forţează limba, producând schimbări demne de atenţia lingviştilor. Formelor fixe de poezie cunoscute, cum sunt ***sonetul, glossa, rondelul, gazelul*** etc., poeta le adaugă una nouă, prin următorul procedeu: într'o poezie cu versuri rimate, la fiecare pereche de versuri se pune în partea dreaptă o acoladă, în dreptul căreia se adaugă un cuvânt nou. Aceste cuvinte vor fi reluate în ordinea în care au fost scrise, şi vor fi apoi adăugate la sfârşitul poeziei, strofa nou creată rămânând ca ultima strofă a poeziei. Citind cu voce tare această nouă specie de poezie cu formă fixă, mi-a venit în minte imaginea calului meu din copilărie, care trecea în mod gradual şi intensiv, dela pasul normal, cadenţat, la pasul trăpaş şi de aici la cel galopant. Revenind la text, am botezat această formă fixă de poezie ***Adaos Gradual Intensiv***. Apoi m'am răzgândit şi l-am rebotezat ***Adaosul Amalia***. Voi ilustra cu frumoasa poezie *"Gura"*, în care ni se spune că scrisul a'ntors lumea'n frumos: *"Scrisul gura-a promovat / ca să scape de păcat} neiertat / Să pornească'n zori de zi / fără vestea că va scri'} tăcut / Se aştern'n părtii goale / fără feţe lucitoare} cu soare / se înnecă în lumină /fără frică fără tină} motivat / Când hotarul s'a udat / a plecat şi a iernat} pe'nserat / s'a trezit în primăvară / mai bogat ca prima oară} scrisul / Scrisul gura a'ntrecut / pasu'n loc nu l-a ţinut} în voinţă / Ochii-mi lacrimi nu şi-a stors / dar a'ntors lumea'n frumos} a'nflorit / Gura nu a mai rodit / s'a tăiat în propriu-i scut} într'un mit / scrisul a rodit în matcă / şi e linişte în toacă} să domnească / Neiertat, tăcu, cu soare / motivat pe'nserat, scrisul în voinţă a'nflorit / într'un mit să domnească"*. Mie nu-mi rămâne decât să adaug: Iată un scris frumos şi un destin pe măsură, numit Alex Amalia Călin.

George BĂJENARU

P.S. Poeţii bilingvi interesaţi a fi comentaţi, mă pot contacta la tel.: 617-484-7389

PATRIOTISMUL OPEREI LUI MIHAI EMINESCU

Andrei-Iustin HOSSU

Motto: ***"Fiind foarte român, Eminescu e universal"***
Tudor Arghezi

În geniala sa operă *"Istoria Literaturii Române dela origini până în prezent"*, Călinescu îi califică, inspirat, pe gânditorii și scritorii patruzecioptiști, *"messianici pozitivi"*. Același calificativ este propriu și lui Eminescu, după cum vom vedea.

Gândirea sa istorică este centrată pe două idei fundamentale: patriotismul este iubirea de trecutul neamului românesc; glorificarea Evului Mediu românesc, cu corolarul ei firesc, obsesia voievodală.

Există patriotism de suprafață, exterior și factice, și patriotism de adâncime, interior și vizionar, proiectat metafizic, messianic și profetic. Scriitorii de epocă sunt ***contemporani***, fiindcă sunt înrobiți actualității imediate. Geniile vizionare sunt ***etern actuali***, fiindcă își transgresează epoca și dezvăluie esența continuă în arhaitatea imemorială a seminției căreia aparțin și pe care o înnobilează prin harul lor. Eminescu face parte din a doua categorie. Român din Moldova de Sus, strănepot de țărani vechi și fecior de boieri pământeni, cu sufletul zbuciumat și mintea luminată de ideile latiniste asimilate la Cernăuți dela dascălul ardelean Aron Pumnul și la școlile înalte ale Blajului catolic, și - prin complementaritate bună, fericită - fecundată de marea metafizică germană învățată la Universitățile din Viena și Berlin, Eminescu nu putea fi decât așa cum a fost: un mare paseist, un mare iubitor al trecutului românesc, deopotrivă un privitor dela înălțimea Ideii Platonice a ceea ce este veșnic și pieritor în destinul omului și al umanității universale. Latinitatea învățată dela Școala Ardeleană Latinistă Catolică i-a format conștiința națională și istorică; iar efortul cerebral în asimilarea abstracțiilor filosofice învățate dela metafizica germană i-a format viziunea metafizică asupra lumii și vieții ***(die Weltanschauung)*** și i-a actualizat, potențându-i-l, geniul metafizic-contemplativ și liric. Numai ridicându-ne la această înălțime a Ideii Platonice, la care s'a situat gândirea sa, puteam înțelege opera întreagă a lui Eminescu - literară, istorică și politică - în sensul ei propriu și pur; și numai înțeleasă astfel, judecățile de *"reacționară"* sau *"progresistă"*, acordate conjunctural gândirii sale politice, cad ca improprii, nule și neavenite.

Eminescu a fost suflet medieval și spirit modern. Contradicție? Nicidecum! În sufletul Englezului Shakespeare, pătimesc și mor regii Angliei; iar marele modern Shakespeare a dat expresie literară acestei stări de suflet. În sufletul Românului Eminescu, pătimesc și mor Voievozii români; iar marele modern Eminescu a dat expresie literară acestei stări de suflet. Regii Angliei - Tudorii - și Voievozii români - Basarabii și Mușatinii - au fost aristocrați de sânge; Shakespeare și Eminescu au fost aristocrați ai spiritului, de aceea cei mai chemați și aleși să îi înțeleagă și să îi exprime artistic pe cei dintâi. Obsesia voievodală a lui Eminescu a fost ***spirituală,*** ci ***nu psihică***: când e psihică, obsesia e ***manie;*** când e spirituală, obsesia este ***viziune superioară;*** la Eminescu obsesia voievodală a fost viziune fecundă, creatoare, de vreme ce s'a sublimat artistic în trei capodopere nemuritoare: ***Scrisoarea III, Doina și Luceafărul*** (Lucian Blaga, în ***Spațiul Mioritic***, observă judicios că Hyperion apare ca voievod în reprezentare lirică-intuitivă: *"Părea un tânăr voievod..."*).

Gândirea sa politică este centrată pe două idei fundamentale: teoria *"formelor fără fond"* și teoria *"claselor suprapuse"*.

Să reconstituim succint epoca istorică și politică a României în anii 1870-1880, când Eminescu gândește problemele Statului Român. La 24 Februarie 1989 are loc formarea statului român modern prin Unirea Moldovei cu Țara Românească, sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza și conducerea înțeleaptă a marelui-bărbat de stat Mihail Kogălniceanu. La 11 Februarie 1866, Alexandru Ioan Cuza este forțat să abdice din rațiuni majore de stat: Statul Român era recunoscut ***de jure***, dar nu era garantată ***de facto*** de către Occident suveranitatea și independența sa dinaintea expansionismului imperialismului rusesc țarist; de aceea, pentru ca Statul Român să fie garantat de către Occident împotriva Rusiei, oamenii politici români au fost conștienți de necesitatea întronării unui Prinț Străin, occidental. Drept urmare, la 10 Mai 1866, liderul liberal Ion C. Brătianu îl aduce în țară pe Prințul Carol von Hohenzollern-Sigmaringen, nepotul de frate al Regelui Prusiei Wilhelm, viitorul Împărat al Germaniei, Wilhelm I. La 9 Mai 1877, în Parlamentul Român, Ministrul de Externe Mihail Kogălniceanu proclamă independența absolută de stat a României față de Sublima Poartă Otomană. La 14 Martie 1881 Parlamentul Român proclamă Regatul Român, iar la 10 Mai 1881, în sesiune solemnă extraordinară, Parlamentul Român îl proclamă pe Prințul Carol von Hohenzollern-Sigmaringen Regele Carol I al României, astfel consfințindu-se ordinea monarhic-constituțională a Statului Român.

Eminescu își configurează gândirea politică între 1877-1883, când lucrează ca redactor-șef la oficiosul conservator ***Timpul***. Problema profundă care se impunea politicii naționale era: cum să se dezvolte Statul Român? Printr'o sincronizare rapidă cu Europa apuseană, printr'o imitație a instituțiilor occidentale, sau printr'o devenire inceată, organică, spre stadiul Europei apusene? Cu alte cuvinte: prin impunerea formelor (instituțiile occidentale) la fond (specificul național românesc)? Liberalii preconizau primatul formelor asupra fondului; conservatorii preconizau primatul fondului asupra formelor. Naționale erau ambele poziții, întrucât atât Partidul Liberal cât și Partidul Conservator gândeau cum să înalțe România la nivelul de mare stat european. Împreună cu Lascăr Catargi, Theodor Rosetti, Titu Maiorescu, Petre P. Carp, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici, Mihai Eminescu era conservator organicist: el gândea Statul în chip fiziocrat: Statul expresia formală a fondului unui popor; fondul își cheamă forma corespunzătoare, ci nu forma se impune arbitrar fondului.

Singurele clase pozitive sunt, pentru Eminescu, țărănîmea și boierimea de viță veche, pământeană, neaoș românească. A urît fanatic elementele alogene, străinii-invectivați *"Grecotei"* și *"Bulgăroi"*, *"tot Fanarul, toți iloții"*, *"bâlbâiți cu gura strâmbă sunt stăpânii astei nații!,* în partea a doua a Scrisorii a III-a și blestemați în *Doina* - care s'au protăpit în conducerea Statului Român.

Gânditor elitar-aristocratic, Eminescu afirma conducerea Statului nu de către popor, ci de către aristocrația de sânge (la noi boierimea veche românească), după modelul istoric al celei dintâi Monarhii Constituționale din Istoria Europei - Anglia, inaugurată prin ***Magna Charta Libertatum*** (1215).

A combătut dualismul austro-ungar, preconizând federalizarea Imperiului Habsburgic, idee pozitivă în acea epocă; viziunea politică eminesciană va fecunda concepția politică a lui Aurel C. Popovici, în opera sa ***Austria Mare. Statele Unite ale Austriei,*** idee politică în interesul Românilor din Transilvania cu care va simpatiza, la începutul secolului nostru, Prințul Moștenitor al Tronului Austro-Ungariei, Arhiducele Franz Ferdinand von Habsburg.

În opera politică eminesciană se exprimă adânca dragoste de Neamul Românesc și de soarta lui pe pământ și, deopotrivă, ura fanatică și disprețul superior-aristocratic față de tot ce este străin și dușman Neamului Românesc. În aceste pagini sublime se exprimă, cu o extraordinară putere de expresie, nu numai cel mai mare vizionar al românismului și al românescului în universalitate, ci și cel mai mare om pe care l-a ivit semințiia românească.

Citită întâia oară de mine în toamna anului 1972, OPERA POLITICĂ a lui Mihai Eminescu m'a copleșit, ea completând profilul spiritual al Poetului Național al Românilor. Mi s'a relevat un mare gânditor politic (Titu Maiorescu îi aprecia deopotrivă geniul poetic și geniul politic; Sextil Pușcariu afirma că Eminescu este nu numai cel mai mare poet român, ci și cel mai mare gânditor politic român), un spirit pur, o minte pătrunzătoare și un suflet curat și cinstit, îndurerat de soarta Neamului Românesc sub vremurile mai întotdeauna vitrege, disprețuitor-aristocratic față de murdăria morală a societății contemporane lui, fanatic iubitor al trecutului nostru istoric, înalt-mesager al cultului Voievozilor Basarabi și Mușatini, Român Absolut care își iubește fanatic Neamul Său și urăște fanatic pe dușmanii răi ai Neamului Său - Grecii, Rușii și Evreii. Întreaga revoltă metafizică, istorică și politică a lui Eminescu, ***aici*** se găsește, tumultuos exprimată. Poezia lui Eminescu este expresia liric-metafizică a gândirii sale politice. Gânditorul politic l-a precedat și născut pe marele liric-metafizician; spiritul său integral românesc (Iorga afirma că Eminescu este *"expresia integrală a sufletului românesc"*) a născut spiritul său universal; din naționalistul Eminescu izvorăște universalul Eminescu. ***Ci nu invers.*** Intuind bine acest adevăr, Arghezi a scris inspirat: *"Fiind foarte român, Eminescu este universal"*. Rareori s'a întâmplat, în creația unui om de geniu, o mai perfectă unitate de viziune ideatică, o mai deplină armonie, precum în cazul poeziei și gândirii politice eminesciene. Cred că această complementaritate bună, fericită, a poeziei sale senin-astrale cu gândirea sa politică fanatic-naționalistă, îi conferă lui Mihai Eminescu majestatea de prinț al Spiritului Divin și umilința de Apostol al Neamului Românesc. Înalt-divin ca Iisus, umil-uman ca El...

Am ajuns la treapta supremă a spiritului eminescian - sinteza gândirii și creației sale - poezia sa nemuritoare. În ce consistă patriotismul Operei Poetice a lui Eminescu, de vreme ce Poetul Național al Românilor nu a scris nici o poezie patriotică în sensul didactic al cuvântului? Nici ***Scrisoarea a III-a,*** nici ***Doina,*** nu sunt poezii patriotice propriu-zise; ***Scrisoarea a III-a*** - la proporții reduse, dar de măreție egală - asemenea Iliadei homerice și a ***Eneidei*** virgiliene; ***Iliada*** glorifică vitejia grecească; ***Eneida*** exprimă literar mitul nașterii Romei; ***Scrisoarea a III-a*** glorifică vitejia românească la 1400, sub domnia lui Mircea cel Bătrân, prin contrast cu prezentul contemporan Poetului, și se încheie printr'un blestem păgân-creștin; ***Doina*** este testamentul politic al Poetului Național (primele patru versuri prefigurează România Mare: *"Dela Nistru pân' la Tisa / Tot Românul plânsu-mi-s'a /Că nu mai poate străbate /De-atâta străinătate"*; ultimele versuri blestemă absolut pe toți străinii și dușmanii Neamului Românesc și ai Statului Român). Și aici, trebue să ne înălțăm la ***idee***, adică să vedem pădurea de copaci.

Autenticul patriotism al poeziei lui Eminescu consistă în harul divin grație căruia el a înnobilat sfânta limbă românească - zestrea cea mai aleasă a seminției noastre. Limba este spirit; ea purcede din spirit și se răsfrânge în spirit; fecundația este mutuală. Spiritul limbii române s'a răsfrânt în spiritul eminescian, fecundându-l; la rândul său, spiritul limbii române este fecundat de spiritul eminescian, care îi conferă o armonie celestă și o muzicalitate sacrală. Grație geniului eminescian, limba română dobândește universalitate, românescul se înalță la universal. Pildă majoră că ***patriotismul este transcendere în spirit, ci nu întemeiere de fapt.***

În ***Spațiul Mioritic,*** genialul filosof al culturii Lucian Blaga reflectează profund: *"Coșbuc este mai aproape de fenomenele românești. Eminescu este de un românism sublimat, transfigurat, mai aproape de ideea românească. Eminescu este legitimitatea românească de drept divin în fața existenței"*. În cuvintele noastre: Coșbuc este Poporul Român; ***Eminescu este ideea Platonică de Popor Român.***

LUCEAFĂRUL

Te recitesc și iar te recitesc
Sorbind mereu din slova-ți minunată
Și'n crepuscul adesea te zăresc
Rătăcitor pe bolta înstelată.

În codrii de aramă când pătrund,
Îți simt prezența vie lângă ape,
Când ciutele în noapte se ascund
Și căpriorii vin să se adape.

Și dacă ramuri bat la mine'n geam
Și-mi amintesc necontenit de tine,
E că în gând și'n suflet eu te am
Și cartea ta e veșnic lângă mine.

Din valurile vremii ne-am ivit
Și vânturile peste tot ne poartă,
Spre steaua ce de mult a răsărit
Dar rătăcește'n Galaxie, moartă.

Vor trece anii ca și norii'n cer
Și ploile vor șterge urma noastră,
Ne vom întoarce iarăși în eter,
Tu vei rămâne tânăr, Floare-Albastră.

Când șipotesc izvoarele'n amurg
Și lebăda se duce să se culce,
Din teiul sfânt, la Bellu, picuri curg,
Ca un balsam, să-ți fie somnul dulce.

Atâtea generații te citesc
Sorbind mereu din slova-ți minunată,
Pe bolta nemuririi te găsesc,
Luceafăr ce n'apune niciodată.

George GEORGESCU

FERICIREA PE CARE AM CUNOSCUT-O ÎN ÎNCHISOARE

Nicole Valery GROSSU

Şocul arestării fusese atât de tare, încât mă îndepărtase - nici nu mai ştiu pentru câte ore - de Acela căruia îi predasem viaţa cu un an în urmă. Teama, gândurile grele şi, poate chiar, zadarnice mă separaseră, în tot acest timp, de El. Ce slabă este natura umană! Cum am putut, în loc să-L chem pe Dumnezeu şi să-I cer ajutorul, să irosesc atâtea ore în starea aceasta de prostraţie şi să mă las în voia a tot felul de cugetări nechibzuite? Căci acum, celula mea era plină de sfinţii Săi îngeri. Însă nu datorită unui strigăt, a unei chemări trăiam acest sentiment al prezenţei divine: ea venise dela sine, în chip misterios, în sprijinul meu! Încă odată, slăbiciunea mă învinsese, întunecându-mi starea de beatitudine în care mă găseam...

Uitând lumea de afară, căzui în genunchi pentru a mă ruga: *"Iisuse, Dumnezeul meu, în puţinătatea mea sufleteasca Te-am părăsit atunci când ar fi trebuit să strig către Tine din cea dintâi clipă a captivităţii mele! M'am lăsat furată de sărmanele mele simţăminte omeneşti, neglijând faptul că Tu erai lângă mine, la dispoziţia mea, pentru a mă întări, a mă consola, a-mi da curaj şi speranţă! Iartă-mi lipsurile şi credinţa mea şovăitoare! Tu ştii ceea ce-mi trebue acum. Tu-mi cunoşti slăbiciunea şi-ai venit la mine Doamne, ca să-mi înmiresmezi celula, sufletul, duhul cu prezenţa Ta binefăcătoare şi ajută-mă să-mi înfrâng suferinţa, fiindcă sunt şi săracă, şi nevrednică eu, copilul Tău!"*

Nu găsesc cuvintele care să poată exprima uşurarea pe care mi-a adus-o murmurul rugăciunii mele. Mă simţii, deodată, atât de liberă! Da, păcii şi bucuriei care mă copleşiseră, se adăuga şi senzaţia libertăţii interioare, cea pe care o resimţi când te-ai împăcat cu Dumnezeu. Cel care se oferă lui Iisus, prin convertire, păşeşte peste diferitele etape ale încercării, pe măsura trăirii sale în conformitate cu adevărata învăţătură. Momentul culminant este acela când te simţi definitiv eliberat de păcatele trecutului, atunci când trăiai după poftele lumeşti, urmând o cale trasată de tine însuţi, încrezându-te în spiritul tău infirm şi în felul de a vedea în mod denaturat această lume. Întâlnindu-l pe Iisus, deplin conştient de sărăcia şi de amăgirea unei vieţuiri vinovate, iar El devenind unica ta nădejde, crezând în puterea iertării dobândite prin sângele Său vărsat pe lemnul Crucii pentru izbăvirea întregei umanităţi, Îl rogi să te primească în rândul acelora pe care jertfa Sa i-a purificat, şi această întâlnire cu Hristos îţi aduce, înainte de toate, o intensă senzaţie de libertate. Insuportabila greutate a păcatelor, pe care duhul Său ne-a ajutat să le recunoaştem, încetează pe neaşteptate să apese pe umerii noştri umiliţi, încât putem, de aci înainte, să respirăm nestânjenit. Mărturisirea şi iertarea păcatelor ne-au făcut liberi...

Trăisem despărţită de Iisus din momentul arestării până în clipa când, graţie harului divin, simţii prezenţa Sa. Toate orele petrecute departe de El, le vedeam irosite, pierdute, inutile. O, cum le regretam, nu numai în rugăciumea mea, ci amintindu-mi fără încetare, de primul meu contact cu acest nou mediu reconfortant. Şi astăzi, încă, regret că n'am păşit pragul celulei mele ţinându-l pe Iisul de mână. Cu El, tot acest timp ar fi fost plin de fericire şi de stăpânire de sine. Eu ştiam, totuşi, simţeam c'am fost iertată, că o nouă etapă a eliberării a început în viaţa mea creştină. Chiar dacă, dăruindute lui Iisus, aluneci şi cazi, graţie iubirii Sale, recunoscându-ţi greşeala, chemându-L în ajutor. El îţi redă, prin iertare, aripile libertăţii, mutilate pentru o vreme.

Există, oare, cuvinte care să exprime fericirea desăvârşitei părtăşii cu Iisus ? Treceam prin momente de extaz şi murmuram:*"Doamne, cum aş putea să împărtăşesc aceasta cu alte deţinute? Nu ca să mă fălesc, dar aş fi vrut atâta să le îndemn să se arunce şi ele în braţele Aceluia care este sfânt!"* Când lumina cuprinse sufletul şi inima mea, devenii asemenea unui copil care primea minunate cadouri fără să le fi meritat, şi mă ruşinai de lipsurile începutului meu de viaţă captivă...

• • •

Îmi dădeam, din ce în ce mai mult, seama, că închisoarea era o favoare pe care Dumnezeu mi-o acorda ca să mă pot reabilita, pentru ca suferinţele care vor urma să mă găsească în pace şi cu mine însumi şi cu El. Arestarea mea nu era, de fapt, decât o întâlnire la care Iisus mă invita pentru a mă ridica în culmea fericirii! Murdăria patului, foamea, chiar şi gândul la ai mei, rămaşi acasă, nu mai constituiau o povară.

Cum aş fi fost în stare să mai acuz pe cei care m'au arestat? Trebuia, dimpotrivă, să-i binecuvântez pentrucă nu erau decât o unealtă în mâna lui Dumnezeu, pentru a mă atrage la El şi a mă purifica. *"Nu, nu voi m'aţi arestat!"*, vorbeam cu mine, gândindu-mă la poliţişti: *"Nu sunt vinovată cu nimic faţă de voi. Hristos este Cel care m'a invitat în această închisoare, ca să parcurg, împreună cu El, o bucată de drum, ca să-mi descopere ce înseamnă veritabila iertare a păcatelor şi fericirea de neşters a împăcării cu Dumnezeu. Voi nu mi-aţi făcut nici un rău şi nu-mi puteţi face, nicicând. Deoarece sunt gata să sufăr trupeşte. Puteţi, chiar, să mă ucideţi, însă sufletul meu aparţine lui Iisus."*

Am ajuns la concluzia biblică şi anume că ***"Domnul este de partea mea"***, prin îndurarea Sa şi prin dragostea Sa nemărginită, iar eu, la rândul meu, îmi luai angajamentul să nu-L mai părăsesc, căci, dacă El este ***"locul meu de scăpare şi cetăţuia mea"***, se cade să-mi aleg eu însumi, în mod liber, urcuşul pe stâncă şi intrarea în cetăţuia ocrotitoare. Totul ne stă la dispoziţie, însă depinde de noi ca să profităm de ceea ce El ne oferă. Or, eu mă aflam, într'adevăr, ***"sub ocrotirea Celui Prea Înalt"*** (Psalmul 91, 1-2). De aceea, eram hotărîtă să-I rămân credincioasă, să nu mă sprijin decât pe El, să accept binele şi răul ca pe un dar din partea Sa. Doream ca timpul pe care-l aveam de trăit de aici înainte să fie o şcoală pentru a-L cunoaşte şi a crede în El mai mult, în scopul purificării mele, prin suferinţă, de toate urmele unui trecut ruşinos...

Întinsă pe pat, nu puteam să ţipesc, deşi ştiam că a doua zi va trebui să-mi continui *"manejul"*, umblând cu paşi mari, fără oprire, de-a lungul celulei, fără să am dreptul să mă aşed, cu excepţia orelor de masă. Speram să rezist, căci sufletul îmi era liniştit în certitudinea pe care o aveam că nu mai sunt singură, ci sub ocrotirea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, o voce îmi bâzâia neîntrerupt la ureche: *"Cum socoteşti, tu, să capeţi ajutorul Domnului, cât timp n'ai făcut altceva decât să suporţi urmările fidelităţii tale faţă de lume? Pentru ceea ce ai făcut din motive politice vei fi întrebată la anchetă. Tu nu eşti din rândul celor care au fost închişi, interogaţi, pedepsiţi pentrucă au stăruit să-L mărturisească pe Hristos şi să-I vestească învăţătura... Aceştia pot să implore ajutorul lui Dumnezeu, fiindcă L-au glorificat... Dar că tu vrei să te arunci în braţele Sale... îţi trebue o oarecare doză de obrăznicie!..."*

Aceste deznădăjduitoare tentaţii îmi stăpâneau inima şi-o răneau. Eram, pur şi simplu, împărţită între convingerea profundă că Dumnezeu mi-a iertat totul şi un sentiment care, infiltrându-se ca un şarpe veninos, izbutea să-mi otrăvească bucuria libertăţii totale, dăruită de Dumnezeu, îndeosebi după agitaţia celor două nopţi de nesomn, când reuşii să scot în evidenţă tot răul care era în mine. *"Doamne, cu toate că nu sufăr pentru cauza Ta, ajută-mă să mă comport creştineşte, deşi nu Te-am mărturisit în zilele libertăţii, timp de atâţia ani; să pot, măcar acum, să te proslăvesc, până la capăt, în puşcărie, înaintea tuturor, dela gardianul care mă supraveghează până la tovarăşele mele de nenorocire pe care le voi întâlni într'o zi, căci n'am să rămân, fără îndoială, veşnic singură, într'o celulă..."*

• • •

Dacă putui rezista, la torturile folosite de anchetatorii Securităţii, cu perseverenţă, cu dibăcie şi, mai ales, cu o cruzime rară, aceasta se datoreşte numai şi numai rugăciunii. Mă scăldam, ca să zic aşa, în rugăciune şi în cuvintele sfinte ale Scripturii, ceea ce mi-a permis să îndur toate chinurile, fără să implic alte persoane, pe care satrapii mei nocturni îi vroiau incriminaţi prin *"declaraţiile"* mele.

Un alt lucru m'a susţinut: încredinţarea că numeroşi credincioşi români stăruiau în rugăciune pentru mine. Le simţeam gândurile pioase împreunându-se cu ale mele şi, în mare parte, graţie lor, veneau îngerii să mă îmbărbăteze. Da, toate aceste strigăte către Dumnezeu au fost ascultate: rugile măicuţei mele (am aflat aceasta mai târziu, după eliberare, că ea se ruga, noaptea, ore în şir) şi cele ale unui grup de credincioase, care posteau în fiecare Vineri şi se întruneau să se roage pentru mine...

Cel rău, Ispititorul, încercă în multe rânduri să mă îndepărteze dela calea cea dreaptă prin oboseală şi nenumărate frământări. Dar, slavă Domnului, totul a fost în van! Parcă pluteam neîncetat, dincolo de zidurile puşcăriei, ridicată de îngerii mei păzitori deasupra durerilor şi-a depresiunilor trupeşti. Devenisem un punct de întrebare pentru conducerea închisorii, care se întreba, probabil, de unde provenea rezistenţa mea. Nu pot să nu mărturisesc că îngerii mei păzitori nu m'au auzit plângând, câteodată. Ba, uneori, protestam la interogatorii

Continuare în pag. 15

În duh şi adevăr

GÂNDURI LA ÎNCEPUT DE AN

Sergiu GROSSU

Dela reîntoarcerea mea în ţară, după 27 de ani de exil, însoţind sicrirul soţiei mele (care, plângând pe patul ei de boală mă ruga s'o duc la Bucureşti, ca să fie îngropată în cimitirul Sf. Vineri, *"lângă părinţii şi strămoşii"* pe care nu i-a uitat niciodată), n'am încetat să-mi aplec privirile sufletului şi ale minţii asupra situaţiei politice, sociale, culturale şi bisericeşti din România convalescentă postceauşistă, care - din nefericire - n'a reuşit să se ridice din ţărâna şi cenuşa strivirii pe care i le-au lăsat jumătatea de veac trăită sub blestemnul totalitarismului marxist-leninist.

Cu îngăduinţa cititorului, vreau să iau în discuţie bilanţul duhovnicesc pe care şi-l face apostolul Pavel, adresându-se ucenicului Timotei: ***"M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa"*** (2 Timotei, 4.7). Bilanţul acesta reprezintă însuşi sensul adevărat al adevăratei trăiri creştine, în întreita sa realizare: ***luptă, alergare, credinţă***. De aceea, se impune, cu tot dinadinsul, să ne întrebăm fiecare, la acest început de an nou, verficându-ne întortocheatele cotloane ale interiorităţii noastre dubioase: ***Ce-am făcut în cele 365 de zile ale anului de-abia expirat?***

Şi fiindcă ţara noastră mai este încă o ţară creştină (şi nicidecum *"laică"* cum se pretinde, de pildă, Franţa), îmi permit să spun că şi preşedintele Statului şi primul ministru şi şeful partidului *"creştin-democrat"* şi oricare vârf al culturii româneşti, ar trebui să-şi pună întrebarea obligatorie: ***Ce-am făcut pentru România, de când ne aflăm la putere?*** Am luptat suficient şi cu folos naţional *"lupta cea bună"*, şi această indispensabilă luptă a fost *"lupta credinţei"*, recomandată de sfântul din Tars, sau, pur şi simplu, lupta unei ambiţii egoiste? Am alergat în vederea realizării poruncilor lui Dumnezeu, sau ne-am lăsat legănaţi de pasiuni şi tentaţii josnice, fără să ne isprăvim *"alergarea"* slujirii Neamului, respectiv alergarea spre Bine, spre Adevăr, spre Lumină? Am fost, ne-am dat silinţa să fim mereu, în toate împrejurările, indiferent de treapta şi rangul la care am ajuns, ***să fim creştini autentici,*** conform Evangheliei? Cu alte cuvinte: ***"am păzit credinţa"*** acolo unde ne aflăm cu ajutorul lui Dumnezeu, şi nu cumva ne-am obişnuit cu întunericul celor 45 de ani de comunism, crezând într'o ***falsă lumină*** - în lumina întunericului ateist, cu care duşmanii creştinismului se sileau să *"lumineze"* societatea românească, justificând prigoanele, abuzurile şi nedreptăţile sociale, teroarea şi lupta de clasă, în virtutea unei lumini ideologice care nu era decât minciună şi beznă?

Să ne amintim de cuvintele prăpăstioase ale scriitorului Mihail Sadoveanu, care afirma, fără nici un pic de ruşine, imediat după instaurarea regimului comunist, ***că lumina vine dela Răsărit,*** din satele şi oraşele cu biserici distruse şi, probabil, din văgăunile înzăpezite ale Siberiei... Or, Lumina - adevărata Lumină - nu poate veni nici dela Răsărit, nici dela Apus; ea vine, în mod inevitabil, numai de Sus, adică direcţia acestei Lumini este verticală, ***"pogorîndu-se"*** - cum citim în epistola Ap. Iacov - ***dela Tatăl Luminilor"*** (IACOV, 1.17).

Iisus se recomandă astfel: ***"Cât sunt în lume, sunt lumina lumii"***. Deci şi lumina patriei noastre. Lumina tuturor compartimentelor societăţii în care trăim şi despre care proorocul scrie: ***"Nu soarele îţi va mai sluji ca lumină ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei, ci Domnul va fi lumina ta pe vecie"*** (ISAIA, 60.19). ***Nu*** este permis ca un fiu al Bisericii, născut din Lumină, să mai prezinte în viaţa sa pete, umbre, eclipse. Noi trebue să tindem a deveni, măcar de azi înainte, ***"fii ai Luminii şi fii ai Zilei"***, strălucind ***"în mijlocul unui neam ticălos şi stricat"***, ca nişte ***"lumini în lume"*** (FILIPENI, 2.15-16).

Să ne ferim de situaţia în care se găsesc foarte mulţi din fraţii noştri *"creştini"* - fie din Exil, fie din ţară - care zac în întuneric, închipuindu-şi că întunericul acesta este lumină. Privind în jurul nostru sau citind presa cotidiană, constatăm că nu puţini sunt aceia care se zbenguie în întunericul a tot felul de răutăţi şi păcate (alcoolism, desfrânare, homosexualitate, adulter, afaceri necinstite) şi ***cred că luminează***, că strălucesc prin şmecherii, prin minciuni, printr'o excelentă poziţie socială, sau prin activitatea lor prolifică: universitară, ştiinţifică, culturală, politică. Alţii se complac în întunericul agnosticismului, străini de Dumnezeu şi de Hristos, indiferenţi la soarta Bisericii şi la problemele spiritualităţii creştine, închipuindu-şi că pot radia propria lor lumină - ***lumina ipotetică*** a unei relaţii infatuate. După cum ne este interzisă ***slujirea la doi stăpâni*** - şi lui Dumnezeu şi lui Mamona - tot aşa nu putem fi în acelaşi timp ***şi*** întuneric ***şi*** lumină.

Evanghelia ne atrage atenţia că ***"Dumnezeu e lumină şi în El nu este întuneric"*** (1 IOAN, 1.5). Trăind în întunericul dezmăţului şi, ca atare, luând parte ***"la lucrările neroditoare ale întunericului"***, la faptele ruşinoase ***făcute "în ascuns"*** (EFESENI, 5.11-12), menţionate de Apostolul Pavel, este normal să urîm Lumina, să fugim de Lumină, să devenim vrăjmaşii Luminii, deoarece ne găsim în zona de dominaţie tiranică a Întunericului. Trăind ***fără*** Lumină, adică fără Hristos, care este şi rămâne, până la scurgerea vremurilor, ***"Lumina lumii"*** (IOAN, 8.12), adevărata Lumină ***"care luminează pe orice om venind în lume"*** (IOAN 1.9), este de asemenea, normal să devenim, precum ne avertizează Scriptura, ***"fără pricepere, fără dragoste firească, fără milă"***, mai bine zis fără prerogativele Luminii.

Acum, la început de nou an, să deschidem cartea prooroocului Isaia (capitolul 58, dela versetul 9 în jos), ca să vedem ce vrea Dumnezeu dela noi: ***"Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, ameninţările cu degetul şi vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime..."*** Va răsări, prin urmare, peste întunecîmea urmaşilor materialismului ateu, peste toţi necredincioşii şi agnosticii din România, pe care-i stânjeneşte viaţa de lumină a copiilor lui Dumnezeu şi lupta voluntarilor Crucii pentru Adevărul care ne face liberi. O luptă care presupune a avea o permanentă stare de incadescenţă revoluţionară.

Ceea ce are nevoie ţara noastră, în acest prag al anului 2000, este imperativul unei noi revoluţii, care este ***revoluţia creştină***, preconizată de Evanghelie, revoluţia interioară a înnoirii, a conversiunii, a învierii omului, a schimbării individuale, ca arvună a viitoarei schimbări sociale. Fără această răsturnare a structurilor lăuntrice, în Dumnezeu, reforma societăţii căreia aparţinem va reedita erorile orânduirii înlăturate sau va perpetua abuzurile puterii politice izgonite.

Numai o reformă spirituală, prin intervenţia Duhului Sfânt şi printr'o activitate misionară desfăşurată sub faldurile binecuvântate ale steagului creştin de luptă, va face să dispară din societate covârşitoarele infirmităţi sufleteşti. Şi toţi îndrăciţii, toţi orbii şi slăbănogii, toţi gârbovii şi lunatecii, toţi leproşii şi surdo-muţii morali se vor întoarce la Dumnezeul cel viu şi adevărat, care nu ***"oboseşte iertând"***, care ***"iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul"*** (EXOOD, 34.6-7).

În locul unei politici a revoluţiei din afară, a unui ideal politic pieritor şi insuficient, noi preconizăm politica unei explozii misionare, aidoma celei stârnite, cu 77 de ani în urmă, de preotul transilvănean Iosif Trifa, fondatorul mişcării ortodoxe *"Oastea Domnului"*, prin care poporul nostru, reîncreştinat, va putea grăbi renaşterea ţării şi schimbarea la faţă a pământului românesc.

UN ALT 23 AUGUST ?

——Gh. BUZATU——

...Olé, Olé, Ceaușescu nu mai el Cine nu-și mai amintește? Era, se știe, strigătul de bucurie al mulțimii. Era semnul triumfului revoltei populare prioritar anticeaușiștă, și abia în cele din urmă anticomunistă, desfășurată în perioada 14-22 Decembrie 1989. Schimbând ce-i de schimbat, evenimentele din perioada respectivă amintesc de cele desfășurate în Rusia în timpul Revoluției din Februarie 1917. Inclusiv din punctul de vedere al ramificațiilor și implicațiilor externe, direcție din care soseau impulsuri pentru ceea ce, mai târziu, s'a numit *iugoslavizarea României*. Ceea ce a urmat după plecarea lui Ceaușescu, în 22 Decembrie 1989, la ora prânzului, s'a numit impropriu revoluție. A fost exact ca în Rusia, unde Revoluția din Octombrie s'a confundat cu insurecția din Petrograd în urma căreia, prin lovitură de stat, s'a instalat guvernul bolșevic al lui V.I. Lenin. Ceea ce în fond a marcat debutul unei revoluții despre sfârșitul căreia nimeni n'a mai vorbit până la colapsul URSS din Decembrie 1991.

În România, la fel, lovitura de stat, desfășurată obligatoriu într'un cadru intern și internațional prestabilit, a constituit semnalul trecerii dela revolta spontană a poporului român la revoluția planificată, care, după toate aparențele, încă nu s'a încheiat?! Iar, așa după cum au observat Curzio Malaparte și Ignazio Silone pentru asemenea ocazii prea puțin s'au schimbat în raport cu anul 1917, când L.D. Trotki and Co. recomandau: *"Pentru a prelua puterea într'un stat modern este nevoie de o trupă de asalt și de specialiști: echipe de oameni înarmați, aflați sub comanda unor ingineri"*. *Toma Cinicul* al lui Ignazio Silone este tot atât de direct: *"Arta comploturilor și a atentatelor este destul de fină și nu poate fi lăsată la voia întâmplării. Comploturile și atentatele cele mai reușite sunt, firește, cele pe care le pregătește poliția. Ar fi suficiente acestea pentru a justifica existența beneficei instituții. Dar revine aspirantului la dictatură știința de-a exploata imediat efectul respectivelor comploturi și atentate. În general, complotul sau atentatul cel mai eficace este acela în care <inamicul intern>, adversar ireconciliabil al proprietății, al credinței și al bunelor moravuri, se dezvăluie ca făcând parte din aceeași gașcă cu <inamicul ereditar de peste granițe>"*.

A reprezentat un avantaj - ori, mai degrabă, un dezavantaj? - faptul că *"revoluția română"* s'a desfășurat în văzul lumii: evenimentele dela București și, apoi, din restul țării s'au transmis din prima clipă la TVR, astfel că, șansă nemaiîntâlnită, telespectatorii din România și de aiurea le-au putut urmări în direct. În fapt, încă din start, așadar, a funcționat cu deosebit succes, pe plan intern și internațional, dezinformarea, subversiunea. Potrivit studiului clasic din 1972 al lui Riger Mucchielli, subversiunea presupune montarea unei *revoluții voluntariste*. *"Importantă nu este* - sublinia același - *realitatea vieții, ci ceea ce cred oamenii"*; iar, în context, *"găsirea cuvintelor care au efect e mai importantă decât analizarea datelor obiective"*. Cu alte cuvinte, exact ca'n România anului de grație 1989!

Despre evenimentele din România s'a făcut caz încă din cursul desfășurării lor cum că ar fi reprezentat *prima revoluție din Istorie transmisă, desfășurată în fața camerelor de filmat!* Era ceva nemaiîntâlnit... *"Revoluția română"* s'a impus fără dificultate atenției opiniei publice mondiale. Dacă ne amintim bine, nu pur și simplu, ci în acordurile *Lambadei*. Pentru ca, în perioada imediat următoare, *"revoluția"* să se stingă pe aceeași melodie, adică tot în ritmurile *Lambadei*. Dar, cu adevărat, s'a terminat cumva *"revoluția"*? După cum am precizat, nicidecum. Atâta doar: că ea le-a fost *furată, sechestrată* Românilor, și a rămas astfel până în ziua de azi!

În fapt, conștient ori nu, apogeul evenimentelor din Decembrie 1989 a constituit, în același timp, și punctul de cotitură pe panta regresului. El a survenit chiar la 25 Decembrie 1989, o dată cu faimosul *"proces"* al Ceaușeștilor, încheiat nu cu execuția, ci cu abominabila masacrare a cuplului. Efectul întâmplării a fost, bineînțeles, detestabil. Pretutindeni, și nu în cele din urmă în România. Mai cu seamă că *Numărul 1* și *Numărul 2* ale fostului regim au fost torturați și asasinați în Sfânta Zi de Crăciun. Sfântă, la Români, și nu numai la ei. *De ce atunci?* Un răspuns clar încă n'a fost dat, nici aflat. Deși întrebarea în sine, fără îndoială, i-a frământat și va continua să-i obsedeze mai cu seamă pe *"actorii"* dramei. Mai ales că astăzi, după un deceniu, când oricine este tentat la un bilanț, cei mai mulți ne gândim la *rezultatele reale* ale răsturnărilor din '89. Întrucât, în adevăr, unde ne-a condus *Evenimentu'*? Să fim bine înțeleși; avem în vedere rezultatele care ar trebui să decurgă din *esența faptelor* întâmplate. În România și în tot *"Iagărul comunist"* european care s'a prăbușit în urmă cu zece ani.

Mai zilele trecute, când s'au celebrat zece ani dela căderea *Zidului Berlinului*, principalii eroi ai întâmplării au comis eroarea de a vorbi în public despre cele *ce* și *cum* s'au petrecut. N'au spus totul, dar suficient de multe pentru a îngădui anume concluzii. M.S. Gorbaciov, George Bush și Helmuth Kohl, căci despre ei este vorba, s'au grăbit să evidențieze cum că demolarea *Zidului* s'a înfăptuit de sus în jos, iar nicidecum viceversa. Consecința? E lesne sesizabilă astăzi în Europa: *Zidul* propriu-zis nu mai există; pentru Berlin, redevenit capitală a Germaniei, el rămâne o dezagreabilă amintire; numai că *Europa continuă să fie divizată, împărțită de unul sau chiar mai multe ziduri reale ori imaginare*, întocmai - dacă nu mai rău ? - ca în toiul *"războiului rece"*. Cum aceasta? Și învinși, și învingătorii din 1989, mai mult decât sigur, au pornit dela premise false, s'au întemeiat pe calcule greșite, apoi s'au păcălit reciproc, iar în prezent *"realitățile"* îi obligă la acțiuni lipsite de perspectivă. Cu prilejul recentei aniversări, M.S. Gorbaciov nu a ascuns că era total dezamăgit la un deceniu după ce a fost de acord cu distrugerea Zidului Berlinului: *"Statele Unite au experimentat în Kosovo o nouă metodă pentru a pune capăt conflictelor și rezultatul este o victorie militară și un dezastru politic, contrariind în plus Rusia, India și China... La un colocviu, Președintele Clinton a declarat în prezența mea că, grație lui Dumnezeu, secolul XX a devenit un secol american și următorul secol va fi și mai american. Am rămas mut. Dar i-am replicat două luni mai târziu în ziarul <The New York Times>, citându-l pe John Kennedy, după care o lume cu un viitor american va fi o lume fără viitor!"*

Orice studiu nepretențios poate lesne convinge că, în fond, căderea Zidului Berlinului nu a semnificat mai mult în viziunea Occidentului decât *reafirmarea valabilității Acordurilor dela Yalta din Februarie 1945*, cu o singură și neînsemnată modificare: deplasarea *"Cortinei de Fier"* ce fusese proiectată pentru Europa din zona Berlinului cu câteva sute de kilometri mai spre Răsărit!

Revenim însă la evenimentele din România, în privința cărora cititorul dispune de-acum de o bogată literatură, însumând relatări ale ziariștilor, monografii ale istoricilor, cele mai multe lucrări cu caracter memorialistic, volume de documente, studii și articole diverse, sinteze și eseuri etc. Să remarcăm că unele titluri reprezintă *contribuții importante*, peste care, mai mult ca sigur, istoricul de mâine nu va putea trece cu ușurință. Să consemnăm, de asemenea, că evenimentele din Decembrie 1989 au stăruit în atenția istoricilor profesioniști români sau străini. Reținem, dintr'o lungă listă, studiile și documentele reunite în volumul colectiv *Armata Română în revoluția din Decembrie 1989* (București, *Editura Militară*, 1998) ori însemnările memorialistice ale lui Michael R. Beschloss, istoric, și Strobe Talbott, ziarist și oficial al Departamentului de Stat al SUA (vezi *La cele mai înalte nivele. Relatare din culisele puterii referitoare la sfârșitul Războiului Rece*, traducere, București, Editura Elit, 1995).

În același context, ne referim la cartea generalcolonelului în rezervă Constantin Olteanu, care, deși stăruie asupra evoluției României în cadrul organizației Tratatului dela Varșovia dintre 1980 și 1985, valorifică în anexă mai multe documente, inclusiv stenograma (cunoscută) a ultimei întrevederi M.S. Gorbaciov - N. Ceaușescu, *România - O voce distinctă în Tratatul dela Varșovia. Memorii 1980-1985*, București, Editura Aldo, 1999). De remarcat că documentului menționat i se adaugă relatările generalului Constantin Olteanu ca participant la ultima ședință a Comitetului Politic Consultativ al Tratatului dela Varșovia tot din 4 Decembrie 1989, dela Moscova, unde participanții au fost confruntați cu un veritabil duel Gorbaciov-Ceaușescu. Martorul a reținut că, în timp ce în ședința plenară a CPS-ului a cuvântat Gorbaciov, Ceaușescu *"era plictisit, aparent absent privind ostentativ mai mult în altă parte decât la vorbitor"*. În intervenția sa, Ceaușescu, *"nu a făcut aprecieri asupra informării și nici asupra prestației lui Gorbaciov la Malta, cum procedaseră ceilalți. A declarat că se manifestă o ofensivă generală a imperialismului împotriva socialismului și, ca susținere, s'a folosit de un buletin <<Agerpres>> (primit în timp ce se afla în sală), citând dintr'o declarație făcută, în drum spre Bruxelles, de George Bush, care, între altele, se referea la întărirea NATO. <<Cum se împacă - întreba retoric liderul român - ceea ce s'a spus aici cu privire la îmbunătățirea relațiilor dintre cele două blocuri militare, cu declarația președintelui american?>> Totodată, el a cerut să înceteze acțiunea de discreditare a foștilor conducători înlăturați dela conducere în unele țări socialiste..."*

După o scurtă pauză, reuniunea CPS-ului din 4 Decembrie 1989 s'a reluat, Gorbaciov avansând propunerea de-a se adopta o Declarație formală prin care se recunoștea că intervenția forțelor Tratatului dela Varșovia (mai puțin, cele române) în 1968 în Cehoslovacia fusese o greșeală. Propunerea - consemnează C. Olteanu - a declanșat un *"duel verbal"* între Gorbaciov și Ceaușescu. Și memorialistul face aceste semnificative observații: *"Consider îndreptățită opinia potrivit căreia această chestiune* (condamnarea agresiunii din 1968) *ar fi putut fi convenită la Malta, pentru a da de înțeles țărilor din Sud-Estul Europei că, dacă vor trece la schimbări politice și economico-sociale, nu vor face obiectul unor intervenții militare. Declarația în cauză, pregătită din timp, nu condamna actul invaziei în termeni duri, fiind numai o scurtă evocare a dramaticului eveniment. Toate delegațiile au fost de acord cu documentul, cu excepția lui Nicolae Ceaușescu, care a ridicat o serie de probleme în dialogul cu Mihail Gorbaciov"*. Din stenograma întrevederii separate Gorbaciov-Ceaușescu este imposibil să ignorăm replica lui Gorbaciov după ce N. Ceaușescu a reușit să stabilească pentru data de 9 Ianuarie 1990 o întâlnire a primilor-miniștri ai URSS și României, N.I. Rîșkov și, respectiv, C. Dăscălescu. Atunci, liderul sovietic a conchis: *"Veți mai trăi până la 9 Ianuarie!..."* Având în vedere cele ce-au urmat, ne putem întreba, cu siguranță, ce ascundeau vorbele lui Gorbaciov: o amenințare, o premoniție sau, pur și simplu, o constatare nevinovată? În prezent, la atâția ani după evenimentele examinate, trebue să ne gândim la oricare dintre variante.

Un lucru este mai mult ca sigur. Și anume: că Kremlinului nu-i era necunoscută situația din România, fiind, în chip precis, la curent cu tentativele de a-l răsturna pe N. Ceaușescu. Nu însă fără alertarea Moscovei și fără implicarea ei. Deocamdată, până la apariția *Memorilor* lui M.S Gorbaciov (în cazul în care acesta se va dovedi un analist obiectiv), trebue să facem presupuneri ori trebue să apelăm la recunoașterile colaboratorilor săi apropiați. Sub acest aspect, ceea ce se impune pentru moment sunt asigurările ferme ale celor în cauză cum că Moscova, *chiar dacă a știut ceva despre acțiunile plănuite în 1988-1989 contra lui Ceaușescu, s'a menținut total rezervată*. Dar să-i cunoaștem pe martorii în discuție. Unul dintre ei a fost Aleksandr Iakovlev, membru al Academiei de Științe din Moscova, fost membru al Biroului Politic al CC al PCUS și președintele Comisiei de politică internațională a CC al PCUS.

Într'o convorbire din 14 Septembrie 1991, cu Lilly Marcou, cercetătoare franceză bine cunoscută și apreciată, A. Iakovlev a mărturisit: *"N'am fost în România, dar am participat, cu Mihail Sergheevici, la întâlniri cu Ceaușescu la Moscova. Convorbirile cu el, mai ales spre sfârșitul domniei lui, erau foarte penibile și încordate. Ceaușescu vorbea de una, Gorbaciov de alta: nu găseau un limbaj comun. Ceaușescu rămânea ferm pe pozițiile lui și ne critica dur: el ne reproșa că ne îndepărtăm de socialism, că <<scunfundăm nava socialistă>>, că ne eschivăm dela sprijinul internaționalist etc. Pentru noi era clar: ceea ce se petrecea în România n'avea nimic comun cu socialismul. Pentrucă doream să respectăm formele, îi descriam lui Ceaușescu socialismul la care hotărîsem să renunțăm definitiv. Și acest socialism seamănă ca două picături de apă cu socialismul românesc. Cunoscând bine starea de lucruri din această țară, ne așteptam* - a continuat, ca subînțeles, fostul demnitar sovietic - *ca ceea ce s'a întâmplat să survină în orice moment. Dar noi n'am pregătit niciodată succesiunea. N'am avut nici un contact cu reprezentantul nici unei opoziții. Am fost solicitați în această privință, dar am evitat tot timpul să ne implicăm. Aceeași linie de conduită a fost adoptată în toate țările din regiune"* (Alexandr Iakovlev, *Ce vrem să facem cu Uniunea Sovietică? Convorbire cu Lilly Marcou*, traducere, București, Editura Humanitas, 1991).

A. Iakovlev a fost întocmai confirmat de un alt personaj important, de asemenea colaborator apropiat al lui Gorbaciov: V.A. Medvedev, și el fost secretar al CC al PCUS, șef al Comisiei ideologice a CC al PCUS etc., etc. *Amintirile* sale îl introduc pe cititor în labirintul moscovit al anilor de *perestroikă* (1985-1991), detaliile furnizate dovedindu-se deosebit de interesante în ce privește culisele recunoașterii oficiale de către Kremlin a existenței originalului protocolului adițional secret al pactului Hitler-Stalin din 23 August 1939 sau *"valul 1989"* trecând peste Berlin, Budapesta, Varșovia și Sofia (vezi V.A. Medvedev, *Raspad. Kak on nazreval v <<mirovoi sisteme sotializma>>*, Moskva, *Mejdunarodniie Otnoșeniia*, 1994). Se înțelege, în atare condiții, că nu lipsesc referirile despre schimbările survenite în România. Medvedev a avut șansa de a participa la unele întâlniri ale conducerii de partid și de stat sovietice cu N. Ceaușescu ori a avut de unul singur o întrevedere cu liderul român, la 31 Ianuarie 1989, pentru care ne comunică stenograma păstrată. Cu acea ocazie, atestă Medvedev, Ceaușescu a reiterat propunerea convocării unei întâlniri a șefilor comuniști din Europa pentru a se dezbate *"soarta socialismului"*.

În raport cu A. Iakovlev, recunoașterile lui V.A. Medvedev sunt mai directe: *"Îmi reamintesc că, dela un timp, din partea unor militari și a altor forțe opoziționiste* (din România) *s'au făcut încercări de a implica conducerea sovietică în afacerile interne* (ale României). *Asemenea semnale, prin ambasadorul nostru* (la București), *au venit din partea general-colonelului* (N.) *Militaru, cu observația că mișcarea împotriva lui Ceaușescu avea destul de mulți aderenți în cercurile militare, diplomatice și altele. S'a pus problema susținerii eforturilor forțelor opoziționiste din partea sovietică. Aceste comunicări personal le-am raportat lui Gorbaciov. Hotărîrea a fost - să nu li se dea răspuns* (subl. ns.)" În asemenea condițiuni, consideră memorialistul, prăbușirea *"regimului despotic"* al lui Ceaușescu a fost inevitabilă, survenind, totuși, ca rezultat al unei *"insurecții populare"*, despre care însă nu se spune dacă a fost un corolar al intervenției *"forțelor opoziționiste"*, cauză ori efect al vreunei lovituri de stat.

În ce ne privește, ne îngăduim să conchidem că, față de lipsa unor probe arhivistice categorice, trebue să amânăm pentru moment un verdict categoric relativ la condițiile în care s'a produs lovitura de stat din Decembrie 1989. Iar, în felul acesta, va trebui să admitem că la enigmele încă nerezolvate ale cotiturii dela 23 August 1944 urmează să le adăugăm pe acelea, mult mai profunde și mai complexe, ale răsturnărilor din 22 Decembrie 1989.

FERICIREA PE CARE AM CUNOSCUT-O...

Urmare din pag. 14

contra mijloacelor folosite ca să mă facă să vorbesc... Nu pot nega de a fi fost, în anumite momente, deprimată, după ce zile întregi, eram supusă *"manejului"* și anchetelor, sau altor *"metode"*, în vederea denunțării persoanelor inocente. De câte ori nu m'am prăbușit pe cimentul celulei, plângând în rugăciunile mele și cerând ajutorul Celui de Sus! Și acest ajutor indispensabil venea întotdeauna. O putere supraomenească îmi invada sufletul, permințându-mi să continui itinerarul pe care l-am ales de bună voie...»

» Textul acesta a fost publicat, în limba franceză, în revista *"Catacombes"* (Oct.-Dec. 1991) care apărea la Paris)

Nicole V.GROSSU

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

ÎNSEMNĂRI DE DESŢĂRAT

——Nicolae LUPAN——

Ca între băcani. Dorim să ne găsim cu orice preţ ceva de lucru. Belgia însă nu are nevoie de intelectuali de alde noi, când cu ai ei nu prea are ce face. Ni se spune că noi, părinţii, trebue să mai aşteptăm. Principalul e să găsim ceva pentru copii. Şi toţi ne întreabă ce ştiu ei să facă. Şi entuziasmul de pe feţele lor se adumbreşte când le spunem că unul ştie să cânte la pian, altul - la chitară şi acordeon, iar al treilea e înnotător de forţă. Locul şapte pe Uniune!... Şi toţi râd de meseriile noastre. Mie însă nu-mi arde de râs.

Singura soluţie, zice Svetlana şi Michel d'Hoop este să se găsească vreun birou. Ne dăm acordul pentru orice. Numai birou să fie. Din Mariana, ni se spune, poate să iasă o vânzătoare de *"elită"* : cu studii, deşteaptă, frumoasă. Lui Victor, ca băiat mai mare, trebue să i se găsească un birou.

- Poate că mai întâi pentru mine? - mă bucur eu.

- Birou înseamnă a face curăţenie prin cancelarii.

La care Victor, crezând că discută *"cu intelectuali şi nu cu băcani"*, se ridică şi pleacă. Mamă-sa începe să plângă. Cu plânsul însă nu se poate face nimic. Drept care, Svetlana o duce să facă curat la o prietenă a ei. Francesca Lepiane, iar pe mine şi Victor - să vopsim pereţi şi uşi la Doamna Duren, profesoară la şcoala de secretariat, unde urmează să înveţe Mariana.

Stau şi mă întreb: de ce atâta grabă?... De parcă m'ar mâna cineva cu harapnicul. De ce chiar azi, 17 Aprilie '74, trebue să confirm dacă mă duc sau nu la lucrul ce mi se propune?

- O să poţi oare? - mă întrebă soţia... *- Să nu dormi toată noaptea, noapte de noapte?!...*

Mă invită, deci, din anticameră un omulean de vârstă mijlocie, îmbrăcat oarecum milităreşte, şi cu lulea în dinţi.

- Va să zică, sunteţi scriitor?

- Pot să fac şi alte lucruri.

- Şi de ce vă ţineau acolo fără lucru?

- Din motive politice. O singură dată mi s'a propus să mă duc administrator la o casă de nebuni.

- Nici paznic de noapte nu vă luau?

- Nu... Pentrucă am studii superioare.

- La noi se poate.

- Foarte bine, -zic.

- Da, însă nu vă pot lua... Nu sunteţi belgian.

- Păi aţi ştiut că nu am încă cetăţenie.

- Am vrut pur şi simplu să vă cunosc şi să vă zic bun sosit în Belgia!...

La Camil Biver. Scriitor şi ziarist cu renume european. Prieten al prietenului nostru Valter. Ne primeşte de parcă ne-am cunoaşte de când lumea: cu masă plină de bucate şi băuturi fel de fel. Iar întrebările nu au capăt. Şi iată că în cotidianul *La Libre Belgique* în două numere consecutive, apare schiţa-interviu *"O familie sovietică a ales libertatea"*. Totul este obiectiv şi real. Afară de numele eroilor şi locul acţiunii: Luxembourg! De ce nu Bruxelles, cum este în realitate? Pentrucă şi la Svetlana şi la mine a învins spiritul de autocenzură: ea - ca să poată face călătorii la Moscova, iar eu: - ca să nu aduc neplăceri fratelui şi surorilor din Basarabia şi dela Cernăuţi. Paradoxul este că şi dela om la om ne ferim să spunem că articolul cu pricina este despre mine şi familia mea!...

Începem să prindem curaj. Suntem invitaţi cu soţia la o întâlnire cu profesorii şi elevii dela un liceu domînican din Bruxelles. Nu mai vrem să ascundem nimic. Şi le povestim despre noi, despre pretinsa medicină sovietică gratuită, despre învăţământul politic obligatoriu. Şi Belgienii râd de se prăpădesc.

Ceea ce nu le vină să creadă este faptul că nivelul lor de trai e de zece ori mai ridicat decât acolo de unde venim noi. Socoteala e simplă: lefurile Belgienilor sunt de cinci ori mai mari, iar preţurile în magazine de două ori mai mici decât în URSS. La care cineva din sală mă întrebă de ce ei, Belgienii, fac greve?

- Întrebarea asta mi-o pun şi eu, - îi răspund.

Şi sala râde. Cel mai greu îmi vine să răspund la întrebarea *"dacă în Belgia o să ne fie mai bine decât acasă?"* Ceea ce nu pot înţelege interlocutorii mei este faptul că, adică cum să fie omul forţat să plece din ţara lui pentru nu ştiu ce conflict politic sau pentrucă a transmis la radio cântecul lui Tom Jones *"O halbă de bere pentru calul meu"* şi nu *"Şiroca strana moia rodnaia?"* Le spun că pe chestia asta am fost discutat la o şedinţă special convocată, şedinţă la care o doamnă, pe nume Eugenia Daţcaia, a întrebat în modul cel mai serios: *"Zacem loşadi pivo?" (Calului - bere?)...* Şi Belgienii râd.

Mi se pare oarecum indiscretă întrebarea dacă am avut sau nu autoturism? Răspunsul e negativ. La care, voci din sală mă asigură că în Belgia vom avea. Nu pot decât să zâmbesc. Le spun că ceea ce dorim înainte de toate e să ne *"belgificăm"* cât mai repede posibil. Şi să găsim de lucru. Pentrucă chiria trebue plătită, un tramvai trebue luat, o haină trebue cumpărată, la un film trebue de mers etc. Şi sinceritatea mea le place. De unde şi îmbulzeala din jurul nostru dela recepţia ce ni se face.

(Va urma)

EMINESCU ÎN FAŢA LUMII

——Ana POPOVICI——

Pentrucă ne aflăm într'un univers încărcat de istorie şi profundă simţire românească şi pentrucă *"poetul nepereche"*, cum a fost numit Eminescu de Titu Maiorescu, a preferat natura veşnică a munţilor şi a codrilor îndrăznesc să folosesc versurile lui Marin Sorescu şi să afirm:

"Eminescu n'a existat" ci au existat toate aceste frumuseţi ce ne înconjoară ce trebue să aibă un nume, *"un singur nume"*: Eminescu.

Cine a fost el de fapt? Aşi îndrăzni să-l numesc metaforic un *"Făt Frumos"* al pământului cu faţă îndreptată spre întreaga lume. La mai bine de un veac dintr'o veşnicie eminesciană se cuvine să afirmăm că Eminescu a fost un meteor ivit pe neaşteptate şi stins înainte de vreme. În literatura naţională a fost un poet naţional şi universal în aceeaşi vreme, un cântăreţ al tuturor simţurilor şi gândurilor ce pot frământa un suflet: poet al iubirii, al naturii, al trecutului, al cosmosului, al gloriei şi durerilor neamului său, al fericirilor intime şi al jalei universal omeneşti.

Dacă adolescenţa lui Eminescu a stat sub semnul Unirii Principatelor, a formării statului naţional, a reformelor lui Cuza, aceeaşi adolescenţă e martoră la formarea statului unitar român. În pragul dintre tinereţe şi maturitate el trăieşte clipa când ostaşii români aduc independenţa ţării dela 1877. Profunda lui dragoste de ţară, de popor constituia una din aceste temelii pe care se construieşte organic concepţia lui politică reflectată atât de des în opera literară.

În concepţia lui Eminescu tradiţia reprezintă factorul de conservare şi consolidare activă a specificului naţional al unui popor. În articolele sale politice scria: *"Dacă o generaţie poate avea un merit, meritul e acela de a fi un credincios drept al istoriei, de a purta sarcinile impuse cu necesitate de locul pe care-l ocupă în înlănţuirea timpilor"*.

Lui îi datorăm, în măsura în care nu mai datorăm altcuiva, două lucruri care ne privesc aşa de aproape: întinderea hotarelor limbii şi a graniţelor fericirii noastre.

Poezia filosofică a lui Eminescu rămâne un îndreptar permanent pentru toţi aceia care în această lume cuprinsă de febra căutărilor, caută răspunsuri la întrebările rămase până astăzi fără răspuns. Cu poezia patriotică a lui Eminescu, tineri şi bătrâni trăim împreună mândria trecutului nostru istoric şi speranţa unui viitor mai bun. Cu poezia socială a lui Eminescu trăim împreună revolta contra acelei lumi împărţite în miseri şi bogaţi şi noile generaţii găsesc în această revoltă îndemnurile către marile idealuri ale epocii actuale ce reprezintă deziderate ale umanităţii: progres şi toleranţă. Doar prin acestea putem transforma într'o realitate obiectivă dorinţa exprimată de Eminescu în poezia - *"Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie"*. De fapt patriotismul lui Eminescu, ferit de orice şovinism, sincera iubire de moşie pe care o invocă eroul său înaintea luptei dela Rovine, l-au îndemnat pe poet să caute începuturile istoriei poporului român în mitul românesc, evocând ţara de basm a zânei Dochia.

Conchid cu afirmaţia că Eminescu este cu adevărat sinteza sufletului românesc. Să nădăjduim dar că va veni o vreme când neamul nostru se va impune străinilor ca aceştia să ne înveţe limba, după cum noi învăţăm engleza ca să-l putem citi pe Byron. Numai aşa Eminescu va putea intra în circulaţia europeană pentrucă nu din traduceri ci din limba română se poate simţi frumuseţea versului eminescian.

NĂSCOCIRI ZIS FESTIVE

——Florea ARBORE——

La 31 August 1999 s'au împlinit zece ani(!) de când *"limba noastră cea română"* a fost *"aprobată"* ca limbă de stat la Chişinău. Prilej de vorbe goale de-a lungul şi de-a latul Basarabiei ciopârţite de Ucraineni şi, desigur, la radioteleviziunea naţională (sic!). Accentul este categoric: limba noastră cea română... Ca şi cum, la Chişinău, în afară de *"acestă"* limbă română ar mai exista o limbă - tot a noastră. O nuanţă de ritm şi rimă, mi se poate reproşa. De acord. Nuanţă, dar nici pe departe întâmplătoare! Pentrucă, de ce, adicătelea, nu şi *"limba noastră cea rusească?"*... O singură mângâiere în acest sens. Aceea că sute de ani limba română este cea care îi împiedică pe Ruşi şi Ucraineni în planurile lor diabolice de colonizare şi asimilare totală a Românilor basarabeni şi nord-bucovineni.

Dovezi - cât frunză şi iarbă! La Chişinău mai ales: *"si grăieşti pre pi româneşti"*, vorba neisprăviţilor Ion D. Ciobanu şi Andrei T. Borşci. Aşa mai *"zâc"* şi *"az"* cei de teapa lui Vasâli Stati şi a atâtor altora! Enormităţi ce mai trag pe linie moartă sclipirile de românism. *"Pre vă uitaţi pişti Prut"*, *"pre călcaţ în chişioare porunca"* de decenii a lui Piotr Kirilovici Lucinschi:, *"Două limbi - nu una!"* Limba română şi limba moldovenească! De unde şi două popoare! De unde şi două state! E hâtru prostu' !

Ce-i drept, ar putea fi apreciat şi ca pozitiv faptul că radioteleviziunea dela Chişinău a făcut o serie de emisiuni consacrate limbii române ca limbă străbună între Prut şi Nistru. Pe de altă parte însă o asemenea *"consacrare"* e ca şi cum neam apuca azi să născocim roata sau să facem o bicicletă de lemn.

Şi ar mai fi un paradox. Acela că destui intelectuali şi şefi de partide se declară, de ochii lumii, unionişti, dar în acelaşi timp se întreabă: *"Ce se întâmplă cu mine, să zicem, Dabija, Matei, Roşca, dacă ne (re)unim cu România?... Devenim nişte provinciali?! Bineînţeles! Ca orice ieşean, clujean, craiovean, timişorean etc"*.

Iată de ce, propriu zis, se *"comemorează"* azi la Chişinău 10 ani ai limbii române între Prut şi Nistru, deşi e limba noastră de când lumea, şi nu 10 ani ai regăsirii naţionale a Românilor de pe cele două maluri ale Prutului. Desigur!... E bine să fii deputat, şef de partid, ministru, prim-ministru, dar, ne-place-nu-neplace, ţara este una - România! Şi capitala este una - Bucureşti! Una din două: ori suntem ori nu suntem ceea ce suntem! Români, adică!

Nu e bine că la Chişinău se uită ce ziceau basarabenii cei mulţi de-a lungul tuturor celor 106 ani de stăpânire rusească: *"moscăleşte-oi învăţa / Când eu limba mi-oi uita"*. Au ei, cei dintre Prut şi Nistru, dreptul să nu ţină cont de aforismul transilvăneanului Timotei Cipariu care zicea (redau din memorie): *"Dear fi să uităm vreodată limba celor din care ne tragem mai bine să ne înghită pământul de vii"*. Mai mult ca sigur însă că aşa ceva nu se va întâmpla atâta timp cât în Basarabia şi Nordul Bucovinei va exista un tineret sănătos din punct de vedere naţional românesc, *"demn de noblеţea semin-ţiei din care ne tragem"*, cum zicea Mihai Eminescu.

VASILE BUMBAC

Arhivele cernăuţene pe care le-am frunzărit de-a lungul a 13 ani în calitatea mea de învăţător la Ţetina şi cea de redactor de limbă la cotidianul *"Bucovina Sovietică"*, o copie fidelă a celui ucrainean cu acelaşi nume, mă duceau la concluzia că Urmuzăcheştii erau *"far şi busolă"* pentru generaţii întregi de intelectuali bucovineni în orientările lor ***"curat româneşti"*** în condiţii de intensă deznaţionalizare habsburgică.

Acesta a fost şi cazul lui Vasile Bumbac care, încă elev fiind la gimnaziul din Cernăuţi, a tipărit un pliant de 6 pagini drept *"mulţămită din partea Românilor bucovineni închinată Domnului Eudoxiu de Hurmuzachi pentru neobositele-i ostenele jertfite pentru binele şi înflorirea patriei româneşti"*.

Ca profesor la gimnaziul din Suceava nu s'a lansat în politică ca atare. Toate scrierile lui însă, începând cu versurile publicate în *"Gazeta Transilvaniei"*, *"Foaia pentru minte"*, *"Concordia"*, *"Aurora"*, erau o adevărată politică de tribun al românismului din Arboroasa.

O atestă însăşi titlurile lucrărilor sale publicate în anii de studenţie dela Viena.

"Ca nimănui altuia", scria unul dintre biografii săi, îi erau deschise uşile unor aşa reviste şi ziare ca *"Albina"* din Viena, *"Familia"* şi *"Concordia"* din Budapesta, *"Foaia Societăţii"* din Cernăuţi, *"Revista Politică"* din Suceava, *"Aurora Română"*, *"Gazeta Bucovinei"* etc.

Ar fi fost însă mult prea bine dacă *"harnicul Vasile Bumbac, ca să nu rămână de căruţa împărătească"*, n'ar fi publicat *"Legenda Habsburgilor"*, *odă compusă cu ocasiunea (prilejul) jubileului domniriі de 40 de ani a Majestăţii Sale prea bunul nostru Împărat Francisc Iosif"*.

Vasile Bumbac a scris şi proză: *"Cloşca cu puii"*, *"Schiţe de escursiuni prin munţii din Bucovina"*, *"Urdzirea mânăstirii Putna"*, *"O preumblare prin Bucureşti"* etc.

"Spre sfârşitul vieţii Dl. Bumbac s'a pus să tălmăcească cartea poetului latin Virgil numită Eneida", scria undeva C. Morariu.

Nu ştiu dacă această traducere i-a văzut lumina tiparului şi nici cât a trăit autorul *"tălmăcirii"*. De aceea, voi reda doar anii când Vasile Bumbac şi-a publicat lucrările: 1862, 1864, 1874, 1878 şi 1888.

Nicolae CHISTROAGĂ

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

FARA ARMÂNEASCĂ

S'A PRĂBUŞIT ÎNCĂ UN FALNIC BRAD AROMÂN: NICU BUJIN

Patru mari şi vechi camarazi s'au stins din viaţă în cursul anului ce s'a dus. Toţi la vârste memorabile de octo şi nonogenari, în ciuda faptului că avuseseră parte de grele şi lungi suferinţe, sub toate regimurile, în ţară sau în exil. Primul care ne-a părăsit, în Aprilie anul trecut, a fost comandantul legionar Ştefan Predescu, unul din prietenii Căpitanului şi membru al corpului de elită Moţa-Marin. A urmat la 19 August 1999, ing. Tache Funda, decorat de Căpitan cu cea mai înaltă distincţie legionară, *"Crucea Albă"*, pentru vitejia lui în luptele cu jandarmii abuzivi, în timpul campaniei electorale din Decembrie 1937, când Mişcarea Legionară a ajuns la apogeu, obţinând 66 mandate în Parlamentul ţării şi era pe punctul de a prelua puterea pe cale legală democratică, aşa cum şi urmărea.

La 14 Noembrie 1999 s'a stins din viaţă la Bucureşti, avocatul bucovinean Filon Lauric, comandant legionar - principalul colaborator al Comandantului Bunei Vestiri, Vasile Iaşinschi - cel care în Aprilie 1936, în calitate de conducător al studenţimii bucovinene, a dat peste cap planul guvernului Tătărăscu de a împiedica ţinerea Congresului studenţesc la Tg. Mureş, prin blocarea la Adjud şi Ghimeş Palanca a trenurilor cu studenţi din Bucovina, Moldova şi Basarabia.

Tot în aceeaşi zi s'a stins din viaţă la Roma şi Aromânul Nicolae Bujin, comandant ajutor legionar. Stătuse împreună cu Lauric în lagărul dela Vaslui; înfrăţiţi în luptă şi în suferinţă, s'au înfrăţit şi în moarte.

Nicu Bujin - cum îi spuneau prietenii - făcea parte dintr'o familie aromână din oraşul Veria, Macedonia grecească. Născut la 1912, a urmat şcoala primară română din oraşul natal, dar studiile secundare le-a făcut în România, unde familia lui s'a repatriat în 1925, fiind printre primii Aromâni colonizaţi în Judeţul Caliacra din fostul Cadrilater. A absolvit Şcoala Normală, ajungând învăţător. Trăia atât de intens fenomenul legionar, încât s'a dăruit total Mişcării încă dela început. Având o mare uşurinţă la învăţarea limbilor străine, el vorbea curent bulgăreşte, turceşte şi tătăreşte, de care avea nevoie în activitatea sa propagandistică. Zi şi noapte cutreiera judeţul, pe jos, înfiinţând cuiburi legionare în satele de colonişti aromâni şi atrăgând simpatizanţi, chiar şi legionari, printre unii turco-tătari, care erau oameni cinstiţi, harnici, sobri şi de o moralitate severă în viaţa familială.

Nicu Bujin s'a distins încă dela început ca cel mai activ organizator pe teren al Mişcării Legionare. A fost în 1936 colaboratorul principal al avocatului Cola Ciumetti, unchiul martirului Stere Ciumetti, care scotea la Bazargic gazeta *"Legionarii"*, pe care Nicu Bujin o răspândea în judeţ, printre ţărani. În 1937, pentru activitatea lui neobosită, a fost numit ajutor al şefului de judeţ al Partidului *"Totul pentru Ţară"*, preotul Ilie Imbrescu, care locuia la Balcic, nu la Bazargic unde era sediul judeţean, încât toată munca administrativă, pe lângă activitatea organizatorică, o ducea înflăcăratul şi neobositul Nicu Bujin. După arestarea părintelui Imbrescu şi internarea lui în lagărul dela Sadaclia din Basarabia, în timpul sălbaticei prigoane carlisto-călinesciene din 1938, Nicu Bujin a preluat funcţia de şef de judeţ, fiind ajutat de Ion Caranica şi Ion Zeană. În toamna lui 1938 a căzut însă până la urmă şi el arestat şi internat în lagărul dela Vaslui. A supravieţuit ca prin minune, masacrului oribil din noaptea de 21 spre 22 Septembrie 1939, în care toţi studenţii aromâni internaţi de Poliţia şi Siguranţa din Bucureşti, au fost lichidaţi fără milă, cu toate că unii dintre ei nu erau cetăţeni români, având familiile în Macedonia, cum este cazul studentului Chiriac Carataşu dela Politehnica din Bucureşti şi al studentului absolvent Polisperhon Şupila dela Academia Comercială tot din Bucureşti.

Cel mai mare rol însă jucat de Nicu Bujin a fost în lovitura de stat dela Constanţa în noaptea de 3 Septembrie 1940. Grosul forţelor legionare care au luat parte la lupta soldată cu trei morţi legionari dintre care doi Aromâni: studentul Sterie Cavachi şi ţăranul Dumitru Caporani, au fost aduse de el, din rândul coloniştilor aromâni aflaţi în plin exod din Cadrilaterul cedat Bulgariei şi refugiaţi în Dobrogea Veche. În timpul scurtei guvernări legionaro-antonesciene, ca o recunoaştere a meritelor sale, a fost numit, scurt timp, în funcţia de şef al organizaţiei legionare din judeţul Constanţa.

După aşa-zisa *"rebeliune"* din Ianuarie 1941, Nicu Bujin s'a refugiat în Germania, unde a stat închis în lagărele naziste până la terminarea războiului. După cel de-al Doilea Război Mondial s'a refugiat în Italia, la Roma, unde s'a căsătorit cu o localnică şi are cu dânsa doi copii. În tot acest timp, bucurându-se de înţelegerea soţiei sale, el şi-a păstrat cetăţenia română şi a luptat mereu pentru cauza românească şi pentru fraţii lui din Macedonia supuşi deznaţionalizării forţate şi la tot felul de prigoniri, care de care mai diabolice. A participat la numeroase Simpozioane internaţionale, susţinând drepturile culturale legitime ale Aromânilor în toate statele balcanice, unde sunt băştinaşi nu venetici, ca celelalte popoare aşezate cu forţa peste ei. Vechi cunoscut al comandantului legionar Constantin Papanace, l-a ajutat foarte mult pe acesta, îngrijindu-se de tipărirea şi difuzarea lucrărilor lui, atât despre Mişcarea Legionară, cât şi despre problema aromână.

Nicu Bujin era un suflet mare, de o noblеţe şi o dărnicie rară. La el îşi găseau adăpost şi sprijin material şi moral toţi camarazii şi toţi Românii nevoiaşi care treceau prin Roma. Era iubit şi stimat de toată lumea şi preţuit de cercurile naţionaliste şi creştine italiene, care îl invitau des la reuniunile lor pentru a le vorbi despre fenomenul legionar.

În încheiere, menţionez că pentru intensitatea şi curăţenia trăirii lui sufleteşti, pentru calităţile lui morale deosebite, pentru neobosita şi rodnica activitate desfăşurată şi pentru toate bătăliile la care a participat cu tot elanul şi curajul tinereţii, Căpitanul i-a conferit de Ziua Bunei Vestiri, la 25 Martie 1938, gradul de Comandant Ajutor Legionar.

Transmiţând sincere condoleanţe familiei îndurerate, ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să-i aşeze sufletul de cruciat viteaz şi neprihănit în loc de pace şi odihnă veşnică. Dumnezeu să-l ierte!

Dr. Ionel ZEANA

ŞI NOI, ROMÂNI DIN SUD

Şi noi, şi noi, Români din Sud,
Şi din mai Sud aşa cum ştiţi,
De mult, de mult am fost sortiţi
De un destin ursuz şi crud

Să fim Balcanilor, din veac
De stâncă, zi de zi pilari,
Noi, picurari, noi, cârvănari:
Produs vestit LATINO-DAC!

Istoria-acolo, în Balcani
Ne-a tot uitat, parcă n'am fost
Deşi un cel mai mare rost
Avut-am ani şi ani, si ani.[1].

Noi am hrănit copii, mosnegi
De Greci, de Slavi, de Albanezi,
Dar şi de Turci! De vrei să crezi:
Şi Împăraţi, Sultani ori Regi.

Şi ne-am păstrat numele clar:
De bravi Români, cum tot ne-am spus,
Având Stăpân pe Cel de Sus!
Au căutat ei în zadar

Ne fură numele firesc
Să ne dea unul de al lor:
Noi am rămas: Nemuritor
E-al nostru nume şi... Domnesc!

Şi nu-l vom da, voi toţi să ştiţi
Chiar de ne-ati da averi întregi.
Tu, Doamne, doară înţelegi
Că i-am învins. Nedumeriţi

Ne spun acum, că suntem fraţi,
Tot Greci aţi fost şi voi atunci,
Dar vi-au schimbat cu-a lor porunci
Erau ştiţi bine: înarmaţi!

Şi alte mari şi mari minciuni
Poate ne-ar face să cedăm.
O singură voce-ascultăm:
Aceea-a sângelui. Nebuni

Nebuni şi proşti! Cum, nu vedeţi
Că Cel de Sus ne-a mântuit,
Când Ţara-Mumă ne-a găsit?
Deci vă'ntrebăm: ce tot mai vreţi?

De ce nu daţi dreptate, cum,
Cum Domnul dintr'un început
Acelui ce-i ca voi, din lut,
Să calce pe firescu-i drum?

De ce'ncercaţi, să cumpăraţi
Conştiinţa celor hămesiţi
De bani şi-aşteaptă să-i plătiţi
Pentru-a trăda şi fraţi şi taţi.

Şi-i îndemnaţi cât mai sunt vii
Să zăpăcească crude minţi,
Spre-a câştiga mai mulţi arginţi
Cu-aceste fantazmagorii!

Ingrate neamuuri, rele, Da!
Uitarăţi binele facut
Dar Domnul nu e orb, nici mut
Ci, mâniat va judeca:

Cum ne-am purtat, cum v'aţi purtat,
Care din noi e debitor
Şi-în faţa'n faţa tuturor
Se va vedea cel cu păcat!

...

Dar prea puţini sunt Doamne-acei
Ce-şi terfelesc conştiinţă, gând,
Ce nu-şi dau seama că trădând,
Vor purta semnul de MIŞEI.

Iar după moarte vor păşi,
Pe poarta marelui infern;
Acolo să zacă, etern,
Fără speranţa de-a ieşi!

Constantin COLIMITRA

ZLE TRAIANE

semeţe şi sfinte

Corneliu STAN

Sunt zile eterne şi zile ce mor
pe lacrimi de jertfă numite trecut,
sunt ZILE TRAIANE venite din dor
surâzând peste timp unui nou început.

Sunt şi zile mici cari intră'n cuvinte
cu oameni la fel, alergând spre grotesc,
sunt ZILE TRAIANE semeţe şi sfinte
aducând bucuriei ritual bătrânesc.

Sunt zile pe cari le torc generaţii
pe fusul etern al obârşiei mele,
Sunt ZILE TRAIANE păstrate în spaţii,
dând ochilor soare în noaptea de stele.

Sunt zile de vară cu ciutura goală
şi nopţi adormite pe erele reci,
sunt ZILE TRAIANE cu regi ce se scoală
să dea ROMÂNIEI demnitate în veci.

Aşteptate şi dorite de mult, mult timp, zilele *"semeţe şi sfinte"* astfel cântate de o mândră fiică [1] a plaiurilor noastre severinene, şi-au trăit în 13/14 Noembrie anul trecut, cea mai frumoasă împlinire a lor de până acum, cu ocazia ***inaugurării,*** în Piaţa Unirii la Deva, a ***primei statui*** [2] ***din România a întemeietorului Neamului nostru, Împăratul TRAIAN.***

Întrucât mesajul unui asemenea eveniment istoric de excepţie rezultă clar din însuşi obiectivul [3] lui, de interes pentru cei cari n'au avut privilegiul de a participa la el, rămâne în primul rând, cunoaşterea principalelor sale momente constitutive. Cari au fost, conform programului stabilit, trei şi anume:

DESCHIDEREA FESTIVĂ

10.00-12.00 - Aula Primăriei.

Au luat cuvântul:

- In. Mircia Muntean, Primarul Devei.
- Păun Radu Jura, consilier prezidenţial. S'a transmis mesajul de salut al Preşedintelui României.
- Ing. Cristian Anghel, primar al municipiului Baia Mare, şi preşedinte al Federaţiei Municipiilor din România.
- Sculptor Ioan Medruţ, realizatorul monumentului statuar.
- Corneliu Stan, autorul ideii înălţării statuii Împăratul TRAIAN la Deva şi al prezentului program.
- Petru Muntean, consilier municipal. S'a dat citire scrisorilor de răspuns ale ambasadorilor american si german [4], precum şi celei a mitropolitului Banatului, invitaţii de onoare la eveniment.
- Prof. Robert Singer, directorul liceului teoretic Traian din Deva.
- Prof. George Ţândărescu, director adjunct al colegiului naţional Traian din Drobeta-Turnu Severin.
- Dr. Constantin Blejan, senator,
- ş.a.

12.00-14.00 - Piaţa Unirii.
Momentul a cuprins următoarele cinci părţi purtând nume reprezentative pentru conţinutul lor.

I. *"Un nou început"* [5]

- Arborarea drapelului Europei şi a tricolorului României.
- Intonarea imnului european şi a celui naţional românesc. Corul liceului de artă Sigismund Toduţă din Deva.
- Dezvelirea statuii Împăratului TRAIAN. Primarul Devei, Mircia Muntean şi sculptorul Ioan Medruţ.

II. *"Nihil sine Deo"*.

- Sfinţirea statuii.
- Citirea unui mesaj din partea episcopului Timotei Seviciu al Aradului şi Hunedoarei.
  Protopop Alexandru Hotăran.

III. "Din jertfa iubirii, o floare".

- Moment *"eucharistic"*.

Împlinind un vechi ritual agrar, o elevă şi un elev dela colegiul naţional Traian din Drobeta-Turnu Severin au presărat pământ şi au turnat apă (aduse dela piciorul podului lui Apollodor) la baza soclului statuii Împăratului.

- Depunere de flori.
  Tinerele Maria Olaru şi Simona Amânar, campioane mondiale la gimnastică, escortate de un elev dela liceul Traian din Deva şi purtând o eşarfă purpurie cu inscripţia *"Iuventus Traiani"* în litere aurii - au depus, în faţa statuii, un buchet de trandafiri roşii altul de trandafiri albi (cele două culori din firul strămbunului nostru Mărţişor roman).

IV. *"Zile semeţe şi sfinte"*.

- Lectură [6] din panegiricul lui Plinius cel Tânăr, evocând prima intrare (Octombrie 99 d.C.) a lui TRAIAN, ca împărat, în Roma (aluzie la actul inaugurării statuii ca *"primă reîntoarcere"* a Împăratului TRAIAN la Deva.
  A citit Drăgan Muntean.

V. *"Ochii mei te văd Împărate."*

Corul ţărănesc din Finteuşul Mare cu dirijorul Valentin Băinţan, în faţa statuii Împăratului Traian, din Deva

- Prezentarea impresionantului portret [7] făcut de Vasile Pârvan Împăratului TRAIAN.
  A citit Cosmina Muntean.

VI. *"Soare în noaptea de stele"*.

- Intermezzo poetic: *"Zile TRAIANE"* [8], de Otilia Pisoi (vezi nota 1).
  A recitat sora poetei, Mădălina Pisoi, elevă la Colegiul naţional Traian din Drobeta-Turnu Severin.

VII. *"Din cerul de lumină"*.

- Potpourri de cântece româneşti, din repertoriul intitulat *"Popor al lui TRAIAN"* al vestitului cor ţărănesc din comuna Finteuşul Mare, Maramureş.

MOMENT OMAGIAL

Împăratul TRAIAN în conştiinţa poporului român şi a lumii contemporane.

17.00-19.00 - Aula Primăriei.

- Prezentarea proiectului [9] (*"DACIA TRAIANĂ"*) reînscenării simbolice în anii 2001/2002 şi 2005/2006, a grandioasei epopei traianice a genezei noastre daco-romane (C. Stan).

- Vizionarea filmului [10] *"Forul lui TRAIAN - o reconstrucţie virtuală"*, realizat de J. Paul Getty Trust în cooperare cu Şcoala de Arte şi Arhitectură a universităţii din Los Angeles (UCLA).

EPILOG

Iar acum, în încheiere, ne vom permite libertatea de a ne imagina situaţia ipotetică în care însuşi Împăratul TRAIAN ne-ar fi putut adresa la Deva, cu prilejul dezvelirii statuii sale acolo, câteva părinteşti cuvinte de îndrumare, nouă, poporului lui de azi.

Atunci, din motive deloc greu de intuit, e cel mai probabil că El ne-ar fi vorbit cam aşa:

Iubit popor român!
M'ai chemat - şi am venit!
Am venit spre a-ţi fi alături, şi spre a-ţi arăta, ca un părinte, calea ta spre un viitor cu adevărat demn de tine.

De aceea, şi pentrucă îţi cunosc prea bine deosebitele greutăţi obiective şi subiectcive cu cari te confrunţi în prezent, te sfătuiesc ***să nu aştepţi dela nimeni nimic****, ci plin de încredere în puterile tale şi calităţile excepţionale cu cari ai fost înzestrat de Providenţă, să lupţi cât mai unit şi hotărît pentru a-ţi* ***reocupa****, în Europa de azi,* ***locul de frunte*** *pe care eu te-am aşezat, ca* ***popor al meu****, atunci când am condus destinele primei şi celei mai mari uniuni multinaţionale de pe continentul nostru, la apogeul gloriei şi strălucirii ei romane.*

Fie ca aceste cuvinte ale mele să te însoţească şi inaripeze continuu pe calea ta spre un viitor cât mai demn de ***numele roman şi obârşia princiară*** *prin cari te mărturiseşti.*

Transmite mesajul meu mai ales tineretului României de azi.

Acest ipotetic discurs *"traianic"*, este, prin conţinutul său, cât se poate de actual - ori altfel, în spiritul şi sprijinul celor spuse mai sus, nu s'ar pronunţa azi politicieni şi personalităţi de marcă, precum de exemplu un Romano Prodi [11], un Oscar Luigi Scalfaro [12], ori un Günther Verheugen, comisarul responsabil pentru problemele extinderii Uniunii Europene - care iată ce i-a declarat recent (Octombrie 1999) unui ziarist român (Cristian Unteanu), la Bruxelles:

"România este, sub toate aspectele, o ţară europeană, o ţară cu o cultură admirabilă, cu o istorie importantă, o ţară care a jucat mereu un rol important în istoria Europei... Uniunea Europeană vă vrea, Uniunea Europeană nu ar fi completă fără România ca membru cu drepturi depline... şi este dorinţa noastră expresă de a sprijini România... pentru a deveni membră a Uniunii Europene cât mai curând posibil. Noi vom face tot ceea ce vom putea, dar cel mai important factor aici este România însăşi, şi totul depinde de dorinţa şi de efortul Românilor de a intra în Uniunea Europeană."

Deci, să răspundem cât mai hotărîţi unor asemenea, pe cât de sincere şi prietenoase, pe atât de clare şi realiste invitaţii ale Uniunii Europene de a ne ocupa în aceasta locul care ne aşteaptă, şi ni se cuvine a-l avea în ea, ca descendenţi direcţi, adică aşa cum însuşi numele nostru ne mărturiseşte, ai acelor Romani cari de pe Palatin şi Capitol au pus temeliile măreţei *"Pax Romana"* de altă dată, adică a primei, iar până azi şi a unicii uniuni [13] multinaţionale din spaţiul geopolitic euro-mediteranean. Uniune din al cărei zenit, cunoscut istoriei sub numele de SAECULUM TRAIANI [14], am descins noi, în vara anului 106 d.C., tocmai aci unde suntem şi acum. Şi unde vom rămâne mereu dacă, şi numai dacă, nu vom comite niciând păcatul capital al negării de sine prin uitarea strămbunilor, şi deci şi a urmaşilor noştri.

Note:

[1] Otilia Pisoi, la 27 Iulie 1994, atunci încă elevă la liceul Traian din Turnu Severin. Versurile citate reprezintă patru din cele şapte strofe ale poeziei ei intitulată *"Zile Traiane"*.

[2] Informăm că pe soclul statuii Împăratului TRAIAN din Deva, vor sta scrise următoarele cuvinte,

Acesta a fost
SĂDITORUL şi PĂRINTELE
Românilor,

prin cari, plin de filială afecţiune, cărturarul ardelean Samuil Micu, l-a mărturisit pe întemeietroul Neamului nostru.

[3] subliniat, spre exemplu, şi de următoarele cuvinte ale primarului Devei într'o scrisoare adresată de el, în 11 Octombrie 1999, ambasadorului american la Bucureşti, Domnul James Rosapepe. Citâm: *"În dorinţa noastră de a aduce omagiul cuvenit celui care a fost <Săditorul şi Părintele> Românilor, am decis ridicarea unei statui acestei remarcabile personalităţi istorice în piaţa centrală a municipiului nostru. Dorinţa noastră este ca acest eveniment să sublinieze încă odată apartenenţa poporului român la marea familie europeană prin acest nobil <paşaport istoric> pe care ni-l oferă rădăcinile noastre latine"*.

[4] mentionăm că răspunsuri similare s'au primit şi din partea ambasadorilor Italiei şi Spaniei.

[5] acest titlu (ca de altfel şi acelea date părţilor III, IV şi VI , ale actului inaugurativ), a fost împrumutat din strofa I (respectiv VI, III şi V) a poeziei Zile Traiane amintită la nota 1) de mai sus.

[6] din care citâm aci următoarele cuvinte: *"...ce zi aceea în care ţi-ai făcut intrarea în Roma aşteptat şi dorit de toţi! ...tinerii te arătau cu mândrie, bătrânii te admirau; ...peste tot străzile erau arhipline... (căci) toţi au resimţit aceeaşi bucurie la sosirea ta, pentrucă ai venit în egală măsură pentru toţi."*

[7] "Ochii mei te văd Împărate... cu statura ta majestuoasă... cu faţa ta nobilă şi energică,... cu liniştea ta sigură, cuminte, hotărîtă, răbdătoare,... cu iubirea ta de ascultare, ordine, statornicie..."

[8] din care redăm acum numai strofele a doua, a patra şi a şasea (căci restul, adică prima strofă, a treia, a cincea şi a şaptea, [illegible] soţesc titlul).

Sunt zile ce zac într' un suflet mocnit,
în zale şi arme nu-i loc de visare.
Sunt ZILE TRAIANE pe-un ram înflorit
şi'n ochi de copil ce împrăştie soare.

Sunt zile ce cheamă păraiele reci
să spele cărări scormonind rădăcini,
sunt ZILE TRAIANE plecate în veci,
cu flori răspândite în sfinte grădini.

Sunt zile pe care le-a dat Dumnezeu
să fie ferice de cel ce le are,
sunt ZILE TRAIANE şi'n toate sunt eu
din jertfa iubirii-o floare.

[9] expus detaliat în 18 Septembrie la congresul *"Romfest '98"*, care a avut loc la Muzeul Naţional de Istorie a României din Bucureşti.

[10] oferit subsemnatului, de producătorii lui, cu (citam), *"cele mai sincere urări de succes la inaugurarea în Deva, România, a statuii marelui Împărat TRAIAN"*.

[11] adică preşedintele Comisiei Europene, care, la 13 Octombrie 1999, a declarat în Parlamentul European că, (citâm), *"Pentru prima oară dela destrămarea Imperiului Roman avem astăzi şansa de a uni Europa pe baza unor ideale şi legi comune"* (*Suddt. Zeitung 14 Okt. 99*, S.1).

[12] *"România aparţine acelei Europe care a fost inaugurată de Geniul Roman"*, a declarat preşedintele Italiei într'o convorbire avută, în luna Iulie 1998, cu Ion Caramitru, Ministrul Culturii (*România Liberă*, 19 Iulie 1998).

[13] La care se referă eruditul umanist, jurnalistul american T.R. Reid, în introducerea la un amplu articol intitulat *"The Glory of the Roman Empire"*, semnat de el, în ediţia Iulie 1997, a popularului magazin *National Geographic*.

[14] *"... SAECULUM TRAIANI ilustrează apogeul societăţii romane... nivelul cel mai înalt atins de civilizaţia antică..."* (Eugen Cizek, *Epoca lui TRAIAN*, 1980).

Addendum:

- Informăm că pe lângă evenimentul descris acum, mai ales următoarele (din seria acţiunilor de evocare a personalităţii şi faptelor Împăratului TRAIAN, desfăşurate în ultimii doi ani) se cade a fi menţionate, în mod deosebit,

- simpozioanele internaţionale dela Sevilla, Ancona, Roma şi Saalburg (Germania) şi cele naţionale dela Alba Iulia şi Deva/Turnu Severin, din anul 1998;

- expoziţiile *"Traian la frontierele Imperiului"* şi *"Optimus Princeps: Traian între istorie şi mit"*, organizate la Ancona între 19 Octombrie 1998 şi 17 Ianuarie 1999 şi, respectiv, la Muzeul Civilizaţiei Romane din Roma, între 28 Ianuarie şi 25 Aprilie 1999;

- un ciclu de conferinţe desfăşurat la Muzeul Civilizaţiei Romane între 28 Februarie şi 29 Aprilie 1999;

- Întrucât reacţiile unor personalităţi marcante invitate să participe la evenimentul prezentat aci, precum şi cele ale presei referitor la acesta, merită să fie cunoscute de cât mai mulţi Români, intenţionăm să le publicăm, sub titlul *"Ecouri"*, într'un număr viitor al ziarului *"Cuvântul Românesc"*.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

REVELION AUTENTIC ROMÂNESC LA CENTRUL CULTURAL DIN HAMILTON

Irina BÂRLA şi Şerban ENESCU

Pentru Românii din provincia canadiană Ontario a devenit o tradiţie ca de sărbători să se adune la Câmpul Românesc dela Hamilton. Indiferent de vârstă, de momentul când au venit în Canada sau de cât de bine vorbesc limba - cei născuţi aici - Românii simt nevoia să petreacă împreună. Aşa s'a întâmplat şi anul acesta, când un număr impresionant de Români au ales să facă trecerea în anul 2000 la Câmpul Românesc, ignorând impresionantele jocuri de artificii pregătite în marele oraşe sau frica de Y2K. Renumele locului a adus oaspeţi şi din SUA, cât şi din Australia şi Africa de Sud, precum şi din România. La 10.000 de km de ţară, ei au ocazia, să se întâlnească unul cu altul şi să-şi depene amintirile de acasă şi să petreacă o seară într'o atmosferă plăcută. Începând cu ospitalitatea gazdelor, cu muzica de petrecere - totdeauna o orchestră românească - şi terminând cu mâncarea tradiţională care înlocuieşte, pentru o seară, semipreparatele americăneşti.

Oaspeţii s'au strâns în acest an în sala Centrului Cultural *"Nae Ionescu"* cu mult înainte de miezul nopţii, având ocazia să-şi povestească unul altuia ce au mai făcut peste an, ori să cunoască noii veniţi în comunitate. Tinerii născuţi în Canada, veniţi în vacanţă dela universităţi unde studiază, sunt prezentaţi de părinţi prietenilor. Noii veniţi din România, din ce în ce mai mulţi, sunt şi ei foarte tineri, aflaţi la început, şi vor să afle cât mai mult din experienţa conaţionalilor stabiliţi aici cu ani în urmă.

Orice subiect de discuţie se raportează, în cele din urmă, la România chiar dacă este vorba de politică sau circulaţia pe drumurile canadiene. Inevitabil, cele mai mărunte detalii din viaţa de aici sunt trecute printr'un filtru românesc şi comparate cu situaţii similare din ţară. Amprenta românească se simte şi în faptul că, în loc de anglo-saxona discuţie despre vreme, primul subiect de conversaţie, şi în seara de Anul Nou, rămâne politica. Ultimile ştiri dela Bucureşti, proaspăt culese de pe Internet, ce se întâmplă cu noul Guvern - şi cei care nu sunt conectaţi prin computer primesc informaţiile necesare - şi ce poate face el în continuare. Se discută iniţiative de sprijinire a celor de acasă şi planuri care ar da mai multe şanse de redresare economică ţării. Toţi sunt îngrijoraţi de turnura evenimentelor şi dezamăgiţi din cauza promisiunilor neonorate ale celor pe care i-au ales cu aproape patru ani în urmă. Cei mai tineri se îndreaptă însă către ringul de dans, unde se încinge o horă neaoşă, în care se prind repede şi perechile de adulţi, bărbaţii renunţând la discuţii.

Deşi toată lumea este îmbrăcată ca de Revelion, sârba sau învârtita, hora olteneasc, cea moldovenească sau cea din Ardeal arată foarte firesc.

Meniul pregătit de gazde urmăreşte şi el cu strictete tradiţia. Piftie, salată a la boeuf, icre, slăninuţă afumată, brânză de oaie, urmate de sărmăluţe, friptură de purcel cu murături, cârnaţi, pui, tort şi savarine şi spre dimineaţă - ciorbă de potroace. Excepţie dela tradiţia românească - băuturile locale - whisky, scotch şi cunoscutul *"ginger ale"* canadian, care au curs din abundenţă.

Punctul cel mai impresionant al petrecerii de Revelion dela Câmpul Românesc este după mizeul nopţii. După ce toată lumea închină un pahar de şampanie, urmează Pluguşorul şi Capra. Obiceiul este păstrat cu sfinţenie, la fel ca şi colindatul pe la case înainte de Crăciun, şi protagoniştii sunt aceiaşi - gazdele dela Câmp.

Aceşti domni îşi dau jos fracul şi papionul, iar doamnele renunţă la rochiile de seară şi cu toţii se îmbracă în frumoase costume populare. În sunetul buhailului şi al talângilor, cu pocnete de bici, apare un plug împodobit cu panglici şi începe Plugusorul. Momentul este puternic apreciat de oaspeţi, care, stau în picioare şi nu mai contenesc cu aplauzele. Urmează colinde de Anul Nou, cântate de doamne. În acest timp, interpreţii Plugusorului îşi schimbă costumele. Începe jocul mosilor cu măşti, obicei care, după cunoştinţele noastre, se mai păstrează numai în câteva judeţe din ţară. Urmează tradiţionala capră, care a exaltat audienţa. Jocul caprei şi al Moşilor au entuziasmat pe cei tineri, mai ales pe cei născuţi pe continentul american.

Specatcolul se încheie cu cel mai impresionant moment al nopţii de Revelion, când întreg ansamblul artistic al Asociaţiei Culturale

Române din Hamilton, au urat An Nou fericit, celor prezenţi şi celor din ţară.

Reuşita petrecerii se datorează muncii de săptămâni a câtorva oameni care au pregătit sala Centrului Cultural, au decorat-o festiv, au făcut toate aranjamentele tehnice ca sinistrul Y2K să nu lase cumva mesenii fără lumină şi căldură, şi au preparat delicioasele bucate.

Pentru noi, cei veniţi din România, putem spune că a fost cel mai frumos şi mai autentic Revelion petrecut vreodată. Suntem fericiţi că am putut fi la Hamilton în noaptea de Anul Nou!

UN TRIUMF, PREZENŢA ÎN MIJLOCUL NOSTRU A D-LUI VICTOR CIORBEA

Între 17 Decembrie 1999-7 Ianuarie 2000, Dl. Victor Ciorbea, preşedintele ANCD a făcut o vizită cu caracter particular dar şi de un prim contact, în această calitate, cu comunitatea Românilor din New York şi Washington.

În această scurtă perioadă, D-sa a vizitat Biserica *"Pogorîrea Sf. Duh"*, păstorită de preotul Viorel Dumitrescu, iar în ziua de Duminică, 2 Ianuarie, a fost prezent la slujba oficiată de Preotul George Cojan la biserica *"Sf.Maria"* din New York.

După oficierea slujbelor, Dl. Victor Ciorbea a rostit câteva cuvinte de urări către cei prezenţi şi familiile lor. În plus, la biserica Sf. Maria, în sala socială a prezentat pe scurt programul ANCD. Persoanele prezente au fost de acord, în totalitate cu cele expuse de Dl. Ciorbea, aprobându-l prin dese aplauze şi înconjurându-l cu căldură şi dragoste, considerându-l ca singura *Speranţă* de redresare economică şi morală a României.

Noaptea de Anul Nou, Dl. V. Ciorbea cu familia a petrecut-o participând la doua revelioane organizate de Românii din New York.

Duminică, 2 Ianuarie 2000 a avut loc o întâlnire a D-lui V. Ciorbea cu comunitatea Românilor din New York. Ea a fost organizată de *"Comitetul de Sprijin al ANCD"* - New York, Comitetul Bucureştilor

Marţi 4 Ianuarie a avut loc la biserica Sf. Dumitru din Manhattan, New York, întâlnirea cu membrii Asociaţiei Foştilor Proprietari, ai căror imobile au fost furate de comunişti.

La reuşita întâlnirilor D-lui V. Ciorbea cu Românii New-York-ezi şi-au dat concursul D-nii Dr. Ştefan Issărescu, Grigore Culian, Zahu Pană, Aurel Sergiu Marinescu, Dan Costescu, dr. Sângeap şi comitetul bisericii Sf. Maria, dr. Trifan ş.a.

La Washington, Dl. V. Ciorbea a dat un interviu la Vocea Americii, şefului departamentului românesc Dl. A. Brezianu şi a fost prezent de Crăciun la biserica Holly Cross, păstorită de Părintele Gh. Calciu-Dumitreasa. Ca şi în toate întâlnirile cu Românii şi la Washington, Dl. V. Ciorbea a fost înconjurat cu aceleaşi sentimente de preţuire pentru D-sa şi ANCD.

Aurel S. MARINESCU

✝

Gh. RĂDULESCU

Profesorul Gheorghe Rădulescu a încetat din viaţă în ziua de 4 Ianuarue, 2000, la Chicago.

Gheorghe I. Rădulescu s'a născut la 5 Aprilie 1926 în oraşul Fălticeni, România. Doctor în Filologie, profesor de limba şi literatura română, precum şi de literatura universală, a funcţionat la Universitatea din Bucureşti până în anul 1983, când s'a stabilit împreună cu familia, în Statele Unite.

Începând din 1983 şi-a continuat în Statele Unite activitatea didactică, publicistică şi de cercetare ştiinţifică. A colaborat permanent la ziarul *"Cuvântul Românesc"* şi la alte publicaţii din Occident; a înfiinţat şi susţinut Cercul Literar *"Mihai Eminescu"* din Chicago; a contribuit prin conferinţe mult apreciate la manifestarile culturale ale Românilor din Chicago şi Hamilton-Canada.

Spirit cuprinzător, în sens umanist, poet, profesor, patriot, înflăcărat, Gheorghe Rădulescu a fost o prezenţă luminoasă, inspiratoare în cadrul comunităţilor româneşti din Statele Unite şi din Canada.

DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ ÎN PACE!

PUBLICITATE

• Licenţiată, plăcută, independentă, 47ani , 1.69 m, doreşte cunoştinţa unui domn 45-55, serios, inteligent, dornic să se relocheze şi să înceapă o viaţă nouă. Pentru răspuns, telefonaţi la: (817) 238 8146

• Doamna serioasă, 55 ani, educată, doresc cunoştinţă cu domn serios, sincer, situaţie materială bună. Răspuns: Văcăneş Georgeta,România, 2000 Ploieşti, Str. Scomşului, 5A, Bl. 12B, Sc. B, Ap.23.

• Doamnă, prezentabilă, 33 ani, educată, de condiţie socială bună, iubitoare de sport şi muzică lirică, fără obligaţii, studii, informatică, doresc cunoştinţă în vederea căsătoriei. Răspuns la adresa: Ionescu Maria, Str. Valea Argeşului, Nr.2A, Of. Poştal 74-173, Drumul Taberei, Sect. 6, Bucureşti.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

COMPONENŢA NOULUI GUVERN AL ROMÂNIEI

1. Mugur Isărescu, Prim Ministru
2. Mircea Ciumara (PNŢCD) Ministru de Stat, Preşedintele Consiliului de Coordonare Economico-Financiară
3. Petre Roman (PD), Ministru de Stat, Ministrul Afacerilor Externe
4. Valeriu Stoica (PNL), Ministru de Stat, Ministrul Justiţiei
5. Hajdu Gabor (UDMR), Ministru de Stat, Ministrul Sănătăţii
6. Constantin Dudu Ionescu (PNŢCD), Ministru de Interne
7. Victor Babiuc (PD), Ministrul Apărării Naţionale
8. Decebal Traian Remeş (PNL), Ministrul Finanţelor
9. Smaranda Dobrescu (PSDR), Ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale
10. Radu Berceanu (PD), Ministrul Industriei şi Comerţului
11. Ioan Avram Mureşan (PNŢCD), Ministrul Agriculturii şi Alimentaţiei
12. Traian Băsescu (PD), Ministrul Transporturilor
13. Nicolae Noica (PNŢCD), Ministrul Lucrărilor şi Amenajării Teritoriului
14. Romică Tomescu (PNŢCD), Ministrul apelor, pădurilor şi protecţiei mediului
15. Andrei Marga (PNŢCD), Ministrul Educaţiei Naţionale
16. Ion Caramitru (PNŢCD), Ministrul Culturii
17. Crin Antonescu (PNL) Ministrul Tineretului şi Sportului
18. Vlad Roşca (PNŢCD) Ministrul Funcţiei Publice
19. Peter Covacs Eckstein (UDMR), Ministru Delegat pe lângă Primul Ministru pentru minorităţile naţionale

COMPONENŢA BIROULUI EXECUTIV AL GUVERNULUI

1. Mugur Isărescu, Prim Ministru
2. Mircea Ciumara, Ministru de Stat, Preşedintele Consiliului de Coordonare Economico-Financiară
3. Petre Roman, Ministru de Stat, Ministrul Afacerilor Externe
4. Valeriu Stoica, Ministru de Stat, Ministrul Justiţiei
5. Hajdu Gabor, Ministru de Stat, Ministrul Sănătăţii
6. Constantin Dudu Ionescu, Ministru de Interne

Radu Stroe (PNL), Secretar General al Guvernului, participă la şedinţele Guvernului şi Biroului Executiv

A FOST PROMULGATĂ LEGEA LUPU

Preşedintele Emil Constantinescu a promulgat Legea privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi forestiere. Cu acest prilej, şeful statului a afirmat că ziua în care a fost promulgată Legea, 10 Ianuarie, a fost cea în care pământul ţării a revenit la proprietarii lui fireşti. Constantinescu a cerut cu acest prilej reprezentanţilor Administraţiei publice centrale şi locale să grăbească aplicarea riguroasă a Legii, astfel ca efectele ei să nu întârzie să apară.

TRANŞA A DOUA A ÎMPRUMUTULUI DE LA F.M.I. AŞTEPTATĂ

Tranşa a doua din cadrul împrumutului *stand-by* semnat de România cu Fondul Monetar Internaţional este aşteptată la sfârşitul lunii Ianuarie, şi nu la sfârşitul anului trecut cum era de aşteptat. Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş, a declarat că amanarea se datorează crizei politice din România, care a dus la schimbarea Guvernului. FMI nu a dat până în acest moment o dată limită până la care va acorda a doua tranşă a împrumutului.

GREVA PROFESORILOR A FOST AMÂNATĂ

Sindicatele de învăţământ au anunţat amânarea cu două zile a grevei de avertisment programată pentru Luni, 17 Ianuarie, întrucât reprezentanţii Guvernului şi cei ai Ministerului Educaţiei Naţionale i-au invitat la negocieri pe liderii cadrelor didactice. În revendicările sindicatelor de învăţământ se menţionează stabilirea valorii de referinţă sectoriale, pe ramura învăţământ, la valoarea de 1.500.000 de lei, aceasta urmând a fi corectată trimestrial în funcţie de evoluţia cursului leu-dolar. Totodată, se cere asigurarea plăţii salariilor la timp şi integral.

U.E. ACORDĂ 100 MILIOANE EURO NERAMBURSABILI PENTRU ROMÂNIA

Uniunea Europeană va acorda în acest an o asistenţă financiară nerambursabilă de 100 milioane euro. Memorandumul de finanţare a fost semnat la Bucureşti de noul Ministru al afacerilor Externe, Petre Roman şi şeful Delegaţiei Uniunii Europene la Bucureşti, Fokion Fotiadis. În contextul acordului cu Fondul Monetar Internaţional, Guvernul român se angajează să ia măsuri pentru reducerea riscului de creştere a cheltuielilor privind protecţia socială, inclusiv în ceea ce priveşte plăţile compensatorii. Ca o condiţie pentru semnarea Memorandumului de finanţare, Guvernul României a stabilit un Plan de Restructurare ce urmează a fi realizat prin aplicarea programelor de restructurare a societăţilor comerciale supuse procesului de restructurare-privatizare-lichidare în cadrul Programul PSAL. ***"Momentul apariţiei acestui program nu putea fi mai oportun, deoarece începerea negocierilor de aderare a României la Uniunea Europeană necesită accelerarea reformelor economice, care sunt posibile numai în prezenţa unor soluţii care să rezolve problemele sociale cauzate de reformă. Crearea de activităţi economice şi de locuri de muncă are o importanţă crucială, deoarece contribuie la reducerea dificultăţilor create de procesul de restructurare industrială"***, a declarat Fokion Fotiadis, şeful Delegaţiei Uniunii Europene în România.

H.R. PATAPIEVICI INVALIDAT PENTRU CONSILIUL STUDIERII ARHIVELOR SECURITĂŢII

Scriitorul Horia Roman Patapievici, propus de PNŢCD, a fost invalidat de către Parlament pentru ocuparea unui loc în Colegiul Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii.

AMBASADORUL ROSAPEPE CRITICAT DE DEPARTAMENTUL DE STAT

Ziarul american ***"Boston Globe"***, în numărul din 23 Decembrie, publică un amplu articol în care critică activitatea mai multor ambasadori numiţi de Administraţia Clinton, printre care şi pe ambasadorul american la Bucureşti, James Rosapepe. Articolul face referire şi la situaţia *"precară"* din România, considerată o ţară *"aflată într'o poziţie nefericită"*. *"Boston Globe"* face referire la un Raport al Departamentului de Stat american, în care ambasadorul la Bucureşti, James Rosapepe, este acuzat că nu a informat la timp Departamentul de Stat despre *"evenimentele cheie"* din România.

Rosapepe este acuzat în raportul amintit citat de *"Boston Globe"* că ***"dă prea multă importanţă agendei de relaţii domestice româneşti şi făcând presiuni asupra agenţiilor americane de-a angaja oameni pe care îi selectează el"***. ***"Unul dintre rolurile Ambasadei este de a ţine Departamentul de Stat informat în legătură cu realităţile politice din ţară. Dar rapoartele lui Rosapepe sunt inadecvate şi aiurea, încât noi nu avem idee ce se întâmplă în România"***, a declarat pentru *"Boston Globe"* un oficial al Departamentului de Stat dela Washington.

Ziarul american mai informează, citând sursele amintite dela Washington, că Departamentul de Stat a fost forţat să conteze pe relatările *"unor persoane de contact din România"* pentru a afla, cu adevărat, detalii despre evoluţiile politice şi economice *"volatile"* din ţară. ***"Cei care au vrut să fie informaţi despre evenimentele româneşti au folosit surse proprii, iar Ambasada dela Bucureşti nu se număra printre ele"***, se arată în Raportul Departamentului de Stat american, citat de *"Boston Globe"*.

ROMANO PRODI ŞI GUNTHER VERHEUGEN ÎN CABINETUL ISĂRESCU

În cadrul reuniunii Guvernului României din 13 Ianuarie au fost prezenţi preşedintele Comisiei Europene, Romano Prodi şi comisarul însărcinat cu extinderea Uniunii Europene, Gunther Verheugen. România este singura ţară din cele candidate la admiterea Uniunii Europeană în care reprezentanţii U.E participă la o întâlnire de Guvern. Scopul întâlnirii este de a pregăti România pentru aderarea la Uniunea Europeană. Vom reveni în numărul viitor cu o amplă corespondenţă dela Bucureşti asupra acestei întâlniri.

PERSONALUL DIN GUVERN SE VA ÎNJUMĂTĂŢI

Premierul Mugur Isărescu a anunţat că se vor face diminuări de personal la Palatul Victoria. Isărescu nu a dat amănunte, dar surse din Guvern vorbesc de o înjumătăţire a personalului. Totodată, va fi redus şi parcul de maşini al Guvernului, deoarece numai pentru întreţinerea maşinilor de fabricaţie românească au fost cheltuite 3 miliarde de lei.

CĂLĂTORIA CU TRENUL S'A SCUMPIT CU 7,6%

Tarifele pentru transportul de călători pe calea ferată s'au scumpit începând cu 14 Decembrie cu 7,6%.

PRIVATIZAREA TAROM

Banca ABN Amro a fost desemnată consultant şi agent de vânzare pentru compania aviatică română TAROM. Privatizarea TAROM este preconizată să se încheie în Iulie-August 2000. Privatizarea TAROM se va realiza prin vânzarea unui pachet de 51 la sută din acţiuni, urmând ca societatea să îşi menţină statutul de companie naţională.

DOAR 300 PERSOANE AU COMEMORAT CEEA CE S'A ÎNTÂMPLAT ÎN 22 DECEMBRIE 1989

Doar 300 de persoane au participat la comemorarea celor morţi în noaptea de 21 spre 22 Decembrie 1989.

SPORT

IORDĂNESCU ANTRENOR ÎN ARABIA SAUDITĂ

Fostul antrenor al naţionalei de fotbal a României, Anghel Iordănescu, a semnat un contract pe şase luni cu echipa Al Hilal din Arabia Saudită, care a fost antrenată şi de un alt antrenor român, Ilie Balaci. Iordănescu a primit 300.000 USD şi va primi lunar o leafă de 50.000 USD. Iordănescu a fost declarat la sfârşitul anului trecut, antrenorul secolului de către Federaţia Română de Fotbal.

ROMÂNIA CU ITALIA, LITUANIA, UNGARIA ŞI GEORGIA ÎN PRELIMINARIILE PENTRU C.M. DIN 2002

Echipa României va juca în grupa preliminară pentru calificarea la Campionatul Mondial din 2002 împreună cu Italia, Lituania, Ungaria şi Georgia, conform tragerii la sorţi care a avut în luna Decembrie a anului trecut la Tokyo.

PREŞEDINTELE FRF CONSIDERĂ CĂ ROMÂNIA ARE 25% ŞANSE DE CALIFICARE ÎN SFERTURILE DE FINALĂ LA EURO 2000

Preşedintele Federaţiei Române de Fotbal, Mircea Sandu, a declarat că echipa Naţională de fotbal a României are 25% şanse de calificare în sferturile de finală ale Campionatului European din anul 2.000. Sandu a mai spus că grupa cu reprezentativele Germaniei, Portugaliei şi Angliei este echilibrată, iar obiectivul României este clasarea pe unul din primele două locuri. Gheorghe Popescu (internaţional român care evoluează la Galatasaray Istanbul) a declarat că în Grupa A nu există o echipă favorită, mai ales că din ultima grupă valorificată a fost extrasă echipa Angliei. La rândul său, Dan Petrescu, care joacă la Chelsea Londra, consideră că mai greu decât atât nu se putea, dar crede că România are şanse de calificare. Petrescu consideră că Germania nu mai este ce era în urmă cu câţiva ani, iar ***"Anglia am învins'o la Cupa Mondială din 1998, iar cu Portugalia avem o victorie şi un meci egal în preliminariile pentru acest turneu final al Euro"***.

ECHIPA NAŢIONALĂ DE HANDBAL FEMININ PE LOCUL 4 LA CAMPIONATUL MONDIAL

Echipa naţională de handbal feminin a României s'a clasat pe locul patru la Campiontul Mondial, care a avut loc în Norvegia. În finala mică, echipa României a fost învinsă la Lillehamer, după prelungiri, cu 31 la 28 de reprezentativa Austriei. Echipa României s'a calificat la Jocurile Olimpice din acest an dela Sydney, alături de echipele Norvegiei, Franţei şi Austriei, ocupantele primelor trei poziţii la Campionatul Mondial.

HAGI PE LOCUL 25

Fotbalistul român Gheorghe Hagi a ocupat locul 25 în ancheta organizată printre cititorii săi, de revista britanică ***"World Soccer"***, cu privire la desemnarea fotbalistului secolului. Hagi a adunat 293 puncte; pe primele trei poziţii în clasament se situează Pele, urmat de Diego Maradona şi Johann Cruyff.

MUTU A JUNS LA INTER MILANO

Fotbalistul român Adrian Mutu a ajuns în Italia, unde va juca acum la clubul Internazionale Milano. Mutu, în vârstă de 21 de ani, este considerat marea speranţă a fotbalului românesc, el reuşind să se impună, prin prestaţia sa, în ultimul an la Dinamo Bucureşti, lidera campionatului românesc.

ROMÂNIA PE LOCUL 8 LA BURSA PARIURILOR DELA LONDRA

La numai câteva ore dela tragerea la sorţi, casa de pariuri ***"William Hill"*** din Londra a anunţat cotele principalelor echipe naţionale participante la grupele preliminare pentru Campionatul Mondial din 2.000 pentru câştigarea titlului mondial. România a primit o cotă de 50-1, situându-se pe locul 8, alături de selecţionatele Norvegiei şi Uruguayului. Italia, principala adversară a României în grupa a VIII-a a preliminariilor, este considerată a doua favorită la câştigarea trofeului, alături de Argentina şi Spania, în timp ce Brazilia este, în opinia *bookmaker*-ilor londonezi, echipa cu cele mai mari şanse la titlul mondial.

NAŢIONALA ROMÂNIEI VA JUCA CU GERMANIA, PORTUGALIA ŞI ANGLIA ÎN FAZA GRUPELOR EURO 2000.

Echipa naţională de fotbal a României va juca în faza grupelor Campionatului European din anul 2.000 cu reprezentativele Germaniei, Portugaliei şi Angliei, serie stabilită în urma tragerii la sorţi efectuată la Bruxelles. Naţionala României va juca în Grupa A, alături de campioana europeană en-titre, Germania pe 12 Iunie la Liege, iar apoi pe 17 Iunie la Arnhem cu Portugalia, ultimul meci în grupă fiind pe 20 Iunie la Charleroi cu Anglia.

HAGI AFIRMĂ CĂ ITALIA ŞI ROMÂNIA SE VOR CALIFICA LA C.M. DIN 2002

Căpitanul echipei de fotbal a României, Gheorghe Hagi a declarat după tragerea la sorţi că România şi Italia se vor clasa pe primele două locuri în grupa din care fac parte la Campionatul Mondial din 2002. El a anunţat că se va retrage din echipa naţională după Turneul Final la Euro 2000 din Belgia şi Olanda.

PRESA ITALIANĂ SPUNE CĂ GRUPA LA C.M. ESTE ACCESIBILĂ PENTRU SQUADRA-AZZURA

Cotidianul italian ***"Republica"*** consideră că principalul adversar al reprezentativei Italiei în grupa pentru C.M este echipa României. ***"Republica"*** scrie că sorţii au fost favorabili pentru Italia, deoarece au fost evitate întâlnirile cu echipele mai puternice. La rândul său, ***"Corriere de la Sera"*** consideră, de asemenea, că Italia a fost favorizată la tragerea la sorţi, urmând să întâlnească echipe numai din Europa de Est. Comentând reacţiile presei italiene, antrenorul Squadrei Azzura, Dino Zoff, a declarat că deşi pe hârtie pare o grupă uşoară, cea mai mare greşeală pe care ar putea s'o facă jucătorii săi ar fi să-şi subestimeze adversarii, riscând astfel să nu se pregătească suficient. Zoff, care a apreciat că celelalte grupe sunt mai dificile, a precizat că ar fi preferat să evolueze într'o altă grupă.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

GUVERNUL A ADOPTAT RELAXAREA FISCALĂ

Măsurile fiscale adoptate de Guvern reprezintă doar o primă fază dintr'un program de reformă mai amplu care va conduce la stimularea investiţiilor şi la consolidarea mediului economic, a declarat Premierul Mugur Isărescu. ***"Am considerat că urgenţa urgenţelor este reforma fiscală. Trebuia să începem cu ceva şi de aceea am început cu reforma fiscală"***, a declarat Primul ministru. El a precizat că în lipsa acestor măsuri ar fi fost imposibilă reluarea creşterii economice şi înjumătăţirea inflaţiei. ***"Era normal ca Guvernul să opteze pentru o variantă care să sprijine producţia şi, în special, exportul. Vom recâştiga piaţa internă şi externă nu prin măsuri protecţioniste şi subvenţii, ci prin stimularea competitivităţii, pe baza unui sistem al pieţei libere"***, a adăugat Isărescu. În opinia sa, relaxarea fiscală este de fapt un program radical menit să oprească deteriorarea finanţelor publice, să întărească autoritatea statului şi să ajute la construcţia bugetului pe anul 2000. Primul ministru a afirmat că ***"în urma aplicării acestor măsuri, veniturile la buget nu se vor restrânge în acest an, deoarece Guvernul mizează pe o creştere a bazei de impozitare care se va face probabil simţită începând cu semestrul al doilea al anului 2000 şi care, în final, ar putea duce chiar la colectarea mai eficace a veniturilor datorită faptului că nu va mai exista acea avalanşă de excepţii şi excepţii la excepţii care a caracterizat, până acum, sistemul fiscal"***. În ceea ce priveşte aplicarea unei cote unice a taxei pe valoarea adăugată, Mugur Isărescu a afirmat că această decizie nu va determina creşterea cu 8 la sută a preţului produselor, care în acest moment suportă un TVA de 11 la sută, asupra preţului acţionând mai mulţi factori într'o economie de piaţă. Premierul a mai declarat că Executivul are un program de restructurare dela care nu se va abate, dar speră ca acesta să fie dublat de o relansare a activităţii economice, ceea ce va determina crearea de noi locuri de muncă. ***"Nu vom face nici un pas înapoi şi vom căuta să realizăm o restructurare profesionistă a întreprinderilor. Chiar dacă vom menţine dialogul social, aceasta nu înseamnă neapărat consens, iar Guvernul nu le va da bani celor care ţipă cel mai tare"***, a mai spus Isărescu. Prin programul de relaxare fiscală, cabinetul Isărescu a decis reducerea impozitului pe profit dela 38 la sută la 25 la sută, introducerea unor cote unice de TVA , de 19 la sută, simplificarea sistemului de accizare. În plus, investiţiile efective vor beneficia de un credit fiscal de 10 la sută în primul an după realizare, iar impozitul pe profit pentru exporturile încasate în conturile dela băncile din România va fi de 5 la sută. Unele efecte ale acestor măsuri de relaxare fiscală, sunt deja resimţite. ***"Sper, însă, ca populaţia să aibă răbdare şi să aştepte şi efectele pozitive ale reformei fiscale, care nu vor întârzia să apară"***, a adăugat Isărescu.

ECONOMIA SUBTERANĂ REPREZINTĂ JUMĂTATE DIN ECONOMIA ŢĂRII

"Activitatea economică subterană din România a reprezentat, anul trecut, 49 la sută din economia oficială", prezentând tendinţe de creştere, se arată într'un raport al Trezoreriei americane privind ***"Dimensiunile şi implicaţiile economiei subterane în România"***. În raportul amintit se arată că activitatea din economia subterană este sufient de mare pentru a susţine circa 5 milioane de angajaţi, adică o treime din forţa de muncă raportată legal. ***"Rata medie anuală de creştere a economiei subterane, de 41 la sută, înregistrată între 1993 şi 1998, constituie un indicator pentru ceea ce poate realiza o ţară unde nu au fost realizate politici economice şi sociale eficiente"***, se arată în raportul dat publicităţii la Washington.

SONDAJUL METRO-MEDIA DĂ PDSR CÂŞTIGĂTOR

39,9% dintre subiecţii recentului sondaj ***Metro-Media*** ar vota la viitoarele alegeri parlamentare cu PDSR,în timp ce 18,7% ar opta pentru Alianţa pentru România, condusă de Teodor Meleşcanu. Potrivit acestui sondaj, Convenţia Democrată ar obţine circa 18,1 la sută din sufragii. PD este într'o scădere semnificativă, obţinând conform sondajului citat numai 4,3%, în timp ce PRM ar obţine 7,2 %. Surpriza sondajului este Uniunea Forţelor de Dreapta condusă de Varujan Vosganian, care ar obţine 4,2 % din opţiuni. În fruntea topului neîncrederii în oamenii politici, poziţia numărul 1 este ocupată de liderul PNŢCD, Ion Diaconescu, urmat de Petre Roman, Marko Bela, Adrian Năstase şi Ion Iliescu. Bine cotaţi ca încredere din partea electoratului sunt Teodor Meleşcanu, Teodor Stolojan şi Varujan Vosganian. În clasamentul pretendenţilor la Preşedinţia României, pe primul loc continuă să conducă Ion Iliescu cu 37,6 %, urmat de Teodor Meleşcanu cu 21,7% şi de Emil Constantinescu cu 17,1%. Petre Roman ar obţine în cazul în care ar candida la Preşedenţie doar 2,4%. Sondajul a foat realizat în perioada 10-16 Decembrie 1999.

DUPĂ 22 DECEMBRIE 1989 A EXISTAT O DIVERSIUNE DIRIJATĂ DE PUTERE

Şeful Secţiei Parchetelor Militare, Generalul Dan Voinea, a declarat la Timişoara, că în Decembrie 1989 s'a tras de două ori în Români: o dată s'a tras cu intenţia de a ucide din ordinul lui Ceauşescu, iar a doua oară s'a tras după 22 Decembrie, când nu mai existau manifestanţi iar structurile statului nu erau în pericol. ***"Am constatat că a existat o diversiune care are elemente comune în marile oraşe unde oamenii au ieşit în stradă. De exemplu, s'au lansat zvonuri că apa a fost otrăvită sau că teroriştii vin cu elicopterele şi atacă locuinţe sau instituţii. Au fost comandate, totodată, acţiuni armate împotriva propriilor obiective. Asemenea fenomene comune mai multor localităţi ne duc la concluzia că acţiunea de dezinformare a fost dirijată şi comandată dela centru de Putere, care în acele zile avea sub control mass-media, telefoanele, posibilităţi de comunicare cu ţara. Un asemenea comandament a funcţionat la nivelul Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Acolo era un comandament militar căruia îi erau subordonate toate comandamentele militare din teritoriu. Comandamentul Militar Central avea ca reprezentant al Armatei pe generalul Ştefan Guşă, pentru Interne era Generalul Iulian Vlad iar pentru Gărzi Patriotice era colonelul Pârcălabescu"***.

ADUNAREA DELEGAŢIEI PERMANENTE A PNŢCD

Delegaţia Permanentă a Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat va avea loc la sfârşitul lunii Ianuarie. Cu această ocazie susţinătorii lui Radu Vasile, aşa zisul grup dela Braşov, urmăresc să propună reanalizarea excluderii din partid a fostului premier.

Pe de altă parte, preşedintele partidului, Ion Diaconescu, a sublinaiat că în această adunare se va cere completarea locurilor vacante în BCCC. Nu acest lucru îl vor şi Remus Opriş şi Nicolae Ionescu-Galbeni, care cer insistent alegerea unui nou BCCC. Cererea unor ţărănişti pentru posibilitatea organizării unui Congres al Partidului, nu este posibilă, cel puţin din punct de vedere teoretic.

PENSIILE VOR FI MĂRITE ÎNCEPÂND CU LUNA FEBRUARIE

Ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale (MMPS), Smaranda Dobrescu, a declarat că începând cu luna următoare, pensionarii vor putea primi pensia mărită. Totul depinde de aprobarea bugetului de asigurări sociale. Recalcularea pensiilor se va face etapizat, începând cu pensiile mai vechi şi continuându-se cu celelalte, astfel încât ele să fie mărite cu un procent important, a declarat ministrul de resort.

Pentru a nu întârzia plata drepturilor de pensie, Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale a amânat cu trei zile termenul cerut privind finanţarea cheltuielilor bugetare ale instituţiilor publice. Având însă în vedere situaţia specifică a fiecărui început de an, se vor plăti cu unele întârzieri o serie de drepturi suplimentare, cum ar fi indemnizaţiile veteranilor de război şi alocaţiile de stat pentru copii.

CEI SĂRACI VOR BENEFICIA DE CREDITE PENTRU ÎNCEPEREA UNOR AFACERI

Persoanele care sunt extrem de sărace vor beneficia de acordarea unor credite pentru demararea unor afaceri personale. Oamenii nu vor primi banii în mână, ci doar afacerea sau ceea ce au solicitat. Respectiv, afacerea va deveni proprietatea lor numai când vor returna tot creditul, fără nici un fel de dobândă, a declarat Simona Marinescu, secretar de stat în MMPS.

PIB-UL ROMÂNIEI A SCĂZUT

Conform Comisiei Naţionale pentru Statistică, produsul intern brut (PIB) pentru primele 9 luni ale anului 1999 a fost cu 3,8% mai mic faţă de perioada corespunzătoare a anului precedent. În comunicatul comisiei, se arată că cea mai accentuată scădere a înregistrat activitatea de construcţii (-15.1%).

NOUL PLAFON DE GARANTARE AL DEPOZITELOR BANCARE

Depozitele bancare ale persoanelor fizice la băncile comerciale s'a majorat la 54,764 milioane de lei pe deponent, faţă de 46,263 milioane lei, cât a fost până în prezent.

RADU VASILE DAT AFARĂ DIN PNŢCD

Fostul premier ţărănist Radu Vasile a fost exclus din PNŢCD, prin votul conducerii partidului. Vasile debarcat din fotoliul de premier la mijlocul lunii Decembrie a anului trecut a negociat cu conducerea PNŢCD demisia sa din fruntea Executivului. Radu Vasile a acceptat să-şi dea demisia abia după ce conducerea partidului a renunţat la toate sancţiunile împotriva sa, prin care şi demiterea din funcţia de Secretar General al partidului. Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, a afirmat că lui Radu Vasile i s'a promis că îi vor fi redate toate funcţiile în conducerea PNŢCD şi postul de preşedinte al Senatului, deoarece era ***"în interesul naţional"***. După ce şi-a dat demisia, Radu Vasile a fost exclus din PNŢCD şi nu va mai obţine postul de preşedinte al Senatului, care va fi ocupat de Ulm Spineanu.

TICU DUMITRESCU ACUZĂ SERVICIILE SECRETE

Senatorul Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici, a acuzat Serviciul Român de Informaţii şi celelalte servicii secrete din România de ***"lipsă de transparenţă şi de închistare în tiparele secretomaniei şi ale practicii moştenite dela Securitatea comunistă"***.

TAXELE PENTRU SOCIETĂŢILE COMERCIALE SE MĂRESC

Oficiul Naţional al Registrului Comerţului (ONRC) a mărit taxele de înmatriculare de societăţi comerciale, comercianţi persoane fizice sau asociaţii familiale, începând dela 1 Ianuarie 2000.

CONGRESMANUL FRANK WOLF AVERTIZEAZĂ ASUPRA DEZASTRULUI ILIESCU

Congresmanul republican Frank Wolf avertizează într'un interviu acordat ziarului ***ZIUA*** asupra dezastrului pe care l-ar reprezenta pentru România reîntoarcerea la Putere a lui Ion Iliescu. Wolf a mai spus că revenirea la Putere a liderului PDSR ar reprezenta anularea şanselor de aderare la NATO şi că ţările occidentale nu vor mai investi în România.

E. CONSTANTINESCU SOMAT DE PARLAMENTARII ŢĂRĂNIŞTI SĂ SCOATĂ LA IVEALĂ DOSARELE DECEMBRIE 1989

Deputaţii ţărănişti cer Preşedintelui Emil Constantinescu să facă toate demersurile pentru deschiderea arhivelor care să aducă în faţa Justiţiei pe responsabilii de măsurile de represiune împotriva participanţilor la manifestaţiile din Decembrie 1989. PNL nu a susţinut demersul PNŢCD. Deputatul liberal, Ovidiu Drăgănescu, a afirmat că în privinţa Legii arhivelor, Comisia de Apărare a Camerei Deputaţilor a aprobat deja modificarea în privinţa termenelor în care pot fi făcute publice acte din domeniul siguranţei naţionale, adică reducerea acestui termen dela 100 la 40 de ani. Drăgănescu a mai spus că dosarele Revoluţiei pot face o excepţie dela termenul prevăzut, dar că adevărul poate fi aflat şi fără documentele existente în arhivă.

Comentând demersul deputaţilor PNŢCD, directorul SRI, Costin Georgescu a opinat că în momentul aplicării Legii privind deconspirarea fostei Securităţi, se vor afla ***"mai multe, ceea ce este suficient"***.

WALL STREET JOURNAL: ROMÂNIA, BÂNTUITĂ ÎNCĂ DE STAFIA LUI CEAUŞESCU

"The Wall Street Journal" a dedicat recent un amplu articol situaţiei din România. ***"Pijamalele cu monograma lui Ceauşescu sunt bine spălate, călcate cu grijă şi aşezate în camera de <vizionat filme> din somptuoasa vilă a fostului dictator, alături de şosetele şi papucii <prezidenţiali>, toate impecabile, numai bune de îmbrăcat"***, se arată în preambulul corespondenţei din Bucureşti semnate de Roger Thurow, care se referă la puzderia de licitaţii organizate în capitala României pentru a fi vândute amatorilor de suveniruri occidentali, lucruri ale fostului cuplu dictatorial. ***"Biata Românie! Deşi au trecut zece ani dela revoluţia anticomunistă care a pus capăt "domniei" sinistrului cuplu Nicolae şi Elena Ceauşescu, executat chiar în ziua de Crăciun, ţara este bântuită încă de amintirea fostului dictator. Ca şi cum cei 45 de ani de comunism nu ar fi fost şi aşa suficienţi"***, îşi continuă depeşa din România trimisul prestigiosului ziar ***"Wall Street Journal"***.

RADU VASILE AMENINŢĂ

Într'un interviu acordat postului de televiziune ***Antena 1***, Radu Vasile a spus că la sfârşitul lunii Ianuarie va face dezvăluiri senzaţionale. Reacţia fostului premier a avut loc în urma excluderii sale din PNŢCD. În privinţa excluderii, Vasile a spus că aceasta s'a datorat unei atitudini dictatoriale a unui grup din fruntea partidului. El a negat că are de gând să creeze un nou partid, aşa-numitul Partid Popular, cum au anunţat unele ziare, printre care şi ***"Cuvântul Românesc"***.

GUVERNUL ISĂRESCU A TRECUT PRIN PARLAMENT CU O MAJORITATE COVARŞITOARE

Guvernul Isărescu a fost validat în 21 Decembrie, în sedinţa comună a celor două Camere ale Parlamentului. Rezultatul votului a fost clar: 305 voturi pentru şi doar 35 împotrivă. Cu acest prilej, Premierul Mugur Isărescu a ţinut un discurs, în care a afirmat că Programul de Guvernare al Cabinetului său este structurat ***"decisiv"*** pe valorificarea şanşei pe care România a obţinut-o prin invitaţia de a începe negocierile de aderare la Uniunea Europeană. ***"Trebue să înţelegem că Uniunea Europeană nu ne poate aşterne dinainte un covor de petale de trandafiri"***, a afirmat Isărescu, adăugând că drumul spre U.E va fi greu, dar că aceasta este singura şansă pe care o avem.

Prioritatea numărul 1 a Guvernului Isărescu o reprezintă reforma economică. Premierul a subliniat în context că România este obligată să aleagă: ***"ori pregătim cum trebue redresarea economică şi prindem trenul Uniunii Europene, ori vom fi nevoiţi în anii viitori să acceptăm reducerea drastică a nivelului de trai, a cheltuielilor bugetare, pe fondul prăbuşirii economice"***. De asemenea, Mugur Isărescu a anunţat că România poate conta în acest an pe fluxuri de capital extern ce ar putea depăşi 5 miliarde de dolari, din care 2 miliarde USD sunt fluxuri care nu contribuie la mărirea datoriei externe.

Guvernul Isărescu îşi propune pentru acest an o creştere economică de 1,5 la sută, o rată a inflaţiei de 25-30 la sută şi un deficit bugetar de 3 la sută din PIB.

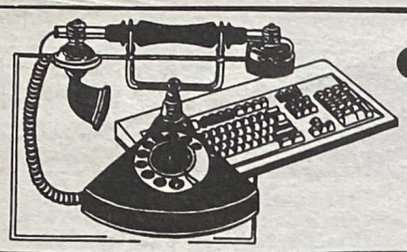

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

PUTIN LA PUTERE ÎN ÎNCEPUT DE RĂZBOI RECE

În mod neaşteptat, în ajunul trecerii în anul 2000, Boris Elţin a anunţat că şi-a dat demisia şi a numit pe Vladimir Putin ca preşedinte interimar până la viitoarele alegeri prezidenţiale. Acestea, conform Constituţiei, vor trebui să aibă loc după 90 de zile, deci în Martie. Putin va deţine în continuare şi funcţia sa de prim-ministru.

"Plec înainte de termen. Am înţeles că trebue să o fac şi Rusia trebue să intre în noul Mileniu cu noi politicieni, cu noi feţe, cu noi oameni inteligenţi, puternici şi energici, iar eu, care am fost la putere de mai mulţi ani, trebue să plec. Vreau să-mi cer iertare pentru visurile voastre care nu s'au realizat niciodată şi pentrucă nu am confirmat speranţele voastre" - a spus Elţin la televiziune. El a subliniat că nu avea rost să mai stea încă şase luni la putere, când Putin este pregătit să o preia, că este încrezător că Rusia nu se va reintoarce la trecutul său autoritar şi se va dezvolta ca naţiune democratică. Elţin, odată cu transferul de putere, a înmânat lui Putin şi *"trusa nucleară"*, care conţine codurile arsenalului nuclear rusesc.

Vladimir Putin

Putin a declarat că va continua politica democratică şi de piaţă liberă a lui Elţin. El a spus că Rusia are nevoie de un guvern puternic care să stârpească fărădelegea şi corupţia. Acest lucru nu trebue să alarmeze Vestul. *"Rusia are o singură ambiţie: să se bucure de respectul altor naţiuni. Şi sunt sigur că vom realiza acest lucru. Sunt sigur că oricine este interesat de aceasta, inclusiv partenerii noştri din Vest, fiindcă lumea trebue să fie bine echilibrată"*, a spus noul preşedinte.

În urma războiului din Cecenia, popularitatea lui Putin crescuse foarte mult, după cum au dovedit şi alegerile parlamentare în care au obţinut procentaje neaşteptate partidele pe care el le-a susţinut prin declaraţii.

Alegerile parlamentare pentru primele 250 locuri în Duma (din 450), pe baza reprezentării de partid, au situat din nou pe primul loc *Partidul Comunist* al lui Ziuganov, care a obţinut 25% din voturi, dar acesta va avea totuşi mai puţini membri în Duma decât înainte. În mod surprinzător, pe locul doi, cu 24% din sufragii, s'a situat partidul proguvernamental, *Unitatea*, condus de Ministrul Urgenţelor Serghei Şoigu, format de-abia în Septembrie dar susţinut de Primul ministru Vladimir Putin, care şi-a mărit mult popularitatea în urma poziţiei ferme din Cecenia. *Patria-Întreaga Rusie* a venit pe locul trei cu numai 12%, mult mai puţin decât se aşteptau cei doi lideri, fostul Prim-ministru Evgheni Primakov şi Iuri Lujkov. Acesta din urmă a fost reales primar al Moscovei cu o mare majoritate. Partidul lor a purtat o puternică campanie antiguvernamentală. Pe locul patru, cu 12% s'a clasat, ca o surpriză *Uniunea Forţelor de Dreapta*, o coaliţie a tinerilor reformişti conduşi de fostul prim-ministru Serghei Kirienko. Şi acest partid a fost susţinut de Putin. Cu 6% a urmat blocul condus de ultranaţionalistul *Vladimir Jirinovski*. De remarcat că, deşi cu o retorică antiguvernamentală, Jirinovski a votat în momentele decisive alături de Kremlin. Tot 6% a obţinut *Iabloko*, partidul reformistului Grigori Iavlinski, care a mai pierdut din locuri din cauza opoziţiei pentru războiul din Cecenia. *Partidul Patria Noastră este Rusia*, condus de fostul Prim-ministru Viktor Cernomârdin nu a îndeplinit baremul de 5% din voturi, aşa că nu va fi reprezentat în parlament. Acest partid a fost creat pentru susţinerea lui Elţin în 1996. Astfel, numai şase partide au putut intra în Duma.

Pentru restul de 250 de locuri, în Duma vor avea loc alegeri în 224 districte individuale, în care candidaţii pot concura individual sau cu afiliere de partid.

Unii experţi occidentali cred că un parlament proguvernamental, cum se întrezăreşte viitoarea Duma, va permite Kremlinului să treacă mult aşteptata legislaţie de reforme, incluzând o lege pentru taxe şi una pentru a permite vânzarea şi cumpărarea de pământ, legi care au fost blocate de comunişti.

Unii analişti ruşi susţin că *Unitatea* a fost creată de Kremlin odată cu intrarea într'o propagandă vicioasă mai ales împotriva partidului lui Primakov şi Lujkov, prin reţeaua de televiziune controlată de Kremlin. *Unitatea* nu ar avea nici o organizaţie şi nici un program.

"Ce mă şochează pe mine în ce priveşte reacţia occidentală este că această victorie este văzută ca un triumf al democraţiei în Rusia. După mine, este o înfrângere a societăţii civice şi o victorie a Familiei, pe care o consider cea mai antidemocratică forţă din Rusia", a spus criticul Viaceslav Nikonov. Denumirea de *Familie* se referea la anturajul lui Elţin, cuprinzând o serie de miliardari ruşi în frunte cu Berezovski. Criticii consideră viitoarea politică, ca fiind a intereselor de grupuri şi clanuri.

De remarcat că partidul *Unitatea* a fost creat cu ajutorul financiar al cunoscutului miliardar Boris Berezovski. Acesta a finantat şi propaganda lui

Boris Elţin în 1996. Legăturile sale cu Kremlinul şi cu fiica lui Elţin, Tatiana Diacenko, au contribuit la înlăturarea lui Primakov care, în lupta sa împotriva corupţiei, îi avea primul pe listă pe miliardarul Berezovski, ce reuşise să pună mâna şi pe jumătate din acţiunile celei mai importante reţele de televizune din Rusia. Aceasta a contribuit mult la propaganda împotriva coaliţiei Primakov-Lujkov.

Ghenadi Ziuganov

Se poate spune că la sfârşitul lui 1999 divergenţele dintre Rusia şi Statele Unite au dus la un început de război rece deloc promiţător. După atitudinea scorţoasă a lui Elţin la Helsinki, unde a respins vehement criticile occidentale în privinţa bombardamentelor din Cecenia care nesocotesc soarta civililor nevinovaţi, un nou atac verbal a avut loc cu ocazia vizitei sale în China din Decembrie.

Deşi încă necomplet restabilit după internarea sa în spital, Preşedintele Rusiei a ţinut să facă această călătorie cu toată opoziţia medicilor, probabil pentru a demonstra alegătorilor şi Occidentului că Rusia este încă o mare putere care, împreună cu China, poate să reprezinte o forţă capabilă să stăvilească politica de dominaţie mondială a Statelor Unite.

În declaraţiile făcute presei cu ocazia convorbirilor cu Preşedintele Jiang Zemin şi ceilalţi lideri chinezi, Elţin a fost din nou foarte virulent. *"Clinton şi-a permis să exercite presiuni asupra Rusiei. Se pare că a uitat pentru un minut, pentru o secundă, pentru o jumătate de minut ca Rusia are un întreg arsenal de arme nucleare. El a uitat asta. Nu a fost niciodată şi nu va fi niciodată cazul ca el să dicteze întregii lumi cum să trăiască. Aşa cum ne-am înţeles cu Jiang Zemin... noi vom dicta lumii. Nu el, nu el singur"*, a spus preşedintele rus.

Elţin a spus conducătorilor chinezi că Rusia este de acord că Taiwanul este o parte a Chinei şi că Beijingul are dreptul să utilizeze armele pentru revendicarea insulei de 22 milioane, dacă va crede de cuviinţă. El a făcut o paralelă între Taiwan, pe care liderii chinezi îl consideră o provincie care vrea să se desprindă, şi Cecenia.

Prşedintele american criticase ofensiva brutală din Cecenia. *"Rusia va plăti un preţ ridicat pentru aceste acţiuni"* - spusese Clinton cu două zile înainte. În vizita sa, Elţin a căutat să obţină aprobarea conducerii chineze pentru acţiunea din Cecenia. *"China înţelege şi sprijină eforturile Rusiei de a-şi proteja unitatea naţională şi integritatea teritorială"*, a spus purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe.

Regimul comunist chinez este dornic să-şi demonstreze propria sa putere şi să loveacă în ceea ce numeşte *hegemonismul american*. Ca şi Rusia, China a criticat intervenţia NATO în Kosovo, ca şi intenţia americană de a crea un sistem de apărare antirachetă. Bombardarea ambasadei chineze din Belgrad a dus la încordarea relaţiilor cu Washingtonul. Situaţia s'a mai atenuat după ce Statele Unite au anunţat că vor plăti o despăgubire de 28 milioane de dolari, iar China va plăti la rândul ei 2,8 milioane pentru pagubele aduse ambasadei americane din Beijing, în urma manifestaţiilor antiamericane consecutive bombardării ambasadei chineze.

Pe data de 20 Decembrie, într'o ceremonie oficială, Portugalia a retrocedat Chinei enclava Macao, pe care o deţinea de 416 ani, un nou prilej pentru China de a se gândi acum la Taiwan.

De reamintit că, în urma scurgerilor de informaţii din laboratoarele de cercetări nucleare din Statele Unite de către savanţii americani de origine chineză, China este în măsură să creeze cele mai moderne arme deţinute de Americani.

Unele surse de informaţie susţin că odată cu retragerea trupelor americane dela Canalul Panama, marea beneficiară ar fi China. În 1997 statul Panama a închiriat Canalul pe 25 de ani firmei Hutchinson Wampoa Ltd. din Hong Kong, începând din anul 2000. Firma are relaţii strânse cu Partidul comunist Chinez şi cu Armata de Eliberare Chineză.

Relaţiile americano-ruse au suferit o nouă răcire, în urma descoperirii unui sistem sofisticat de ascultare instalat în Departamentul de Stat, care permitea lui Stanislav Borisovici Gusev, ataşat al Ambasadei ruse, să recepteze discuţiile din interior, plimbându-se în apropierea Departamentului de Stat. El a fost expulzat din Statele Unite. Cu o săptămână înainte a fost expulzată din Rusia, diplomata americană Cheri Leberknight, acuzată de Ruşi că ar fi agentă CIA.

Boris Elţin anunţând la televiziune transferul de putere.

În ultimile săptămâni Ruşii au avut şi alte acţiuni care amintesc de războiul rece. Ei au trimis un submarin să spioneze coasta de Vest a Statelor Unite în apele lui San Diego şi a statului Washington, unde sunt baze ale submarinelor nucleare americane de tip Trident. În primăvara lui 1999 Ruşii au făcut manevre cu bombardamente lângă Alaska şi Islanda, care este membră NATO.

În vizita sa la Belgrad, Ministrul rus al Apărării, Igor Sergheiev a declarat că situaţia din Kosovo este de neconceput şi că Iugoslavia are dreptul să aducă trupe pentru a apăra pe cetăţenii sârbi. Venind apoi în Kosovo, el a criticat nerespectarea de către NATO a rezoluţiilor Consiliului de Securitate şi a spus că relaţiile cu NATO au intrat într'o nouă fază de răcire.

Aceasta fază de răcire a continuat după ce Secretarul de Stat Adjunct Strobe Talbott a criticat la Moscova din nou *"uciderile fără discernământ"* din Cecenia. El nu a reuşit să convingă pe Putin să se modifice Tratatul Antibalistic din 1972 pentru acceptarea unei apărări anti-rachetă. Ruşii au ameninţat că vor amâna ratificare tratatului Start II semnat în 1993, în care SUA şi Rusia trebue să-şi reducă capetele nucleare până în 2002.

După ce Duma şi parlamentul Belarus au ratificat, Consiliul Federal al Rusiei a votat cu 158-2 ratificarea tratatului semnat de Preşedinţii Elţin şi Lukaşenko în luna Decembrie pentru unirea Rusiei cu Belarus. De reamintit că Iugoslavia şi-a exprimat dorinţa de a participa la această Uniune.

Războiul din Cecenia a continuat cu atacuri masive aeriene şi terestre ruseşti pentru ocuparea capitalei Groznii. De unde comandanţii ruşi asigurau că războiul se va termina rapid, în câteva zile, apoi în câteva săptămâni, recent au declarat că probabil vor trece luni.

În centrul capitalei rebelii au făcut tranşee fortificate care au rezistat atacurilor aeriene şi au respins pătrunderea carelor blindate ruseşti. Ei au puncte fortificate şi în zonele muntoase ale Ceceniei. Ruşii recunosc că acum întâmpină o rezistenţă înverşunată. Cecenii chiar au contraatacat căutând să facă o breşe pentru a avea o cale de legătură între trupele din zona muntoasă şi Groznii. Ei au recucerit două localităţi la Vest de Groznii şi una la Est. Ruşi au oprit ofensiva în timpul Crăciunului rusesc, iar soldaţii au spus că au pierderi grele, dar că acestea nu au fost raportate.

Primul decret pe care l-a dat Putin, a fost semnat cu stiloul prezidenţial primit în dar dela Elţin, prin care se garantează imunitatea fostului preşedinte şi a familiei sale în cazul unor urmăriri judiciare.

Putin a demis din funcţia de consilier prezidenţial pe Tatiana Diacenko, fata lui Elţin. După cum se ştie, ea a fost implicată într'o serie de scandaluri cu spălare de bani. Au fost înlăturaţi şi alţi membri ai statului major al Kremlinului.

Chiar cu câteva ore înainte de a-şi da demisia, Elţin a emis un decret prin care orice candidat la alegerile prezidenţiale va avea nevoie de un milion de semnături pentru a putea intra în competiţie, ceea ce va duce la micşorarea numărului de rivali ai lui Putin.

După unii analişti, *Familia* a reuşit să-l convingă pe Elţin să demizioneze. *Familia* ar controla 50% din economia Rusiei, iar Putin devine oarecum îndatorat celor care l-au adus la putere.

Boris Elţin a plecat la Betleem pentru a serba Crăciunul ortodox rusesc rămas cu calendarul În Evul Mediu.

O SCRISOARE DE DOUĂ ORI PIERDUTĂ

Claudiu D.MATASĂ

În Noembrie 1989 am trimis spre publicare Cuvântului Românesc din Canada un articol intitulat *"Scrisoare deschisă băieţilor cu ochi albaştri"*, prin aceştia înţelegând Securitatea română. În acest articol le dădeam sfatul ca fie să se ascundă de mânia populaţiei, arătând la ce s'au expus colaboraţioniştii Francezi după cel de-al Doilea Război Mondial, fie să se răscumpere, fiind alături de popor în evenimentele ce urmau să aibă loc şi care erau prefigurate clar de cele ce se întâmplau în ţările vecine. Din cauza celor ce au avut loc în luna următoare, articolul a rămas nepublicat, evenimentele depăşindu-i actualitatea. Un eveniment minor întâmplat zece ani dela împrejurarea de mai sus, precum şi campania pro şi contra generată de votarea unei legi mi-a stârnit amintiri dureroase. Evenimentul a fost lipsa, ostentativă aş zice, a unui reprezentant al Ministerului Afacerilor Interne la dezbaterea, în cadrul Forumului Presei Române de Pretutindeni (Bucureşti-Sinaia, Octombrie 1999), a celor ce s'au întâmplat în ţară în Decembrie 1989. În ceea ce priveşte legea, aceasta este cea care trebuia să fie a lustraţiei dar care s'a transformat într'o cuvertură molicică pentru cei care au terorizat ţara timp de decade.

Întorcându-mă la articolul care nu s'a mai publicat, realizez cât de greşit am fost asemuind pe blânzii Români cu fraţii lor latini: aceştia au instaurat în timpul revoluţiei franceze o adevărată teroare împotriva celor care avuseseră înainte puterea. Scrisoarea a fost pierdută atât la propriu, neajungând destinatarilor, cât şi la figurat, descriind o situaţie care există, se vede, doar în mintea mea de fost deţinut politic. Într'adevăr, îmi închipuiam că nenumăraţii care au fost în situaţia mea vor căuta ca cei responsabili ca aceştia să fie pedepsiţi. Aşa cum se arată în ***Buletul de Eliberare nr.660 din Februarie 15, 1953, Colonia Castelu (Canal)***, am fost ***"condamnat de –, prin–, nr.–, din –, pentru faptul de—"*** fiind la un pas de moarte. Într'adevăr, aşa cum se arată în cartea lui Cicerone Ioaniţoiu, *"Morminte fără Cruce"*, vol. II, 1983, pagina 211, am refuzat, ispăşindu-mi pedepasa la Capul Midia, să conduc un excavator în care cu câteva minute mai înainte fusese electrocutat şi ucis un alt student. Las la aprecierea cititorului modul în care această rezistenţă făţişă a fost răsplătită...

Dacă este adevărat că după revoluţia din Decembrie 1989, pentru un scurt interval, *"forţele de menţinere a ordinei"* au fost practic inexistente (dovadă devalizarea nestânjenită a unor fabrici care serveau întregul popor, pactizarea cu minerii etc.). Curând după aceasta, aceste forţe s'au redresat, redobândind încrederea în viitor: modificările care au urmat au fost mai degrabă cosmetice. Fără îndoială că, asemeni oricărui reviriment, *"lupii tineri"* au încercat să-şi facă loc dându-i la o parte pe unii din cei mai bătrâni, decretaţi compromişi.

Pe cât este de adevărat că libertatea cuvântului şi a presei a atins culmi cu care ades nu ar trebui să ne mândrim, tot pe atâta este limpede că după zece ani legea *"lustraţiei"* de curând votată este un simulacru, care are prea puţin de-a face cu punctul 8 din *"Proclamaţia dela Timişoara"* sau cu cea propusă de senatorul Ticu Dumitrescu. În schimb, am citit cu nedumerire în presa românească articole scrise de generali ai acestei instituţii cum că cele întâmplate în iarna anului 1989 nu s'au datorat tinerilor care şi-au jertfit viaţa, ci datorită Securităţii, care a admis ca revoluţia să aibă loc...

Nu cunosc vreo declaraţie a celor care au condus sau conduc SRI, continuatoarea Securităţii în funcţii, în care să se recunoască abuzurile făcute de instituţia predecesoare, şi cu atât mai puţin cereri de scuze sau oferte de reparaţii pentru atâtea vieţi distruse... Un proces al comunismului nu a avut loc, şi nici cel al celor care au adus la îndeplinire *"lichidarea reacţiunii"* de pe a căror mână, dacă ne-am lua după Macbeth, pata de sânge nu se poate şterge. Culmea este că tot ceea ce cere lustraţia nu este pedepsirea celor care s'au făcut vinovaţi de abuzuri, ci înlăturarea acestora din poziţiile de răspundere. Fără a discuta cazul Germaniei de Est, care prin alipire la sora din Vest schimbă datele problemei, ştiu doar că în Cehia aceastălege a fost votată încă din 1991, că în Ungaria, o lege asemănătoare a fost votată în 1994, iar în Bulgaria, în Octombrie 1998. În România, după aproape 10 ani dela revoluţie, legea votată nu prevede nici un fel de interdicţie în ocuparea de funcţii publice a foştilor conducători comunişti, a securiştilor sau colaboratorilor acestora. Probabil că se aşteaptă ca legea să fie votată aşa cum a fost iniţial propusă doar atunci când până şi cel mai tânăr dintre virtuoşii executanţi ai ordinelor de sus va ajunge la pensie... Mai mult, documentele privind activitatea în slujba Securităţii vor putea fi cercetate numai cu permisiunea celor care le-au elaborat sau moştenitorilor acestora.

Recentele restrângeri şi obiecţii (de zece ori mai multe decât articolele legii propuse) privind aplicarea legii de deconspirare a Securităţii şi creării unui Consiliu Naţional de Studiere a Arhivelor contribuie la părerea că există o totală lipsă de interes pentru o reformă morală, în schimb existând grija de a nu se *"intra cu cizmele în viaţa oamenilor"*(V. Văcaru, senator PDSR, conform Românieli libere, Noembrie 1999). A căror oameni, mă întreb, a celor care au ordonat schingiuirea mea şi a altora, sau a celor care au adus-o la îndeplinire?

Părerea celor cu care am stat în ţară de vorbă este că deşi Securitatea s'a divizat şi şi-a schimbat numele (SRI, SIE) şi o parte din metode, o modificare netă a ideologiei acesteia nu a avut loc şi nici nu poate avea loc în împrejurările prezente. Confreria între membrii acesteia şi cei pe care i-au servit a continuat sub o formă deghizată, ajungându-se astăzi la forme mafiote care nu ar fi fost altfel posibile. Urmărind comentariile din presa ţării care, cu puţine excepţii, acuză ambele regimuri, atât cel dinainte de 1996 şi pe cel care i-a urmat, de o conlucrare strânsă şi tacită cu cei care au ţinut frânele ţării în mână timp de decade, nu pot să înţeleg cum nu se întâmplă nimic. Într'adevăr, pentru cel din exteriorul ţării, acuzări de astfel de proporţii nu ar avea o altă cale de rezolvare decât recunoaşterea vinei, cu consecinţele respective, sau chemarea în judecată pentru calomnie. Cât de departe sunt cei în cauză de primul preşedinte al Statelor Unite care îşi dorea suficientă tărie şi virtute pentru a-şi păstra ceea ce el considera drept cel mai de invidiat titlu, acela de om onorabil...

Cele mai de sus par să confirme explicaţia că toţi politicienii sunt *"dalmaţieni"*, adică pătaţi. Mergând pe linia aceasta, vom ajunge probabil să urmăm din nou modelul dela Răsărit, ridicând şi noi la cea mai înaltă funcţie pe un echivalent al şefului Serviciului Federal de Securitate (moştenitorul KGB-ului). Evenimentul menţionat, petrecut în cadrul Forumului Presei Române de Pretutindeni arată că pierderea ocaziei de a se discuta deschis, în faţa unei prese străine doar ca aşezare celor întâmplate în Decembrie 1989 se bazează pe poziţia de stat în stat a Ministerului Afacerilor Interne şi a SRI, care nu s'au simţit deloc angajate de acţiunea Preşedinţiei ţării. Probabil, dintr'o urmă de jenă, răspunsurile la întrebările vizând aceste instituţii au fost date de generali activi ai... Armatei.

În ceea ce mă priveşte, sunt convins că atâta timp cât această *"monstruoasă coaliţie"* între politicieni şi foştii securişi va exista, ideologia sacrificării celor din jur în scopul propăşirii proprii va continua, iar ţara o va plăti din greu. Mai mult, nu exclud posibilitatea ca, dacă voi continua să mai ridic această problemă (aşa cum am făcut-o acum doi ani la ultimul Romfest ţinut la Bucureşti, când am prezentat conferinţa *"Asanarea morală... o condiţie economică"*), voi risca să-mi pierd libertatea, aşa cum mi s'a mai întâmplat.

EFEMERIDE

2000

Dela 1 Ianuarie am intrat în ultimul an al sfârşitului de decadă, secol şi mileniu, aşteptat de unii cu speranţă, de alţii cu teamă, datorită amestecului de erezii, superstiţii, false premoniţii şi alarmante difuzări de ştiri, de care n'a scăpat omenirea ori de câte ori trecea prin evenimente deosebite.

Marile schimbări petrecute în acest mileniu, întrec în importanţă tot ce se cunoştea de miile de ani anteriori. Este suficient a aminti doar despre descoperirea Lumii Noi, care a schimbat întreaga structură a populaţiei planetei. Este prea mare şi anevoie de pătruns, chiar în linii mari, în schimbările produse în ultima mie de ani, dar revenind - pe cât posibil - doar la ultima sută de ani, rămânem uimiţi de marile prefaceri apărute în întreaga lume care au adus după ele, alte moravuri, alt stil de viaţă, alte raporturi între oameni şi dela stat la stat.

Secolul 20 a fost măcinat de două mari conflagraţii mondiale şi de sute de războaie locale, care s'au desfăşurat în acelaşi mod ca vechile războaie nelipsite din istorie.

Secolul 20 a fost răscolit însă şi de câteva revoluţii naţionale şi o antiumană revoluţie internaţionalistă care şi-a pus pecetea teroarei şi a morţii peste ţările pe care le-a răvăşit. Schimbată în formă dar nu în fond, revoluţia internaţionalistă continuă, în urmărirea aceloraşi scopuri iniţiale, corectându-şi tactica şi strategia, în vederea anihilării victimelor, drogându-le spiritul de auto-apărare, paralizând orice încercare de rezistenţă. Ţelul revoluţiei internaţionaliste a fost şi a rămas acelaşi, desfiinţarea statelor, a naţiunilor şi a neamurilor.

Revoluţiile naţionale - acolo unde au reuşit - au realizat o înălţare spirituală şi o bună stare pentru naţiunile lor, într'un timp relativ, foarte scurt. Este suficient să dăm ca exemplu revoluţia din Turcia a lui Kemal Ataturk, care a salvat ţara dela pieire şi a dus-o dintr'un sistem închistat medieval, aproape sclavagist, la poziţia de civilizaţie de astăzi.

Portugalia, răvăşită de o revoluţie comunistă, a fost salvată de geniul creator al lui Salazar, fără vărsare de sânge, fără violenţă şi hemoragie internă.

Spania a ajuns la stadiul actual de dezvoltare datorită acţiunii anticomuniste condusă de generalul Francesco Franco, omul providenţial care şi-a salvat ţara din mâinile criminale ale comuniştilor.

Exemplele ar putea continua cu multe ţări din Asia şi Africa, astăzi independente, faţă de starea de colonii de acum 100 ani. Revoluţia *"non-violentă"* a lui Gandhi este poate cea mai semnificativă.

Dacă pe plan politic şi social revoluţiile şi războaiele au schimbat lumea, faţă de începutul acestui secol, descoperirile tehnice şi ştiinţifice din această ultimă sută de ani, întrec în valoare şi calitate tot ce era dominant în aceste domenii, până acum.

Comunicările dintre oameni dela o ţară la alta şi de pe un continent pe celălalt au eliminat timpul şi distanţele, la un nivel care nu părea de conceput acum o sută de ani. Au apărut radioul şi televiziunea, iar călătoriile de săptămâni şi luni cu mijloacele clasice, pe mări şi oceane, au fost reduse la câteva ore de zbor cu avionul. Dacă aceste descoperiri sunt astăzi la îndemâna oricui, saltul făcut de omenire apare şi mai gigantic, gândindu-ne la explorarea universului cu aparatură făcută de pământeni şi mai cu seamă la aselenizarea primilor oameni pe solul lunar. Această îndrăzneală - de a ieşi din spaţiul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru oameni pe pământ - echivalează cu neascultarea primilor oameni din Paradis, când au gustat din Pomul cunoaşterii binelui şi a răului. S'ar putea ca această îndrăzneală să coste scump omenirea, aşa cum cealaltă cunoaştere a dezagregării atomului, prin forţa ei de distrugere - astăzi în mâna a foarte multor oameni - ar putea duce la sfârşitul lumii.

Medicina, ştiinţa alinării suferinţelor oamenilor, nu s'a mulţumit doar cu această misiune a ei. Oamenii se amestecă în treburile Lui Dumnezeu. Nu suntem habotnici, dar a-i face pe oameni să simtă cu inima unui mort - prin transplant - cred că s'a depăşit limita dreptului omenesc şi s'a atins domeniul sacrului. În secret se lucrează la clonări, pentru a se scoate îndivizi în serie, deşi planeta - cu o distribuţie inegală de locuitori - este suprapopulată în unele zone. După transplantul de rinichi, ficat şi de alte organe, se va încerca în mileniul următor şi transplant de creier?

Pe baza unor cercetări mai profunde asupra genelor, se va ajunge la schimbarea sexului fătului, înainte de a se naşte?

Se merge hotărît spre crearea unui guvern mondial cu putere nelimitată asupra planetei. Dacă în fruntea acestui guvern va ajunge un *"clonat, programat"* în laboratoarele secrete, să reducă omenirea la un singur sex, pentru a elimina şi acel simţământ al iubirii, care îi zgândăre pe *"arhitecţii viitoarei noi orânduiri?"* Şi după acest dacă, urmează alte multe dacă...

Nu suntem nici negativişti nici dornici de ficţiuni, dar pe drumul pe care merg unele cercetări - în toate ţările *"avansate"* - aceste întrebări îşi au rostul lor, acum, la începutul sfârşitului de decadă, secol şi mileniu. Poate nu este prea târziu.

Zahu PANĂ

CITIŢI LUNAR ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

• Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CRONICA IDEILOR

PERSPECTIVE DE VIITOR

—Ion BOIERU—

În condiţiile haotice ale societăţii româneşti, de azi, este imposibil să dai un profil intuitiv perspectivelor care se deschid viitorului. Haosul, adică dezordinea şi învălmăşeala, este atât de mare încât mintea noastră nu poate descifra esenţialul prin logica obişnuită.

Şi devenirea istorică curge în voia ei, fără nici o sinchiseală de părerile noastre. Numai dacă apar imponderabilele istoriei care să ne ajute să prindem câteva puncte de sprijin în pragul unor dezlegări iniţiale, prin care să pătrundem în lumea unor taine, care fac şi desfac lumea. În felul acesta vom înţelege câte ceva şi vom putea închega un profil al viitorului. Şi vom avea o evaluare a tensiunilor care pregătesc viitorul, deci şansa de a încropi câteva linii prin care să ne ajute la o definire a chipului acestui misterios viitor de care suntem totdeauna fascinaţi.

La ora când scriu aceste rânduri, au apărut două semne, care ni se prezintă ca imponderabile: căldura şi lumina Sărbătorilor Sfintei Naşteri a lui Iisus, care au adus o Pace cu adevărat divină în mijlocul poporului român, cum de mult nu s'a mai întâmplat pe pământul ţării.

Al doilea semn a fost acceptarea României la negocierile de intrare în Uniunea Europeană, care era mereu în întârziere, de mult aşteptată şi de mulţi dorită.

Pentru ca viitorul ei să fie sănătos, România are nevoie de renaşterea spiritualităţii ei funciară, creştină care a fost specifică culturii şi istoriei sale.

Spiritualitate care a luat forme de existenţă, multiple şi variate încă din capul unghiului al temeliilor neamului românesc şi s'au păstrat prin tradiţie orală până în zilele noastre când s'au făcut încercări uriaşe de renegare totală, şi de alterare a chipului pe care l-a dat Dumnezeu omului român şi de expulzare din sufletul românesc a oricărei credinţe originare şi originale, pe plan spiritual.

Pentru o supravieţuire viitoare pe plan spiritual şi naţional, este nevoie de o întoarcere la autenticele fundamente, rădăcini ale existenţei româneşti aşa cum au fost acestea fixate prin procesul devenirii de etnogeneză. Numai dela aceasta vom putea să plecăm mai departe şi să ne împlinim misiunea istorică ce ne-a fost rânduită, prin însăşi creaţia neamului nostru, numai dacă vom reintra în structurile tradiţiilor noastre care s'au format în cursul veacurilor, până la epoca marxistă a istoriei naţionale care a luat o coloratură intensă de antispiritualitate şi de antiromânism.

O reîntoarcere ne-ar reintegra pe linia destinului nostru istoric, de pe care am fost înlăturaţi de vitregia vremurilor marxiste. Adevărata noastră spiritualitate este aceea pe care ne-au adus-o tradiţiile româneşti din toate provinciile, dela Nistru până la Tisa, şi pe care au păstrat-o puţin în perioada iobăgirii comuniste. Numai spiritualitatea specifică şi diferenţială este pe potriva sufletului românesc şi numai ea poate satisface exigenţele cele mai profunde ale sufletului colectiv. Căci ea s'a structurat din străfundurile acestui suflet şi au prins forme de existenţă prin năzuinţele formative despre care vorbea Lucian Blaga. Desigur, că dela Renaştere încoace, spiritualitatea creştină a suferit mutaţii esenţiale, dar marxismul ultimilor 50 de ani a încercat să lichideze orice formă de viaţă spirituală atât pe planul subiectiv, al vieţii interioare sufleteşti, cât şi pe planul obiectiv al creaţiilor culturale cât şi spirituale.

Pentru a reface legătura cu izvoarele spiritualităţii noastre, este necesară o restabilire a legăturilor esenţiale, pe plan cultural cu toate valorile trecutului, pe care ni le-au prezentat Vasile Pârvan, Simion Mehedinţi, Vasile Băncilă, Lucian Blaga, Dumitru Stăniloaie, Dan Botta, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Nae Ionescu, Traian Brăileanu. Aceştia sunt autori reprezentativi ai neamului românesc, ai culturii naţionale, în operele cărora vom putea găsi puncte de sprijin pentru restabilirea legăturilor cu tradiţiile spiritualităţii româneşti. Tot aşa putem să refacem esenţialul acestei spiritualităţi din imensul material al folclorului popular al ţăranilor, care în ciuda unor istorici parveniţi din epoca marxistă, reprezintă adevărata continuitate a poporului român.

Pentru o refacere pe plan strict naţional, cu implicaţii sociale, politice, economice, este urgentă nevoie de restabilirea elementelor constitutive ale caracterului naţional al fiinţării neamului românesc. Mai ales că aceleaşi forţe negative ale dominaţiei comuniste au negat orice valoare, însuşi termenul de naţional, deşi în ultima vreme, înainte de dispariţia lui, regimul comunist afişa lozinci naţionale, şi chiar unii epigoni de azi ai acestui regim vorbesc de un comunism naţional, care în fapt este o aberaţie, căci nu există aşa ceva, decât în halucinaţiile epigonilor.

În cultura românească, au fost mulţi dintre creatorii ei care au stabilit caracterele specifice ale acestei culturi, adică *"împărăţia valorilor româneşti"*, cum se exprima de exemplu Mircea Vulcănescu. Adevărul este că, şi astăzi, mulţi dintre acei care se îmbulzesc să ne convingă că conceptul de naţional şi naţionalist sunt învestite cu un înţeles negativ, de care trebue să ne ferim; şi ca o consecinţă firească nu avem voie să fim naţionalişti, şi ne dau tot felul de citate din autori străini, ca şi când filosofii noştri şi autorii culturii naţionale nu ar şti despre ce vorbesc, când pronunţă aceste cuvinte.

În felul acesta ni se interzic şi sentimentele naţionale, de simpatie, solidarizare şi dragoste pentru neamul nostru. La poporul român şi la toţi cei ce aparţin neamului românesc, aceste sentimente sunt ancestrale, le aducem din străfundurile istoriei.

În ciuda tuturor internaţionaliştilor care ne dau sfaturi să nu mai fim noi înşine, noi cerem tineretului român să ia contact cu izvoarele de cultură naţională, de spiritualitate autentică a neamului românesc, şi să ne lase în pace cu scriitorii străini de neamul nostru, care or fi buni pentru neamurile lor, dar nu pentru neamul nostru. Noi, mai degrabă îl ascultăm pe Mircea Vulcănescu care ne spune că *"fiecare popor are, lăsată de Dumnezeu, o faţă proprie, un chip al lui de a vedea lumea şi de a o răsfrânge pentru alţii. Fiecare îşi face o idee despre lume şi despre om, în funcţie de dimensiunea în care i se proiectează lui însuşi existenţa."* În felul acesta de a percepe lumea, ne găsim şi noi Românii un colţişor pentru existenţa noastră, fără să apelăm la alţii ca să ne orientăm în viaţa istoriei.

În orice caz, intrarea noastră în Uniunea Europeană ne pune probleme prin care trebue să ne cunoaştem bine identitatea şi caracteristicile noastre şi *"împărăţia valorilor"* noastre. De aceea, este foarte important să ştim pe cine alegem să ne reprezinte, căci ne-ar putea arunca într'o prăpastie, dacă este cineva care nu are o cuprindere largă a istoriei, a culturii şi dimensiunii existenţei româneşti.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

ANTIROMÂNISMUL ŞOVINIŞTILOR UNGURI

La 10 ani după evenimentele care au dus la lichidarea cuplului ceauşist şi asasinarea câtorva mii de tineri, adevărul asupra acelor evenimente este ţinut încă sub lacăte. Acest fapt a fost constatat şi de ziaristul american Donald G. McNeily, care într'un articol intitulat *"Romanian's Revolution of 1989: An Enduring Enigma"*, poublicat în ziarul *"New York Times"* din 31 Decembrie 1999, încearcă să dezlege ceva, din firele încâlcite ale acelor evenimente.

Concluzia, după câteva interviuri luate de ziaristul american, este tot atât de nerevelatoare. Ne oprim doar la două din ele, ale unor persoane implicate direct în evenimente:

Primul este Silviu Brucan, care făcea parte din completul de înlocuire a lui Ceauşescu. Brucan recunoaşte că el, personal, a vorbit la Washington, Londra şi Moscova de necesitatea înlăturării lui Ceauşescu şi a obţinut aprobarea lui Mihail S. Gorbaciov, că Moscova nu va interveni în salvarea lui Ceauşescu. Teama complotiştilor era însă mare, frica de Securitate le intrase în oase şi contribuţia lor la revoluţie a fost, după cum declară Silviu Brucan: *"Singurul nostru merit a fost acela că ne aflam în gară, când a venit trenul revoluţiei"*.

Nu de aceeaşi părere este însă şovinistul maghiar Laszlo Tokes, un inamic declarat al României, care declară ziaristului american: *"Eu n'am fost niciodată apreciat ca scânteie a revoluţiei. Dacă n'aş fi făcut parte din minoritatea maghiară, eu aş fi fost ales un Vaclav Havel sau un Lech Walesa"* (al României).

Neruşinarea acestui pastor, pentru salvarea căruia au murit atâţia tineri la Timişoara, n'are margini. Izolat chiar în sânul UDMR-ului (care participă la guvernare), după lucrările celui de-al IV-lea Congres UDMR din 15-16 Mai 1999 ţinut la Miercurea Ciuc, pus în inferioritate de participanţii la Congres, i-a fost respinsă poziţia şovinist-horthistă de adversitate împotriva României şi a Românilor. Aripa şovinist-horthistă - tolerată cu mare îngăduinţă de guvernul român - a trimis o scrisoare - semnată de Toro Tibor, Laszlo Tokes şi Szilagy Zsold - Preşedintelui american Bill Clinton.

Scrisoarea, plină de cele mai grave acuzaţii inventate de semnatari, a fost publicată ca un strigăt de alarmă în ziarele *"Adevărul"*, *"Crişana"* şi altele din România, pentru a face cunoscut publicului românesc, instigarea la ură şi destabilizare în regiune, a acestor fanatici irresponsabili.

Nu s'a auzit vreun ecou mai puternic la această mârşăvie, din partea guvernului român, doar doi temerari români din Exil: Dl. Traian Golea de pe coasta de Răsărit a Americii şi Dl. George Duma de pe coasta de Apus a Statelor Unite, au trimis un Raport Documentat Preşedintelui Clinton şi o scrisoare deschisă către Preşedintele Emil Constantinescu, Preşedintelui UDMR, întregei prese române din ţară şi de pretutindeni, intitulată *"ANALIZA UNUI DOCUMENT"*.

Nu este prima dată când Dl. Traian Golea, văzând că din numeroasele asociaţii, comitete şi comiţii, care figurează formal ca reprezentante ale Românilor (din *"Diaspora"* sau Exil) nu mişcă nici una, porneşte de unul singur la luptă cu balaurii. De data aceasta, nu este singur.

Din documentata analiză întinsă pe 14 pagini, voi spicui doar câteva date, din care se poate trage concluzia că o parte dintre Unguri n'au învăţat nimic din civilizaţia, cultura şi creştinismul european, chiar după câteva secole de când au năvălit în Europa.

"În lucrarea sa Nincs Xegyelem" (Fără milă) tipărită în 1939, cu sprijinul statului condus de Miklos Horthy, Ducso Csaba a înscris un episod de ură rasială şi de incitare la crime ne mai întâlnite în întreaga Europă. Cartea a fost tipărită şi în limba engleză sub titlul *"No mercy"*, unde se pot citi dementele sale lozinci: *"Voi ucide pe orice Român îmi va ieşi în cale, etc., etc...."* (pag.10 din *"Analiză"*)

"Ziaristul secui-Maghiar, Gyorgy Ferenczy, fugit din Cluj, îngrozit de ceea ce a putut vedea după intrarea trupelor horthyste în acel oraş (Septembrie 1940), prin aplicarea doctrinei lui Ducso Csaba, a publicat cartea <Golgota Transilvaniei> şi a declarat că: <nimic nu-mi rămâne decât să mă ruşinez că m'am născut Secui-Maghiar şi să resping însuşi faptul că am învăţat mai întâi să mă rog Lui Dumnezeu în ungureşte>". (The Golgotha of Transylvania, 1940, pag.6-8), pag.10 din *"Analiză"*.

Dintre evenimentele recente, autorii *"Analizei unui Document"* relatează că între anii 1990-1991, circa 4.000 de Români au fost forţaţi să părăsească judeţele Harghita şi Covasna pe singurul criteriu, că erau Români.

Patru călugăriţe greco-catolice au fost maltratate la Odorheiul Secuiesc, iar *"Congregaţia Greco-Catolică a Inimei Neprihănite a Fecioarei Maria"* a fost împiedicată să deschidă şi să administreze un orfelinat la Odorhei în urma donaţiei făcute de *"Swiss Humanitarian Association "Basel Hilfi"*.

Datele cuprinse în *"Analiza unui document"* sunt multe şi bine argumentate, meritele celor doi colaboratori fiind imense, pentru munca deosebit de migăloasă de culegere a datelor pe o perioadă de câteva secole, din frământata existenţă a Românilor din Transilvania.

Faţă de cele de mai sus, suntem surprinşi de o totală conspiraţie a tăcerii din partea guvernului român, faţă de tendinţele centrifuge ale ale unor minoritari exaltaţi.

George AUGUSTIN